

Michael Comnelly

GRAD

KOSTIJU

MICHAEL CONNELLY / GRAD KOSTIJU

BIBLIOTEKA "ZABAVNI ROMANI"

Uredio Valter Lisica

i

CIP - Katalogizacija u publikaciji Sveučilišna knjižnica Rijeka

UDK 821.111(73)-31=163.42

CONNELLY, Michael

Grad kostiju / Michael Connel-ly ; s engleskoga prevela Aleksandra Filipović. - Rijeka : "Otokar Keršovani", 2008. - (BibliotekaZabavni romani)

Prijevod djela: City of bones. ISBN 978-953-153-118-4

Michael Connellv

GRAD KOSTIJU

S engleskoga prevela ALEKSANDRA FILIPOVIĆ

OTOKAR KERŠOVANI d.o.o. RIJEKA, 2008.

Naslov izvornika Michael Conellv CITY OF BONES Warner Books, Inc.

Copvright © 2002 by Hieronymous, Inc.

M.OJS

KNJIŽNI« ZELINA

Johnu Houghtonu,

za pomoć, prijateljstvo i pripovijesti

1.

Stara se gospođa predomislila o umiranju, ali dotada je bilo prekasno. Ukopala je prste u boju i žbuku obližnjeg zida sve dok joj većina noktiju nije puknula. Zatim je pokušala dohvatiti vrat, mučeći se da gurne okrvavljene vrhove prstiju ispod kabela. Slomila je četiri nožna prsta udarajući nogama u zidove. Toliko se trsila, pokazala tako očajničku želju za životom, daje to ponukalo Harryja Boscha da se upita što se bilo dogodilo ranije. Gdje su bile ta odlučnost i volja i zašto su je napustile nakon stoje stavila omču produžnog kabela oko vrata i prevrnula stolicu? Zašto su se sakrile od nje?

Ovo nisu bila službena pitanja koja će Bosh postaviti u svom izvještaju o smrti. No, to su bile stvari o kojima nije mogao izbjeći razmišljati dok je sjedio u svom automobilu ispred staračkog doma Sjajna starost na Sunset Boulevardu istočno od hollywoodskog autoputa. Bilo je 16 sati i 20 minuta prvog dana u godini. Bosh je

izvukao blagdanski očevid.

Već je više od polovice dana prošlo i taj se očevid sastojao od dva suicida - jednog vatrenim oružjem i drugog vješanjem. Obje su žrtve bile žene. U oba slučaja postojali su dokazi o depresiji i očaju. O izolaciji. Prvi siječnja uvijek je bio popularan dan za samoubojstva. Dok je većina ljudi pozdravljala taj dan s osjećajem nade i obnavljanja, bilo je i onih koji su u njemu vidjeli dobar dan za umiranje, a neki - poput stare gospode - nisu uviđali svoju zabludu sve dok nije bilo prekasno.

Bosch podigne pogled kroz vjetrobran promatrajući kako se tijelo posljednje žrtve, na nosiljci s kotačićima i prekriveno zelenom

7

dekom, ukrcava u mrtvozornikov plavi kombi. Vidio je da se u kombiju nalazi još jedna puna nosiljka i znao je daje s prvog samoubojstva - tridestčetverogodišnje glumice koja se ustrijelila dok je bila parkirana na hollywoodskom vidikovcu koji gleda na Mulholland Drive. Bosch i mrtvozornikova ekipa slijedili su jedan slučaj do drugoga.

Boschev mobitel zazvoni i on jedva dočeka da ga nešto omete u razmišljanju o jadnim smrtima. Zvao je Mankiewicz, dežurni narednik u hollywoodskoj stanici losangeleske policije.

- Jesi li već završio s tim?

- Tek što nisam otišao.

- Što ima?

- Predomišljanje usred samoubojstva. Imaš li nešto drugo?

- Da. A nisam mislio da bih to trebao javiti preko radija. Mora da mediji imaju dan kada se ništa ne događa - dobivam više izvjestiteljskih upita o zbivanjima nego što primam pozive građana. Svi žele obraditi prvi slučaj, glumicu s Mulhollanda. Znaš već, priča o kraju hollywoodskog sna. A vjerojatno bi se pomamili i za ovim najnovijim slučajem.

- Da, o čemu se radi?

- Građanin gore u Laurel Canvonu. Na Wonderlandu. Upravo je nazvao i rekao da mu se pas vratio iz šetnje šumom s kosti u gubici. Tip kaže daje ljudska - dječja kost ruke.

Bosch umalo zastenje. Bilo je četiri-pet poziva godišnje poput ovog. Histerija nakon koje bi uvijek uslijedilo jednostavno objašnjenje:

životinjske kosti. Kroz vjetrobran je salutirao dvojici nosača tijela iz mrtvozornikova ureda dok su se kretali prema prednjim vratima kombija.

- Znam što misliš, Harry. Ne još jedna potraga za kostima. Obavio si ih stotinu puta i uvijek je ista stvar. Kojot, srna, što već. Ali čuj, ovaj tip s psom, on je liječnik. I kaže da nema sumnje. To je nadlaktica, kost gornjeg dijela ruke. Kaže da se radi o djetetu, Harry. A onda, pazi ovo. Rekao je...

Nastupila je tišina dok je Mankiewitz očito pregledavao svoje bilješke. Bosch je promatrao kako se mrtvozornikov plavi kombi udaljava i uključuje u promet. Kada se Mankiewitz vratio, bilo je očito da čita.

- Kost ima jasno vidljivu frakturu baš iznad medijalnog epikon-dila, što god to bilo.

Boscheva se vilica ukruti. Osjetio je kako mu se lagani trnci spuštaju niz vrat.

s

- To je iz mojih bilježaka, ne znam jesam li rekao točno. Bit je da ovaj doktor kaže da se radilo tek o djetetu, Harry. Dakle, možeš li zasukati rukave i otići provjeriti tu nadlakticu?

Bosch ne odgovori.

- Oprosti, morao sam to ubaciti.

- Da, to je bilo baš smiješno, Mank. Koja je adresa? Mankievvitz mu dade adresu i reče mu da je već poslao ophodnju.

- Dobro si učinio što se nisi oglasio preko radija. Pokušajmo da tako i ostane.

Mankievvitz reče da hoće. Bosch sklopi mobitel i upali auto. Prije nego što se maknuo s pločnika, bacio je pogled prema ulazu u starački dom. Ništa na njemu Boschu se nije činilo sjajno. Prema voditeljima doma, žena koja se objesila u ormaru svoje sićušne spavaonice nije imala rodbine. U smrti će je tretirati kao i za života, ostavit će je po strani i zaboraviti je.

Bosch se udalji s pločnika i krene prema Laurel Canvonu.

2.

Dok je odmicao kroz kanjon i zatim se uspinjao na Lookout Mountain prema Aveniji Wonderland, Bosch je na radiju u svom automobilu slušao prijenos utakmice s Lakersima. Nije bio fanatični ljubitelj

profesionalne košarke, ali želio je dobiti uvid u situaciju u slučaju da mu zatreba partner, Jerry Edgar. Bosch je radio sam jer je Edgar sretnim slučajem naletio na dva izvrsna mjesta za utakmicu. Bosch je pristao pozabaviti se terenskim očevidima i ne ometati Edgara osim u slučaju da iskrсне ubojstvo ili nešto s čime se Bosch ne bi mogao pozabaviti sam. Bosch je bio sam i zato stoje treća članica njegove ekipe, Kizmin Rider, prije gotovo godinu dana unaprijeđena u Odjel za pljačke i ubojstva i još uvijek je nitko nije zamijenio.

Utakmica s Trail Blazersima bila je u ranoj trećoj četvrtini, s neriješenim rezultatom. Iako Bosch nije bio vatreni obožavatelj, iz Edgarova neprestanog razgovora o igri i moljakanja da ga se oslobodi izlazaka na očevid znao je dovoljno da se radi o važnoj utakmici s jednim od najvećih suparnika losangeleskog kluba. Odlučio je ne pozvati Edgara dojavljiivačem dok ne stigne na mjesto očevida i procijeni situaciju. Isključio je radio kada je u kanjonu počeo gubiti AM-ovu stanicu.

Vožnja uzbrdo bila je strma. Laurel Canvon bio je usjek u planinama Santa Monice. Sporedne ceste pružale su se prema planinskom vrhu. Avenija Wonderland završavala je na udaljenom mjestu gdje je domove od pola milijuna dolara okruživao gusto šumovit i strm teren. Bosch je instinktivno znao da će pretraživanje tog područja za kostima biti logistička noćna mora. Zaustavio se iza ophodnog vozila koje

1 r\

se već nalazilo na adresi koju mu je dao Mankievvitz, te pogledao na ručni sat. Bilo je 16 sati i 38 minuta, stoje i zapisao na čistoj stranici svog bloka. Procijenio je da mu je još preostalo manje od jednog sata dnevnog svjetla. Policajka koju nije prepoznao javila se na njegovo kucanje. Prezime na njezinoj pločici glasilo je Brasher. Povala ga je kroz kuću do ureda gdje je njezin partner, policajac kojeg je Bosch prepoznao i poznavao po imenu Edgevood, razgovarao s muškarcem sijede kose koji je sjedio iza pretrpanog stola. Na stolu se nalazila kutija za cipele sa skinutim poklopcem.

Bosch pristupi i predstavi se. Muškarac sijede kose reče daje on dr. Paul Guyot, liječnik opće prakse. Nagnuvši se naprijed, Bosch je mogao vidjeti da kutija za cipele sadrži kost koja ih je sve okupila. Bila je tamno smeđe boje i izgledala je poput čvornatog komada na-

plavljenog drva.

Također je mogao vidjeti psa kako leži na podu pored noge liječnikovog stola. Bio je to krupni pas žute dlake.

- To je dakle to - reče Bosch, ponovno spustivši pogled u kutiju.

- Da, detektive, to je vaša kost - reče Guyot. - I kao što možete vidjeti...

Posegnuo je prema polici iza stola i spustio težak primjerak Grayeve anatomije. Otvorio ju je na prethodno obilježeno mjesto. Bosch opazi da nosi rukavice od lateksa.

Stranica je pokazivala prikaz kosti, sprijeda i straga. U kutu stranice nalazila se malena skica kostura s istaknutom nadlaktičnom kosti obje ruke.

- Nadlaktična kost - reče Guyot, lagano udarajući po stranici. -A zatim imamo i otkriveni primjerak.

Posegnuo je u kutiju za cipele i nježno podignuo kost. Držeći je iznad prikaza u knjizi, uspoređivao ih je po jedinost po po jedinost.

- Medijalni epikondil, trohleja, veća i manja kvržica - reče. - Sve je tu. I baš sam govorio ovo dvoje policajaca, znam svoje kosti čak i bez knjige. Ova kost je ljudska, detektive. Bez imalo sumnje.

Bosch pogleda u Guyotovo lice. Ondje ugleda lagano treperenje, možda prvi znak drhtaja Parkinsonove bolesti.

- Jeste li u mirovini, doktore?

- Jesam, ali to ne znači da ne prepoznajem kost kad je vidim...

- Ne osporavam vas, dr. Guyot - Bosch se pokušava nasmiješiti. - Kažete daje ljudska, vjerujem vam. U redu? Samo pokušavam shvatiti situaciju. Možete sada to vratiti u kutiju ako želite.

Guyot vrati kost u kutiju za cipele.

- Kako vam se zove pas?

- Calamity.

Bosch spusti pogled na psa. Činilo se da spava.

- Kada je bila štene, donosila je mnoštvo nevolja.' Bosch kimne.

- Dakle, ako nemate ništa protiv ponavljanja, recite mi što se dogodilo danas.

Guyot spusti ruku i stisne pseću ogrlicu. Pas na trenutak pogleda uvis u njega, a zatim nanovo spusti glavu i zatvori oči.

- Izveo sam Calamity na njezinu poslijepodnevu šetnju. Obično kad se popnem do okretišta, skinem je s povodnika i pustim da otrči gore

u šumu. To voli.

- Koje je pasmine? - upita Bosch.

- Žuti labrador - brzo odvrati Brasherova iza njega.

Bosch se okrene i pogleda je. Ona shvati daje počinila pogrešku uplevši se, te kimne i povuče se korak unazad prema vratima sobe gdje se nalazio njezin partner.

- Vas dvoje možete ići ako imate druge pozive - reče Bosch. - Odavde ja mogu preuzeti.

Edgevood kimne i glavom pokaže partnerici da izađe.

- Hvala vam, doktore - reče dok je odlazio.

- Nema na čemu. Bosch se sjeti nečega.

- Hej, ljudi?

Edgevood i Brasherova se okrenu.

- Ne govorite o ovome na radiju, dobro?

- Dogovoreno - reče Brasherova, zadržavajući pogled na Boschevim očima sve dok nije pogledao u stranu.

Nakon što su policajci otišli, Bosch ponovno pogleda u liječnika i primjeti daje drhtanje lica sada postalo neznatno zamjetnije.

- Ni oni mi ispočetka nisu vjerovali - reče.

- Stvar je samo u tome da primamo mnogo ovakvih poziva. Ali ja vam vjerujem, doktore, pa zašto ne biste nastavili s pričom?

Guyot kimne.

- Dakle, bio sam gore na okretištu i skinuo sam povodnik. Pošla je u šumu kako i inače voli. Dobro je dresirana. Kada zazviždim, vrati se. Problem je u tome što više ne mogu zviždati jako glasno. Pa ako ode tamo gdje me ne može čuti, tada moram čekati, znate.

- Sto se dogodilo danas kad je pronašla kost?

1 Engl. calamity - nesreća (op. prev.) 1 ~i

- Zazviždao sam i nije se vratila.

- Dakle, prilično je odmaknula tamo gore.

- Da, upravo tako. Čekao sam. Zazviždao sam još nekoliko puta, a onda se napokon spustila iz šume pokraj kuće gospodina Ulricha. Imala je kost. U gubici. Isprva sam mislio da se radi o štapu, znate, i da se želi igrati dobacivanja i donošenja. Ali kad mi je prišla, prepoznao sam oblik. Oduzeo sam joj je - morao sam se izboriti za to - a zatim sam nazvao vas ljude nakon što sam je ovdje pregledao i uvjerio se.

Vas ljude, mislio je Bosch. To su uvijek tako izgovarali, kao daje policija druga vrsta. Plava vrsta koja nosi oklop što ga strahote svijeta ne mogu probiti.

- Kad ste nazvali, rekli ste poručniku da kost ima frakturu.

- Apsolutno.

Guyot iznova podigne kost, nježno je dodirujući. Okrenuo ju je i prošao prstom po okomitoj pruzi duž površine kosti.

- Ovo je linija prijeloma, detektive. To je zaliječena fraktura.

- U redu.

Bosch pokaže prema kutiji i liječnik vrati kost.

- Doktore, imate li što protiv da privežete psa na povodnik i pođete sa mnom u šetnju do okretišta?

- Ni najmanje. Samo trebam preobuti cipele.

-1 ja se trebam presvući. Kako bi bilo da se nađemo vani?

- Odmah.

- Sada ću ponijeti ovo.

Bosch vrati poklopac na kutiju za cipele i zatim je ponese koristeći obje ruke, pazeći da ne iskrene kutiju ili da na bilo koji način ne ošteti njezin sadržaj.

Vani je Bosch primijetio kako je ophodni automobil i dalje pred kućom. Dvoje je policajaca sjedilo unutra, očito pišući izvještaje. Pošao je do svog automobila i smjestio kutiju za cipele na suvozačko mjesto.

Budući daje bio pozvan na teren, nije obukao odijelo. Na sebi je imao sportsku jaknu, plave traperice i bijelu košulju. Skinuo je jaknu, presložio je s unutrašnjom stranom prema van i položio na stražnje sjedalo. Opazio je daje otonac oružja koje je držao u futrolu na boku izdubio rupu u podstavi, a jakna nije bila stara niti godinu dana. Uskoro će se proširiti na džep, a zatim sve do kraja. Svoje bi jakne najčešće iznosio s unutrašnje strane.

Sljedeću je skinuo košulju, otkrivši ispod nje bijelu majicu kratkih rukava. Potom je otvorio prtljažnik kako bi izvukao par radnih čizama iz svoje kutije s opremom za očevid. Dok se naslanjao na stražnji branik i preobuvao se, spazio je Brasherovu kako izlazi iz ophodnog vozila i vraća se prema njemu.

- Dakle, čini se osnovano, ha?

- Rekao bih. Ipak, netko iz mrtvozornikovog ureda morat će to

potvrditi.

- Poći ćeš gore i pogledati?

- Pokušat ću. Iako nije preostalo mnogo svjetla. Vjerojatno ću se vratiti sutra.

- Usput, ja sam Julia Brasher. Nova sam u okrugu.

- Harry Bosch.

- Znam. Čula sam za tebe.

- Sve poričem.

Nasmiješila se na opasku i ispružila ruku, ali Bosch je upravo bio usred vezivanja jedne od čizama. Zastao je i rukovao se s njom.

- Oprosti - reče ona. - Danas nemam usklađen osjećaj za vrijeme.

- Ne brini se zbog toga.

Završio je s vezivanjem čizme, uspravio se i odmaknuo od branika.

- Kad sam se tamo unutra zaletjela s odgovorom, o psu, smjesta sam shvatila da si pokušavao uspostaviti odnos s doktorom. To je bilo pogrešno. Žao mi je.

Bosch ju je na trenutak proučavao. Bila je srednjih tridesetih godina, tamne kose spletene u čvrstu pletenicu čiji joj je kratak rep prelazio preko ovratnika. Oči su joj bile tamno smeđe. Pretpostavio je da voli boraviti u prirodi. Koža joj je bila ravnomjerno preplanula.

- Kao što rekoh, ne brini zbog toga.

- Sam si?

Bosch je oklijevao.

- Moj partner radi na nečem drugom dok ja ne provjerim ovo. Ugledao je liječnika kako izlazi kroz prednja vrata kuće sa psom na povodniku. Odlučio je da neće izvaditi svoj kombinezon i navući ga. Bacio je pogled prema Juliji Brasher koja je sada promatrala kako se pas približava.

- Vas dvoje nemate poziva?

- Ne, ništa se ne događa.

Bosch spusti pogled na svjetiljku u svojoj kutiji s opremom. Pogleda u nju a zatim posegne u prtljažnik i zgrabi masnu krpu, te je baci preko svjetiljke. Izvuče kolut žute vrpce za mjesta zločina i polaroidni fotoaparat, a zatim zatvori prtljažnik i okrene se prema Brash-erovoj.

- Imaš li onda što protiv da posudim tvoju svjetiljku? Ja sam, ovaj, zaboravio svoju.

- Nema problema.

Skinula je svjetiljku s koluta svog pojasa za opremu i pružila mu je Uto stignu liječnik i njegov pas.

- Spreman.

- U redu, doktore, želim da nas odvedete gore do mjesta gdje ste pustili psa, pa ćemo vidjeti kamo će poći.

- Nisam siguran da ćete uspjeti ostati uz nju.

- Ja ću se brinuti za to, doktore.

- Onda ovim putem.

Uspeli su se kosinom prema malom kružnom okretištu gdje je Wonderland dolazio do samog kraja. Brasherova mahne rukom svom partneru u autu i pridruži im se.

- Znae, imali smo ovdje malo uzbuđenja prije nekoliko godina - reče Guyot. - Čovjeka su slijedili kući iz Hollywood Bovi i zatim ga ubili uslijed pljačke.

- Sjećam se - reče Bosch.

Znao je daje istraga još uvijek otvorena, ali nije to i spomenuo. Nije se radilo o njegovom slučaju.

Dr. Guyot je hodao sigurnim korakom koji se kosio s njegovom dobi i s očiglednom kondicijom. Pustio je da pas odredi tempo i uskoro je hodao nekoliko koraka ispred Boscha i Brasherove.

- I, gdje si bila prije? - upita Bosch Brasherovu.

- Kako to misliš?

- Rekla si da si nova u hollywoodskom okrugu. A prije?

- Oh. Akademija.

Iznenadio se. Pogledao ju je, misleći kako možda treba ponovno razmotriti svoju procjenu dobi.

Kimnula je i rekla: - Znam, stara sam. Boschu bi neugodno.

- Ne, nisam to htio reći. Samo sam mislio da si radila negdje drugdje. Ne doimaš se kao početnica.

- Nisam ušla u policiju sve do svoje trideset četvrte.

- Stvarno? Opa.

- Da. Dobila sam bubu u glavi malčice kasno.

- Čime si se ranije bavila?

- Oh, gomilom različitih stvari. Većinom putovanjima. Trebalo mi je dosta dok nisam shvatila što želim raditi. A želiš li znati što najviše želim raditi?

Bosch ju pogleda. -Što?

- Ono što ti radiš. Ubojstva.

Nije znao što bi rekao, bi li je ohrabrio ili odgovarao.

- Pa, sretno - reče.

- Mislim, ne nalaziš li da je to posao koji najviše ispunjava? Pogledaj čime se baviš, izdvajaš najveće zlikovce iz mase.

- Mase?

- Društva.

- Da, pretpostavljam daje tako. Kad imamo sreće. Sustigli su dr. Guvota, koji se sa psom zaustavio na okretištu.

- Je li ovo to mjesto?

- Da. Ovdje sam je pustio. Pošla je gore kroz ono.

Pokazao je prstom na prazno i zaraslo zemljište koje se isprva nalazilo u ravnini s ulicom, ali se zatim brzo uzdizalo u strmi obronak prema vrhu brijega. Ondje se nalazila velika betonska cijev za odvod vode, stoje objašnjavalo zašto se na zemljištu nikad nije gradilo. Bilo je u gradskom vlasništvu, i koristilo se za slijevanje vode što se uslijed oluja izlivala s domova na ulicu. Mnoge od ulica u kanjonu ranije su bile rječice i riječna korita. Kada je kišilo, bile bi se vratile svojoj prvotnoj svrsi da nije bilo odvodnog sustava.

- Idete li tamo gore? - upita liječnik.

- Pokušat ću.

- Idem s tobom - reče Brasherova.

Bosch je pogleda, a onda se okrene prema zvuku automobila. Bilo je to ophodno vozilo. Zaustavilo se, a Edgevood spusti prozor.

- Imamo dojavu, partnerice. NU.

Mahnuo je glavom prema praznom suvozačkom mjestu. Brasherova se namršti i pogleda Boscha.

- Mrzim nasilja u obitelji.

Bosch se nasmiješi. I on ih je mrzio, pogotovo kada bi prerasla u ubojstva.

- Zao mi je zbog toga.

- Pa, možda idući put.

Počela je zaobilaziti prednji dio auta.

- Evo - reče Bosch, pružajući svjetiljku.

- Imam još jednu u autu - reče ona. - Tu mi možeš donijeti natrag.

- Jesi sigurna?

Bio je u napasti daje upita za telefonski broj, ali nije.

- Sigurna sam. Sretno. -1 tebi. Budi oprezna.

Nasmiješila mu se, a zatim se požurila zaobići prednji dio automobila. Ušla je unutra i automobil se udalji. Bosch ponovno obrati pozornost Guvotu i psu.

- Privlačna žena - reče Guyot.

Bosh zanemari primjedbu, pitajući se je li liječnik svoj komentar utemeljio na uočenoj Boschevoj reakciji na Brasherovu. Nadao se da nije bio toliko očit.

- U redu, doktore - reče - oslobodite psa, a ja ću se truditi da održim korak.

Guyot otkopča povodnik, tapšući psa po prsima.

- Idi donesi kost, curo. Donesi kost! Idi!

Pas se odrazi na zemljište i nestane s vidika prije nego stoje Bosch napravio ijedan korak. Skoro se nasmijao.

- Pa, čini se da ste imali pravo s tim u vezi, doktore. Okrenuo se da se uvjeri da nema ophodnog automobila, i da Brasherica nije vidjela kako je pas otišao.

- Želite li da zazviždim?

- Ne. Samo ću ući i ogledati se naokolo, vidjeti mogu li je sustići.

Upalio je svjetiljku.

3.

Šuma je bila mračna mnogo prije nego stoje nestalo sunca. Nadstrešnica od visokih borova zaustavljala je većinu svjetla prije no što bi ono dospjelo do tla. Bosch upotrijebi svjetiljku i uputi se uz obronak u smjeru u kojem je čuo psa kako se kreće kroz grmlje. Sporo je i teško napredovao. Tlo se sastojalo od tridesetcentimetarskog sloja borovih iglica u koji su Boscheve čizme često propadale dok je pokušavao naći uporište na kosini. Ubrzo su mu ruke postale ljepljive od smole jer se grabljenjem grana nastojao održati uspravnim.

Trebalo mu je gotovo deset minuta da se popne dvadeset sedam metara u brdo. Zatim se tlo počelo izravnavati i bilo je svijetlije jer se visoko drveće prorijedilo. Bosch se ogleda za psom, ali ga nije vidio. Zazove dolje prema ulici, iako više nije mogao vidjeti ni nju ni dr. Guvota.

- Doktore Guyot? Možete li me čuti?

- Da, čujem vas.

- Zazviždite svome psu.

Potom začu trodijelni zvižduk. Bio je osebujan, ali vrlo slab. Kao i sunce, imao je istovjetnih poteškoća da se probije kroz drveće i nisko grmlje. Bosch gaje nastojao ponoviti i nakon nekoliko pokušaja pomislio je daje uspio. No pas nije došao.

Bosch nastavi dalje držeći se ravnog tla jer je vjerovao da bi netko tko je namjeravao pokopati ili ostaviti tijelo to učinio na ravnom tlu, a ne na strinom obronku. Odabravši najlakši put, zašao je u šumarak bagrema. Ondje je istog trenutka naišao na mjesto gdje je zemlja nedavno bila dirana. Bila je prekopana, kao da su je oruđe ili životinja

nasumce izrovali. Poslužio se stopalom da odgurne dio zemlje i grančica u stranu, a zatim shvati da to nisu grančice.

Pao je na koljena i iskoristio svjetlo da prouči kratke smeđe kosti porazbacane duž tridesetak kvadratnih centimetara zemlje. Vjerovao je da gleda u razdvojene prste šake. Male šake. Dječje šake.

Bosch ustane. Shvatio je da gaje omelo zanimanje za Juliju Brasher. Sa sobom nije ponio nikakav pribor za sakupljanje kostiju. Njihovo podizanje i nošenje nizbrdo prekršilo bi svako pravilo sakupljanja dokaznog materijala.

Polaroidni fotoaparat visio mu je na vezici za cipele oko vrata. Sada ga je podignuo i uslikao fotografiju kostiju izbliza. Zatim je zakoračio unatrag i snimio širi prikaz mjesta ispod stabala bagrema.

U daljini je čuo slabi zvižduk doktora Guvota. Bosch se baci na posao sa žutom plastičnom trakom za osiguravanje mjesta zločina. Kraći joj je dio svezao oko debla jednog od bagrema, a potom je raširio obruč oko stabala. Razmišljajući o tome kako će obrađivati slučaj idućeg jutra, odmaknuo se izvan zaklona bagremovih stabala i potražio nešto što bi mogao upotrijebiti kao oznaku za identifikaciju iz zraka. Pronašao je obližnji pelin-grm. Nekoliko je puta omotao traku za mjesto zločina oko grma i preko njegova vrha.

Kada je završio, već se skoro spustio mrak. Bacio je još jedan brz pogled na područje, ali je znao daje pretraživanje baterijom beskorisno te da će tlo trebati detaljno pregledati ujutro. Koristeći se malim džepnim nožićem zakvačenim na svome prstenu za ključeve, počeo je s koluta trake za obilježavanje mjesta zločina izrezivati komade dugačke oko sto dvadeset centimetara.

Vraćajući se nizbrdo, u razmacima je pričvršćivao trake na grane drveća i grmlje. Dok se približavao ulici, začuo je glasove i iskoristio ih da zadrži smjer. Na jednom je mjestu na kosini meka podloga iznenada popustila i on pade, teško tresnuvši u podnožje bora. Stablo gaje udarilo posred prsa, poderavši mu košulju i gadno mu ogrebavši slabine.

Bosch se nije micao nekoliko sekundi. Mislio je kako su mu možda napukla rebra s desne strane. Teško je i bolno disao. Glasno je zastenjao i polako se osovio na noge uz deblo kako bi mogao nastaviti slijediti glasove.

Uskoro se spustio natrag na ulicu gdje je dr. Guyot čekao sa psom i s drugim čovjekom. Dva su se muškarca šokirala kada su vidjela krv na Boshevoj košulji.

- Zaboga, što se dogodilo? - uzvikne Guyot.

ZELINA

- Ništa. Pao sam.

-Vaša košulja je... ima krvi!

- To je dio posla.

- Dajte da vam pogledam prsa.

Liječnik se primakne da pogleda, ali Bosch podigne ruke u znak odbijanja.

- Dobro sam. Tko je ovo? Drugi muškarac odgovori.

- Zovem se Victor Ulrich. Živim ondje.

Pokazao je prema kući pored zemljišta. Bosch kimne.

- Samo sam izašao da vidim što se događa.

- Pa, trenutno se ne događa ništa. Ali tamo gore nalazi se mjesto zločina. Ili će se nalaziti. Vjerojatno se nećemo vratiti da ga obradimo do sutra ujutro. Ali od vas obojice tražim da se držite podalje od njega i da nikome ne govorite o ovome. U redu?

Oba susjeda potvrdiše.

- I doktore, nekoliko dana ne puštajte svog psa s povodnika. Moram se vratiti dolje do svog auta da obavim poziv. Gospodine Ulrich, siguran sam da ćemo s vama sutra htjeti porazgovarati. Hoćete li biti u blizini?

- Svakako. U bilo koje doba. Radim kod kuće.

- Što radite?

- Pišem.

- U redu. Vidjet ćemo se sutra.

Bosch se uputi natrag ulicom s Guvotom i psom.

- Doista vam je potrebno da vam pogledam ozljedu - Guyot nije popuštao.

- Bit će ona dobro.

Bosch baci pogled ulijevo i učini mu se daje vidio kako se iza prozora kuće pored koje su prolazili hitro navukla zavjesa.

- Način na koji se držite dok hodate... ozlijedili ste rebro - reče Guyot.

- Možda ste ga i slomili. Možda i više od jednog.

Bosch je razmišljao o malim, tankim kostima koje je netom vidio ispod stabala bagrema.

- Ništa ne možete učiniti za rebro, bilo ono slomljeno ili ne.

- Mogu vam ga zaviti. Disat ćete mnogo lakše. Također se mogu pobrinuti za tu ranu.

Bosch popusti.

- U redu, doktore, izvadite svoju crnu torbu. Idem po drugu košulju.

Nekoliko minuta kasnije, liječnik je u svojoj kući očistio duboku ogrebotinu sa strane Boschevih prsa i povio mu rebra. Osjećao se bolje, ali još uvijek gaje boljelo. Guyot reče kako više ne može pisati recepte, ali je ipak savjetovao Boschu da ne uzima ništa jače od aspirina.

Bosch se sjeti da ima bočicu s nekoliko tableta vikodina preostalih otkada je prije nekoliko mjeseci izvadio umnjak. One će ublažiti bol ako bude htio poći tim putem.

- Bit će mi dobro - reče Bosch. - Hvala vam što ste me skrпали.

- Nema na čemu.

Bosch navuče čistu košulju i stade promatrati Guyota kako zatvara svoj pribor za prvu pomoć. Pitao se koliko je prošlo otkada je liječnik koristio svoje vještine na pacijentu.

- Koliko ste dugo u mirovini? - upita.

- Idućeg mjeseca dvanaest godina.

- Nedostaje li vam?

Guyot se okrene od svog pribora za prvu pomoć i pogleda ga. Drhavice je nestalo.

- Svakog dana. Ne nedostaje mi sam rad - znate, slučajevi. Ali, to je bio posao kojim si mogao nešto promijeniti. To mi nedostaje.

Bosch se sjeti kako je ranije Julia Brasher opisala rad na ubojstvima.

Kimnuo je, pokazavši da razumije o čemu Guyot govori.

- Kažete daje gore mjesto zločina? - upita liječnik.

- Da. Otkrio sam još kostiju. Moram obaviti poziv, vidjeti što ćemo poduzeti. Mogu li se poslužiti vašim telefonom? Mislim da moj mobitel ovdje neće funkcionirati.

- Ne, nikada ne funkcioniraju u kanjonu. Poslužite se telefonom ondje na stolu, a ja ću vas malo ostaviti na miru.

Pošao je van, noseći sa sobom pribor za prvu pomoć. Bosch zaobiđe stol i sjedne. Pas se nalazio na podu uz stolicu. Životinja podigne pogled i izgledala je zapanjeno vidjevši Boscha na mjestu svoga gospodara.

- Calamity - reče on. - Mislim da si danas opravdala svoje ime, curo. Bosch spusti ruku i protrlja nabore kože na psećem vratu. Pas zareži pa on brzo odmakne ruku, pitajući se je li neprijateljsku reakciju prouzročio trening psa ili nešto u njemu.

Podignuo je slušalicu i nazvao dom svoje šefice, poručnice Grace Billets. Objasnio je što se dogodilo na Aveniji Wonderland kao i svoja otkrića na brežuljku.

- Harry, koliko staro izgledaju te kosti? - upita Biletsova.

Bosch je gledao u snimljenu fotografiju malih kosti koje je pronašao u zemlji. Bila je to loša fotografija, bljeskalica ju je previše osvijetlila jer je stajao preblizu.

- Ne znam, meni izgledaju staro. Rekao bih da ovdje govorimo 0 godinama.

- U redu, dakle štogod bilo gore na mjestu zločina, nije svježije.

- Možda svježije otkopano, ali ne, stajalo je ondje.

- O tome govorim. Dakle, mislim da bismo ga trebali obilježiti 1 pripremiti se za sutra. Što god bilo tamo na tom brdu, noćas neće nigdje pobjeći.

- Da - reče Bosch. - I ja mislim tako.

Na trenutak je utihnula prije nego stoje progovorila.

- Ovakve vrste slučajeva, Harry... -Što?

- Iscijede budžet, iscrpe ljudstvo... i najteže ih je zaključiti, ako ih uspiješ zaključiti.

- U redu, popet ću se tamo natrag i prekriti kosti. Reći ću doktoru da drži psa na povodniku.

- Ma daj, Harry, znaš što mislim. - Glasno je izdahnula. - Prvi dan u

godini i već smo u škripcu.

Bosch je šutio, puštajući je da se bori sa svojim administrativnim frustracijama. Nije dugo trajalo. To je bila jedna od stvari koje su mu se sviđale kod nje.

- U redu, je li se još štogod dogodilo danas?

- Ne previše. Dva samoubojstva, i to je za sada to.

- Dobro, kad ćeš početi sutra?

- Volio bih tamo izaći rano. Nazvat ću neke ljude i vidjeti što mogu pokrenuti. I potvrdit ću kost koju je pronašao pas prije nego bilo što počnemo.

- U redu, javi mi.

Bosch se složi i spusti slušalicu. Zatim je na kućni broj nazvao Teresu Corason, okružnu mrtvozornicu. Iako su prekinuli odnos izvan posla godinama prije, a ona se otada barem dvaput preselila, uvijek bi zadržala isti broj i Bosch gaje znao napamet. Sada mu je dobro poslužio. Objasnio je što se događa te da treba službenu potvrdu kako se radi o ljudskoj kosti prije no što pokrene druge stvari. Također joj je rekao da će, ako dođe do potvrde, čim prije trebati arheološku ekipu radi obrade mjesta zločina.

Corazonova ga ostavi na čekanju gotovo pet minuta.

- Dakle - reče ona kad se vratila na liniju. - Nisam mogla dobiti Kathy Kohl. Nije kod kuće.

Bosch je znao daje Kathy Kohl arheologinja s kojom su surađivali. Njezina prava ekspertiza i razlog daje se uključi kao zaposlenicu na puno radno vrijeme bila je sposobnost pronalaženja kostiju u pustinji sjevernog okruga u mjestima na kojima su se bacala tijela, što se događalo svakog tjedna. No Bosch je znao da će je pozvati da nadgleda i potragu za kostima nešto dalje od Avenije Wonderland.

- Pa što hoćeš da napravim? Želim ovo potvrditi noćas.

- Samo bez zalijetanja, Harry. Uvijek si tako nestrpljiv. Ti si poput psa koji je dograbio kost, bez namjere da budem dvosmislena.

- Radi se o djetetu, Teresa. Možemo li biti ozbiljni?

- Samo dođi ovamo. Pogledat ću tu kost.

- A što sutra?

- Pokrenut ću stvari. Ostavila sam Kathy poruku i čim završimo s ovim razgovorom nazvat ću ured i dati daje pozovu dojavljivačem. Vodit će iskapanje čim svane sunce i mi uzmnemo stići tamo. Čim

nađemo kosti, imamo forenzičnog antropologa na platnoj listi koga mogu pozvati ako je u gradu. I sama ću biti tamo. Jesi li zadovoljan? Ovaj posljednji dio Boscha navede da zastane i razmisli.

- Teresa - konačno reče - želim pokušati zadržati ovo u što većoj tajnosti čim duže mogu.

- I što želiš reći?

- Da nisam siguran da glavna mrtvozornica za okrug Los Angeles treba biti tamo. I da te već dugo vremena nisam vidio na mjestu zločina bez snimatelja za petama.

- Harry, on je privatni videograf, dobro? Film koji snima je za moju kasniju uporabu i kontroliram ga isključivo ja. Neće završiti na vijestima u šest.

- Kako god. Samo mislim da trebamo izbjegavati bilo kakve komplikacije na ovom slučaju. Ovo je dječji slučaj. Znaš kakvi postanu.

- Samo dođi ovamo s tom kosti. Odlazim za jedan sat. Naglo je spustila slušalicu.

Bosch poželi daje bio malčice taktičniji s Corazonovom, ali bilo mu je drago daje istaknuo svoje gledište. Corazonova je bila ličnost koja se redovito pojavljivala na TV sudnici i u televizijskim emisijama kao forenzična stručnjakinja. Također je stekla naviku da je prati snimatelj kako bi njezini slučajevi mogli prerasti u dokumentarce za emitiranje na bilo kojem od policijskih i pravničkih emisija u golemom kablovskom i satelitskom spektru. Nije mogao i neće dopustiti da se ciljevi poznate mrtvozornice upletu u njegove ciljeve istražitelja u onome što bi moglo biti ubojstvo djeteta.

Odlučio je da će nazvati policijsku Službu za posebne poslove i jedinice K-9 nakon što dobije potvrdu o kosti. Ustao je i izašao iz sobe, tražeći Guvota.

Liječnik je bio u kuhinji. Sjedio je za malim stolom i bilježio u spiralno uvezenu bilježnicu. Podignuo je pogled prema Boschu.

- Samo pišem nekoliko bilježaka o vašem liječenju. Zadržao sam bilješke o svim pacijentima koje sam ikada liječio.

Bosch samo kimne, iako je mislio daje čudno što Guyot piše o njemu.

- Idem, doktore. Vratit ćemo se sutra. U velikom broju, rekao bih. Možda ćemo ponovno htjeti uposliti vašeg psa. Hoćete li biti ovdje?

- Bit ću ovdje i bit će mi drago pomoći. Kako su rebra?
- Bole.
- Samo kad dišete, nije li tako? To će potrajati oko jednog tjedna.
- Hvala što ste se pobrinuli za mene. Ona kutija za cipele vam ne treba natrag, zar ne?
- Ne, sada je više ne bih htio natrag.

Bosch se okrene namjeravajući se uputiti prema prednjim vratima, ali se zatim okrene prema Guyotu.

- Doktore, živite li ovdje sami?
- Sada živim. Moja je supruga umrla prije dvije godine. Mjesec dana prije naše pedesete godišnjice.
- Moja sućut.

Guyot kimne i reče: - Moja kći ima vlastitu obitelj u Seattlu. Viđam ih u posebnim prigodama.

Bosch htjede upitati zašto samo u posebnim prigodama, ali nije. Ponovno zahvali čovjeku i ode.

Vozeći se iz kanjona i prema domu Terese Corazon u Hancock Parku, držao je ruku na kutiji za cipele kako se ne bi protresla ili skliznula sa sjedala. Osjetio je kako mu se iz nutrine diže duboki osjećaj groze. Znao je daje to zato što mu se sudbina tog dana sigurno nije nasmiješila. Uhvatio je najgoru vrstu slučaja koju je mogao. Dječji slučaj.

Dječji slučajevi te progone. Isprazne te i ostave ti ožiljke. Ne postoji dovoljno debela pancirka da te zaštiti od probijanja. Dječji te slučajevi ostave u uvjerenju daje svijet pun izgubljenog svjetla.

4.

Teresa Corazon stanovala je u vili mediteranskog stila s kamenim kružnim prilazom i ribnjakom s japanskim ribicama. Prije osam godina, kada je Bosch s njom bio u kratkoj vezi, živjela je u jednosobnom stanu. Bogastvo i slava zarađena na televiziji otplatili su kuću i životni stil koji je išao uz nju. Ona više ni izbliza nije bila ona žena koja se znala nenajavljena pojaviti pred njegovom kućom u ponoć, s bocom jeftinog crnog vina i videokasetom svog omiljenog filma. Žena koja je bila besramno ambiciozna, ali još nije bila dovoljno vješta da iskoristi svoj položaj za bogaćenje.

Bosch je znao da joj služi kao podsjetnik na ono stoje bila i stoje izgubila kako bi dobila sve što ima. Nije bilo čudno što su njihovi

kontakti sada postali rijetki i distancirani, ali i napeti poput neizbježnog posjeta zubaru.

Parkirao je na okretištu i izašao s kutijom za cipele i fotografijama. Dok je obilazio automobil, pogledao je u ribnjak i vidio tamne obrise riba kako se miču ispod površine. Nasmiješio se, razmišljajući o filmu Kineska četvrt i o tome koliko su ga često gledali one godine kad su bili zajedno. Sjetio se koliko je uživala u prikazu mrtvozorni-ka. Nosio je crnu mesarsku pregaču i jeo sendvič dok je pregledavao tijelo. Bosch je sumnjao daje i dalje zadržala isti smisao za humor.

Svjetiljka iznad teških ulaznih drvenih vrata se upali, i Corazono-va ih otvori prije no stoje dospio do njih. Bila je odjevena u kvalitetne crne hlače i bluzu bež boje. Vjerojatno se spremala na novogodišnju zabavu. Pogledala je iza njega u policijski automobil koji je vozio.

- Neka ovo bude brzo prije nego što iz tog auta procuri ulje na moje kamenje.

- Pozdrav i tebi, Teresa. -To je to?

Pokazala je prstom na kutiju za cipele.

- To je to.

Predao joj je fotografije i počeo skidati poklopac s kutije. Bilo je očigledno da ga neće pozvati unutra na čašu novogodišnjeg šampanjca.

- Želiš to obaviti upravo ovdje?

- Nemam mnogo vremena. Mislila sam da ćeš stići ranije. Koji je kreten ovo slikao?

- To bih bio ja.

- Po ovima ne mogu ništa zaključiti. Imaš li rukavicu?

Bosch izvuče rukavicu od lateksa iz džepa svoje jakne i pruži joj je. Uzeo je fotografije natrag i stavio ih u unutarnji džep jakne. Ona stručno nategne rukavicu na ruku i posegne u otvorenu kutiju. Podigne kost i okrene je na svjetlu. On je šutio. Mogao je namirisati njezin parfem. Bio je opojan kao i obično, navika iz dana kada je većinu svog vremena provodila u obdukcijским salama.

Nakon ispitivanja u trajanju od pet sekundi, spustila je kost natrag u kutiju.

- Ljudska.

- Jesi sigurna?

Uputila mu je bijesan pogled dok je skidala rukavicu.

- To je nadlaktična kost. Gornji dio ruke. Rekla bih, djeteta od desetak godina. Možda više ne cijeniš moje vještine, Harry, ali još uvijek ih imam.

Bacila je rukavicu u kutiju, preko kosti. Bosch se mogao nositi sa svim njezinim verbalnim napadajima, ali gaje zasmetalo to stoje učinila s rukavicom, bacajući je samo tako preko djetetove kosti.

Posegnuo je u kutiju i izvadio rukavicu. Nečega se sjetio i ispružio joj je rukavicu natrag.

- Čovjek čiji je pas ovo pronašao rekao je daje na kosti prijelom. Zaliječeni prijelom. Želiš li pogledati i vidjeti možeš li...

- Ne. Kasnim na sastanak. Ono što ovog trena trebaš znati je da je ljudska. Sada imaš tu potvrdu. Daljnja ispitivanja doći će na red kasnije na nadležnom mjestu u mrtvozorničkom uredu. A sada stvarno moram poći. Bit ću ondje sutra ujutro.

Bosch zadrži pogled na njezinim očima.

- Svakako, Teresa, dobro se zabavi večeras.

Ona prekine zurenje i sklopi ruke na prsima. On pažljivo vrati poklopac na kutiju za cipele, kimne joj i uputi se natrag prema automobilu. Čuo je kako su se iza njega zatvorila teška vrata.

Dok je prolazio pored ribnjaka i ponovno razmišljao o filmu, tiho je i za sebe izgovorio posljednju rečenicu u filmu.

- Zaboravi, Jake, to je Kineska četvrt.

Ušao je u automobil i odvezao se kući, rukom pridržavajući kutiju za cipele na sjedalu pored sebe.

5.

Do devet sati idućeg jutra završetak Avenije Wonderland postao je policijski kamp. U njegovom je središtu bio Harry Bosch. Vodio je ekipe pozornika, K-9, Znanstvenoistraživalačkog odjela, mrtvozornikova ureda i jedinicu Posebnih poslova. Policijski helikopter kružio je iznad, a dvanaest policijskih kadeta vrzmalo se uokolo, čekajući naredbe.

Ranije je zračna jedinica pronašla pelin-grm koji je Bosch omotao žutom trakom za mjesto zločina, te ga iskoristila kao polaznu točku da utvrdi kako Wonderland nudi najbliži prilaz mjestu gdje je Bosch pronašao kosti. Zatim se jedinica Posebnih poslova bacila na posao. Slijedeći trag žute trake za mjesto zločina u brdo, šesteročlana je ekipa iščekivala i raširila niz drvenih rampa i ljestava koje su vodile

do kostiju na obronku. Prilaz mjestu i odlazak s njega sada će biti mnogo lakši nego što su to bili Boschu večer ranije.

Bilo je nemoguće zataškati takvo leglo policijske aktivnosti. Do devet sati ujutro susjedstvo je također postalo medijski kamp. Novinarski kamioni nagurali su se iza policijskih punktova postavljenih pola bloka od okretišta. Izvjestitelji su se okupljali u skupine veličine tiskovnih konferencija. Ni manje ni više nego pet novinarskih helikoptera kružilo je visoko iznad policijskog helikoptera. Sve je to stvaralo popratnu kakofoniju koja je već rezultirala brojnim pritužbama stanara ulice policijskim službenicima u Parkerovom centru u središtu grada.

'N r-i

Bosch se spremao povesti prvu skupinu na mjesto zločina. Najprije se posavjetovao s Jerrjem Edgarom, kojeg je o slučaju obavijestio prošle noći.

- U redu, najprije ćemo gore odvesti ljude iz MU-a i ZIO-a2 -reče, izgovarajući kratice kao Emua i Zioa. - Zatim ćemo povesti kadete i pse. Želim da ti nadgledaš taj dio.

- Nema problema. Jesi li vidio daje tvoja prijateljica mrtvozor-nica pvela sa sobom svog vražjeg snimatelja?

- Trenutno ne možemo poduzeti ništa oko toga. Nadajmo se da će joj postati dosadno pa će se vratiti u središte grada gdje i pripada.

- Znaš, ovo bi mogle biti stare indijanske kosti ili takvo što. Bosch odmahne glavom.

- Ne bih rekao. Preplitko.

Bosch odšee do prve skupine: Terese Corazon, njezinog vid-eografa i njezine četveročlane ekipe za iskopavanje, koja se sastojala od Kathy Kohl i troje istražitelja koji će raditi pripremne poslove. Članovi ekipe za iskopavanje bili su odjeveni u bijele kombinezone. Corazonova je nosila odjeću sličnu onoj od prethodne noći, uključujući i cipele s potpeticama visokim pet centimetara. U skupini su osim toga bila i dva kriminalista iz ZIO-a.

Bosch pozove skupinu bliže kako bi im se mogao obratiti u četiri oka a da ga pritom ne čuju svi ostali koji su se motali naokolo.

- U redu, poći ćemo gore i započeti s dokumentiranjem i iskopavanjem. Kada svi budete na mjestu, dovest ćemo pse i kadete da pretraže obližnje površine i možda prošire mjesto zločina. Ti...

Zastao je kako bi uperio rukom u Corazoninog snimatelja.

- Isključi to. Možeš snimati nju, ali ne i mene.

Muškarac spusti kameru, a Bosch uputi Corazonovoj pogled i zatim nastavi.

- Svi znate svoj posao pa vam ne moram davati upute. Jedina stvar koju vam želim reći je da se gore teško popeti. Čak i s rampama i ljestvama. Zato budite oprezni. Držite se za užad, pazite gdje stajete. Ne želimo da se itko ozlijedi. Ako imate tešku opremu, razdijelite je i ponesite u dva ili tri navrata. Ako vam i dalje bude trebala pomoć, uredit ću da vam je dopreme kadeti. Ne morate paziti na vrijeme. Pazite na sigurnost. Dobro, svima je jasno?

Svi mu istovremeno kimnuše. Bosch dade znak Corazonovoj da želi s njom popričati nasamo.

2 MU - Mrtvozornički ured; ZIO - Znanstveno-istraživački odjel policijske uprave (op.ur.)

- Nisi dobro odjevena - reče.

- Slušaj, nemoj mi govoriti...

- Želiš li da skinem svoju košulju pa da mi možeš pogledati rebra? Jedna strana prsa izgleda mi poput pite od borovnica jer sam sinoć pao tamo gore. Te cipele koje imaš neće ti poslužiti. Moglo bi izgledati dobro na televiziji, ali ne i...

- U redu je. Riskirat ću. Još nešto? Bosch odmahne glavom.

- Upozorio sam te - reče. - Idemo.

Uputio se prema rampi, a drugi su ga slijedili. Služba za posebne poslove podigla je drveni ulaz čija je namjena bila da se koristi kao kontrolna točka. Ondje je stajao pozornik s podlogom za papir. Prije nego što ih je propustio, zapisao je ime svake osobe kao i odjel u kojem radi.

Bosch je predvodio. Uspinjanje je bilo lakše nego proteklog dana, ali su mu prsa gorjela od boli dok se povlačio za užad i savladavao rampe i stube. Ništa nije rekao i pokušavao je ne pokazati bol.

Kada je dospio do stabala bagrema dao je znak ostalima da ostanu otraga, dok se on provukao ispod trake za obilježavanje mjesta zločina da ga najprije provjeri. Pronašao je područje isprekopane zemlje i male smeđe kosti koje je vidio prošle noći. Činilo se da nisu bile pomicanе.

- U redu, dođite ovamo i pogledajte.

Članovi skupine provukoše se ispod trake i stadoše iznad kostiju u polukrugu. Kamera počne snimati i Corazonova sada preuzme vodstvo.

- U redu, prvo što ćemo učiniti je povući se i fotografirati. Zatim ćemo postaviti mrežu, a doktorica Kohl će nadgledati iskopavanje i sakupljanje. Ako bilo što pronađete, fotografirajte iz svih mogućih kuteva prije nego što to pokupite.

Okrenula se prema jednom od istražitelja.

- Finch, želim da se pozabavite skicama. Standardna tablica. Sve dokumentirajte. Ne pretpostavljajte da ćemo se moći osloniti na fotografije.

Finch kimne. Corazonova se okrene prema Boschu.

- Detektive, mislim da držimo stvari pod kontrolom. Što manje ljudi ovdje, tim bolje.

Bosch kimne i daje joj primopredajnik.

- Bit ću u blizini. Ako me trebaš, upotrijebi primopredajnik. Mobiteli ovdje ne koriste. Ali pripazi što govoriš.

Pokazao je u nebo, gdje su kružili novinarski helikopteri.

- Kad već govorimo o tome - reče Kohlova - mislim da ćemo rastegnuti ceradu blizu ovog drveća kako bismo dobili skrovito mjesto i smanjili blještanje sunca. Slažeš li se s tim?

- Ovo je sada vaše mjesto zločina - reče Bosch. - Preuzmite ga. Uputio se natrag po rampi s Edgarom iza sebe.

- Harry, ovo bi moglo potrajati danima - reče Edgar.

- A možda i duže.

- Pa, neće nam dati toliko. Znaš to, zar ne?

- Znam.

- Mislim, ovakvi slučajevi... bit ćemo sretni ako ikada otkrijemo o kome se radi.

- Tako je.

Bosch je nastavio hodati. Kada se spustio na ulicu vidio je da je poručnica Billets na mjestu zbivanja sa svojim nadređenim, kapetanom LeVallevem.

- Jerry, zašto ne bi otišao pripremiti kadete? - reče Bosch. - Daj im pripravni govor o mjestu zločina. Ja ću doći za tren.

Bosch se pridruži Billetsovoj i LeVallevu i priopći im novosti o onome što se događa, potanko opisujući jutrošnje aktivnosti sve do pritužbi

susjeda zbog buke koju su prouzročili čekići, pile i helikopteri.

- Moramo nešto dati medijima - reče LeVallev. - Služba za odnose s javnošću želi znati želiš li se time pozabaviti iz središta grada ili to želiš preuzeti ovdje.

- Ne želim to preuzeti. Što Služba za odnose s javnošću zna o ovome?

- Gotovo ništa. Dakle moraš ih nazvati, pa će pripremiti izvještaj za novinare.

- Kapetane, zauzet sam ovdje. Mogu li...

- Pronađite vremena, detektive. Otresite nam ih s leđa.

Kada je Bosch skrenuo pogled s kapetana na izvjestitelje okupljene pola bloka dalje od policijskog punkta, opazio je Juliju Brasher kako pokazuje svoju značku pozorniku koji ju je zatim propustio. Bila je odjevena u civilnu odjeću.

- U redu. Nazvat ću ih.

Krenuo je niz ulicu prema domu dr. Guvota. Uputio se prema Brasherovoj, koja mu se nasmiješila dok se približavala.

- Imam tvoju svjetiljku. U mom je autu tu dolje. Ionako moram dolje do kuće dr. Guvota.

- Oh, ne brini zbog toga. Nisam zato ovdje.

Promijenila je smjer kretanja i nastavila s Boschem. Pogledao je u njezinu odjeću, izbljedjele plave traperice i majicu kratkih rukava dobivenu na utrci u dobrotvorne svrhe.

- Nisi na dužnosti, zar ne?

- Ne, radim od tri do jedanaest. Samo sam mislila da bi mogao trebati dobrovoljku. Čula sam daje upućen poziv kadetima.

- Želiš poći tamo gore i potražiti kosti, ha?

- Želim učiti.

Bosch kimne. Pošli su prema stazi do Guvotovih vrata. Ona se otvore prije no što su stigli do njih i liječnik ih pozove unutra. Bosch upita smije li se ponovno poslužiti telefonom u njegovu uredu i Guy-ot mu pokaže put, iako nije trebao. Bosch sjedne za stol.

- Kako vaša rebra? - upita liječnik.

- Dobro.

Brasherova upitno podigne obrve i Bosch objasni.

- Imao sam malu nezgodu kad sam sinoć bio tamo gore.

- Što se dogodilo?

- Oh, recimo da sam samo gledao svoja posla kada me je jedno stablo bezrazložno napalo.

Napravila je grimasu i nekako se u isto vrijeme uspjela osmjeh-nuti. Bosch je po pamćenju okrenuo broj Službe za odnose s javnošću i vrlo općenitim natuknicama obavijestio policajca o slučaju. U jednom je trenutku prekrio slušalicu dlanom i upitao Guyota želi li da se njegovo ime objavi u priopćenju za medije. Liječnik je odbio. Nekoliko minuta kasnije Bosch je bio gotov te poklopi slušalicu. Pogleda Guyota.

- Čim za nekoliko dana napustimo mjesto zločina, izvjestitelji će se vjerojatno zadržati. Pretpostavljam da će potražiti psa koji je pronašao kost. Pa ako želite ostati izvan toga, držite Calamity podalje od ulice ili će oni zbrojiti dva i dva.

- Dobar savjet - reče Guyot.

-A mogli biste i nazvati svog susjeda, gospodina Ulricha, i reći mu da ni on to ne spominje izvjestiteljima.

Na putu iz kuće Bosch upita Brasherovu želi li natrag svoju bateriju, a ona mu reče da se ne želi gnjaviti noseći je dok pomaže pretraživati obronak.

- Daj mi je bilo kada - reče.

Boschu se sviđa odgovor. To je značilo da će dobiti barem još jednu priliku daje vidi.

Natrag na okretištu, Bosch je zatekao Edgara kako drži predavanje kadetima akademije.

- Zlatno je pravilo na mjestu zločina, ljudi, da ne dirate ništa dok se to ne prouči, fotografira i dokumentira.

Bosch zakorači na okretište.

- U redu, jesmo li spremni?

- Spremni su - reče Edgar. Kimnuo je prema dvojici kadeta koji su držali detektore metala. - Ove sam posudio od ZIO-a.

Bosch kimne i održi kadetima i Brasherovoj isti govor o sigurnosti kao i prije ekipi forenzičara. Zatim se upute prema mjestu zločina te Bosch upozna Brasherovu s Edgarom, a zatim prepusti partneru da predvodi kroz kontrolnu točku. On zauzme mjesto na začelju, hodajući iza Brasherove.

- Vidjet ćemo hoćeš li do kraja dana htjeti biti detektivka - reče.

- Bilo što mora biti bolje od odazivanja na radijske pozive i ispiranja

rigotine sa stražnjeg sjedala svog auta na kraju svake smjene.

- Sjećam se tih dana.

Bosch i Edgar pošalju kadete i Brasherovu na površine u blizini one na kojoj su se nalazila stabla bagremova i upute ih da započnu vršiti detaljnu pretragu. Bosch potom pođe dolje i povede gore dvije ekipe K-9 da pridonese pretraživanju.

Jednom kada je krenulo, ostavio je Edgara s kadetima i vratio se do bagremova da vidi ima li napretka. Pronašao je Kohlovu kako sjedi na velikom sanduku s opremom i nadgleda zabijanje drvenih kolaca u zemlju kako bi se mogli upotrijebiti konopci za postavljanje mreže za iskopavanje.

Bosch je već radio najednom prošlom slučaju s Kohlovom i znao daje veoma temeljita i dobra u onome što radi. Bila je u kasnim tridesetima, a građom i bojom kože nalikovala je tenisačici. Bosch je jednom naišao na nju u gradskom parku gdje je igrala tenis sa sestrom blizankom. Privukle su gomilu ljudi. Izgledalo je kao da netko udara lopticu malo dalje od ozrcaljenog zida.

Kohlina ravna plava kosa pala je naprijed i sakrila joj oči dok je gledala dolje u preveliku podlogu za pisanje u svom krilu. Unosila je bilješke na komadu papira na kojemu je već bila otisnuta tablica. Bosch joj pogleda preko ramena u tablicu. Kohlova je označavala pojedine kvadrante slovima abecede dok su se kolci koji su im odgovarali smještali u zemlju. Na vrhu stranice napisala je "Grad kostiju".

Bosch se nagne i lupne prstom po tablici na mjestu gdje je zapisala naslov.

- Zašto to tako zoveš?

Slegnula je ramenima.

- Jer postavljamo ulice i blokove onoga što će za nas postati grad - reče, prolazeći prstima po nekim linijama tablica, objašnjavajući. - Takav će nam biti osjećaj, barem dok radimo ovdje. Naš mali grad.

Bosch kimne.

- U svakom ubojstvu ima priča o gradu - reče on. Kohlova pogleda uvis u njega.

- Tko je to rekao?

- Ne znam. Netko jest.

Preusmjerio je pozornost na Corazonovu, koja se saginjala nad

malim kostima na površini zemlje, proučavajući ih dok su leće videokamere proučavale nju. Razmišljao je što bi rekao o tome kada mu se oglasi primopredajnik, pa ga skine s pojasa.

- Ovdje Bosch.

- Edgar. Bolje dođi natrag ovamo, Harry. Već imamo nešto.

- U redu.

Edgar je stajao na gotovo ravnom mjestu u grmlju oko četrdeset metara od stabala bagrema. Šest kadeta i Brasherova stajali su u krugu i gledali nešto u grmlju visokom šezdesetak centimetara. Iznad je kružio policijski helikopter u uskom krugu.

Bosch stigne do kruga i spusti pogled. Ondje se nalazila dječja lubanja djelomično utonula u zemlju, a njezine su prazne oči zurile u njega.

- Nitko je nije dirao - reče Edgar. - Brasherova ju je našla. Bosch joj dobaci pogled. Dobro raspoloženje koje je, činilo se, nosila u očima i na usnama iščeznulo je. Iznova je pogledao lubanju i izvukao radio s pojasa.

- Doktorice Corazon? - reče u njega.

Potrajalo je prije nego stoje stigao njezin odgovor.

- Da, ovdje sam. Stoje?

- Morat ćemo proširiti mjesto zločina.

6.

Bosch je nastupao poput generala koji nadgleda malu vojsku koja je obrađivala prošireno mjesto zločina, i dan je dobro napredovao. Kostiju su lako iskopali iz zemlje i grmlja na obronku, kao da su nestrpljivo čekale dugo vremena. Do podneva, u tri su reda u mreži aktivno kopali članovi ekipe Kathy Kohl, i iz tamne zemlje izranjali su deseci kostiju. Poput svojih arheoloških dvojnika koji su otkopavali rukotvorine drevnih naroda, i ekipa za iskapanje koristila se malenim oruđem i četkicama da nježno iznese kosti na svjetlo dana. Također se služila detektorima za metal i sondama. Proces je bio minuciozan, no ipak se odvijao čak i brže nego što se Bosch nadao.

Otkriće lubanje odredilo je tempo i čitavoj operaciji dalo osjećaj hitnosti. Lubanju su prvu odnijeli s mjesta otkrića, a prvotni pregled koji je snimila Teresa Corazon otkrio je linije fraktura i ožiljke izazvane operacijom. Dokaz o kirurškom zahvatu uvjerio ih je da imaju posla s relativno novim kostima. Same po sebi, frakture nisu

presudno ukazivale na ubojstvo, ali uz dokaz daje tijelo bilo zakopano, te su činjenice pridonosile osjećaju da se raspetljava priča o ubojstvu.

Do dva sata, kada su ekipe s obronka prekinule s radom kako bi poručale, u mreži je bila pronađena gotovo polovica kostura. Kadeti su u obližnjem grmlju pronašli hrpicu drugih kosti. K tome, Kohli-na je ekipa iskopala dijelove raspadnute odjeće i platnenu naprtnjaču takve veličine koju je najvjerojatnije koristilo dijete.

Kosti su spustili niz obronak u kvadratnim drvenim kutijama s ručkama od užadi pričvršćenima sa strane. Do ručka je forenzični antropolog već pregledavao tri kutije s kostima u mrtvozornikovom uredu. Odjeću, većinom istrunulu i neprepoznatljivu, te naprtnjaču koju nisu otvarali, prenijeli su u ZIO-ov laboratorij losangeleske policije radi jednako pomnog ispitivanja.

Skeniranje pretraživane mreže metalnim detektorom dovelo je do otkrića jedne kovanice od dvadeset pet centi, iskovane 1975. godine, a koja je pronađena na istoj dubini kao i kosti, te otprilike pet centimetara od lijevog ruba zdjelice. Pretpostavljalo se da se novčić nalazio u prednjem lijevom džepu hlača koje su istrunule zajedno s tjelesnim tkivom. Boschu je novčić pružio jedno od glavnih mjerila za vrijeme smrti: ako je pretpostavka daje novčić bio pokopan s tijelom točna, do smrti nije moglo doći prije 1975.

Ophodnja je sredila da na okretište dođu dva kola za ručanje kako bi nahranila malu vojsku koja je obrađivala mjesto zločina. Bio je to kasni ručak i ljudi su bili gladni. Jedan je kamion posluživao topli obrok, dok je drugi posluživao sendviče. Bosch je čekao s Juli-jom Brasher na kraju reda za kamion sa sendvičima. Red se sporo pomicao, no to mu nije smetalo. Većinom su razgovarali o istrazi na obronku i tračali o šefovima. Bio je to razgovor upoznavanja. Ona je privlačila Boscha, i što ju je više slušao kako pripovijeda o svojim iskustvima novakinje i žene u policiji, više je budila njegovo zanimanje. Za posao je osjećala mješavinu uzbuđenja, strahopoštovanja i cinizma, čega se Bosch jasno sjećao iz svojih vlastitih početaka u poslu.

Kada se nalazio iza otprilike šest ljudi od prozorčića kamiona na kojem se naručivao ručak, Bosch začu kako netko iz kamiona upućuje jednom od kadeta pitanja o istrazi.

- Jesu li te kosti od više različitih ljudi?

-Ne znam, čovječe. Samo ih tražimo, to je sve. Bosch prouči čovjeka koji je postavio pitanje.

- Jesu li sve bile izrezane?

- Teško je reći.

Bosch se odmakne od mjesta na kojem je stajao s Brasherovom i pođe do stražnjeg dijela kamiona. Pogledao je kroz otvorena vrata i ugledao tri muškarca odjevena u pregače kako rade u kamionu. Ili se doimaju da rade. Nisu opazili da ih Bosch promatra. Dva su muškarca radila sendviče i izvršavala narudžbe. Muškarac u sredini, onaj koji je postavio pitanja kadetu, micao je rukama po pultu ispod prozorčića za narudžbe. Nije ništa radio, ali izvan kamiona činilo se da radi sendvič. Dok je Bosch promatrao, vidio je da muškarac s desna reže pecivo na pola, stavlja ga na papirnati tanjur i dodaje ga muškarcu u sredini. Muškarac u sredini zatim gaje pružio van kroz prozor kadetu koji gaje naručio.

Bosch je primijetio daje muškarac u sredini, za razliku od pravih prodavača sendviča koji su ispod svojih pregača nosili traperice i majice kratkih rukava, odjeven u fine hlače i košulju s ovratnikom na čijim se krajevima nalazila dugmad. Iz stražnjeg džepa hlača virio mu je notes. Dugačak, tanak, one vrste za koju je Bosch znao da ih koriste izvjestitelji.

Bosch proturi glavu kroz vrata i ogleda se. Na polici pored ulaza ugleda sportsku jaknu smotanu u klupko. Zgrabio ju je i zakoračio natrag, podalje od vrata. Pretražio je džepove jakne i na lančiću pronašao novinarsku propusnicu koju je izdala losangeleska policija. Na njoj se nalazila fotografija srednjeg prodavača sendviča. Ime mu je bilo Victor Frizbe i radio je za New Times.

Držeći jaknu uz rub vrata Bosch pokuca po kamionu, a kada su se sva tri muškarca okrenula da pogledaju, dao je znak Frizbeu da dođe. Izvjestitelj pokaže prema sebi uz pogled Tko, ja? i Bosch potvrdno kimne. Frizbe priđe vratima i nagne se.

-Da?

Bosch posegne uvis i zgrabi ga za gornji dio pregače i trzajem ga izgura iz kamiona. Frizbe se dočeka na noge, ali je morao potrčati nekoliko koraka da spriječi pad. Dok se okretao da prosvjeduje, Bosch ga pogodi u prsa njegovom smotanom jaknom.

Dva pozornika - oni su uvijek jeli prvi - bacali su papirnate tanjure u obližnju kantu za smeće. Bosch ih pozove.

- Odvedite ga natrag do punkta. Ako ga vidite da opet prelazi, uhitite ga.

Oba su pozornika primila Frizbea za mišice i počela ga odvoditi niz ulicu do policijskog kordona. Frizbe započne protestirati, a lice mu se zacrvenjelo poput limenke Cokea, ali su pozornici zanemarili sve na njemu osim njegovih ruku, te ga otpremili prema poniženju pred ostalim izvjestiteljima. Bosch je kratko promatrao, a zatim je izvadio propusnicu iz stražnjeg džepa i bacio je u kantu za smeće.

Iznova se pridružio Brasherovoj u redu. Sada su ispred njih bila samo dva kadeta.

- Sto je to bilo? - upita Brasherova.

- Kršenje zdravstvenih propisa. Nije oprao ruke. Počela se smijati.

- Ozbiljan sam. Što se mene tiče, zakon je zakon.

- Zaboga, nadam se da ću dobiti svoj sendvič prije nego što ugledaš žohara i sve pozatvaraš.

- Ne brini, mislim da sam se upravo otarasio žohara.

Deset minuta kasnije, nakon stoje Bosch vlasniku kamiona održao predavanje o švercanju novinara na mjesto zločina, odnijeli su svoje sendviče i napitke do jednog od nekoliko izletničkih stolova koje je Služba za posebne poslove postavila na okretištu. To je bio stol rezerviran za istražiteljsku ekipu, ali Bosch nije imao ništa protiv toga da dopusti Brasherovoj da ondje sjedne. Uz Kohlovu i jednog kopača iz njezine ekipe, ondje je bio i Edgar. Bosch je upoznao Brasherovu s onima koji je nisu znali, te spomenuo daje ona preuzela prvotni poziv za slučaj i pomogla mu prošle noći.

-1, gdje je šefica? - Bosch upita Kohlovu.

- Oh, ona je već pojela. Mislim daje otišla snimiti kako je intervjuiraju ili tako nešto.

Bosch se nasmiješi i kimne.

- Mislim da ću uzeti repete - reče Edgar, penjući se preko klupe i odlazeći s tanjurom.

Bosch je zagrizao u svoj sendvič i uživao u okusu. Umirao je od gladi. Nije namjeravao raditi ništa doli jesti i odmarati se za vrijeme stanke, no Kohlova je upitala može li mu iznijeti svoje prvotne zaključke o iskopavanju.

Bosch je imao puna usta. Nakon što je progutao zalogaj, zamolio ju je da pričeka dok se njegov partner ne vrati. Razgovarali su općenito o stanju kostiju i o tome kako Kohlova vjeruje daje plitak grob omogućio životinjama da iskopavaju ostatke i razbacuju kosti - moguće i godinama.

- Nećemo ih sve naći - reče ona. - Nećemo im se ni približiti. Ubrzo ćemo dosegnuti točku na kojoj uloženi trošak i trud neće biti vrijedni vraćenog.

Edgar se vrati s još jednim tanjurom pržene piletine. Bosch kimne Kohlovoj koja spusti pogled na blok koji je imala na stolu slijeva. Provjerila je neke od svojih bilježaka i počela govoriti.

- Stvari na koje želim da obratite pozornost su dubina groba i teren. Mislim da su to ključne stvari. One će morati nekako odigrati ulogu u tome tko je bilo ovo dijete i što mu se dogodilo.

- Njemu? - upita Bosch.

- Razmak između kukova i pasica donjeg rublja.

Objasnila je kako se među istrunulom i raspadnutom odjećom nalazi i gumena pasica, jedino stoje ostalo od donjeg rublja koje je bilo na tijelu kada je pokopano. Izlučevine uzrokovane truljenjem tijela dovele su do raspadanja odjeće. No gumena pasica najvećim je dijelom ostala sačuvana i izgledalo je da pripada kroju donjeg rublja koje se proizvodilo za muškarce.

- U redu - reče Bosch. - Govorila si o dubini groba?

- Da, mislimo da kosti kukova i donji dio kralježnice nisu bili pomicali kada smo ih otkrili. Držeći se toga, govorimo o grobu koji nije bio dublji od petnaestak do tridesetak centimetara. Tako plitak grob odražava brzinu, paniku, mnoštvo stvari koje ukazuju na loše planiranje. No - podignula je prst - isti taj dokaz, mjesto, vrlo daleko, teško pristupno, ukazuje na suprotno. Ono dokazuje pomno planiranje. Tako da ovdje imate svojevrsno proturječje. Čini se daje mjesto odabrano jer je do njega bilo vraški teško doći, pa ipak izgleda da je ukop bio bjesomučno brz. Ova je osoba doslovce samo prekrivena površinskim slojem zemlje i iglicama bora. Znam da vam isticanje svega ovoga neće nužno pomoći da uhvatite zlikovca, ali želim da razumijete kako to ja vidim. To proturječje.

Bosch kimne.

- Sve je to dobro znati. Imat ćemo na umu.

- U redu, dobro. Drugo proturječje, ono manje, je naprtnjača. Zakopati je s tijelom bila je pogreška. Tijelo se raspada mnogo brže nego platno. Tako da, ako s torbe skineš nešto po čemu se može otkriti identitet, ili njezin sadržaj, to postaje zlikovčeva pogreška. Ponovno loše planiranje usred dobrog planiranja. Pametni ste detektivi, sigurna sam da ćete sve ovo dokučiti.

Nasmiješila se Boschu, a zatim ponovno proučila svoj blok, podigavši stranicu da pogleda iza nje.

- Mislim daje to sve. O svemu drugome razgovarali smo na mjestu zločina. Mislim da se tamo stvari odvijaju jako dobro. Do kraja dana imat ćemo dovršen grob. Sutra ćemo uzeti uzorke s drugih mreža. No to će vjerojatno biti gotovo do sutra. Kao što rekoh, nećemo pronaći sve, ali morali bi pronaći dovoljno da obavimo ono što trebamo.

Bosch iznenada pomisli na pitanje koje je Victor Frizbe uputio kadetu kod kamiona za dobavu hrane i shvati daje izvjestitelj možda razmišljao dalje od Boscha.

- Uzorke? Misliš daje tamo gore pokopano više od jednog tijela?

Kohlova odmahne glavom.

- Uopće nemam takvih naznaka. Ali trebali bismo se uvjeriti. Uzet ćemo nekoliko uzoraka, spustiti nekoliko sondi s plinom. Rutinski postupak. Vjerojatnost je - pogotovo uzevši u obzir plitki grob - da se radi o jednom slučaju, ali trebamo biti sigurni. Koliko god možemo biti.

Bosch kimne. Bilo mu je drago daje pojeo većinu svog sendviča jer iznenada više nije bio gladan. Izgled da će se istraga proširiti na više žrtava zastrašivao je. Pogledao je ostale za stolom.

- Taj podatak ostaje među nama. Već sam ulovio jednog izvjestitelja kako njuška okolo tražeći serijskog ubojicu, ne želimo ovdje medijsku histeriju. Čak i ako im kažete da samo obavljamo rutinski postupak i to samo kako bi bili sigurni, to će biti glavni dio vijesti. U redu?

Svi kimnuše, uključujući i Brasherovu. Bosch je kanio nešto reći kada se začulo glasno lupanje iz niza prijenosnih zahoda na kamionu Službe za posebne poslove na drugoj strani okretišta. Netko se nalazio u jednom od zahoda veličine telefonske govornice i lupao po njegovoj tankoj aluminijskoj oplati. Nakon nešto vremena

Bosch je mogao čuti ženski glas u pozadini oštre lupnjave. Prepoznao gaje i odskočio od stola.

Bosch potrči preko okretišta i po stubama do platforme kamiona. Brzo je procijenio iz kojeg zahoda dopire lupanje pa pođe prema njemu. Vanjska kopča koja se koristila za sigurno prenošenje zahoda bila je zakvačena preko ušice, a držala ju je pileća kost.

- Pričekaj, pričekaj - vikne Bosch.

Pokušao je istrgnuti kost, ali bila je premasna i kliznula mu je iz stiska. Lupanje i vriska se nastave. Bosch se ogleda za kakvim oruđem, ali nije ništa vidio. Napokon izvadi svoj pištolj iz futrole, provjeri sigurnosni otponac i upotrijebi ručku oružja da izbije kost iz kopče, čitavo vrijeme pazeći da cijev pištolja bude usmjerena prema dolje.

Kada je kost napokon izletjela, spremio je oružje i izvukao kopču. Vrata se naglo otvoriše i izleti Teresa Corazon, gotovo ga oborivši. Zgrabio ju je da održi ravnotežu, ali ga ona grubo odgurne.

- Ti si to učinio!

- Molim? Ne, nisam! Bio sam tamo preko puta čitavo...

- Želim znati tko je to učinio!

Bosch spusti glas. Znao je da ih vjerojatno svi u kampu gledaju. Također i predstavnici medija niz ulicu.

- Gledaj, Teresa, smiri se. Bila je to psina, u redu? Tkogod je to učinio, učinio je to kao psinu. Znam da ne voliš tijesne prostore, ali oni to ne znaju. Netko je samo htio malo ublažiti napetost ovdje naokolo, a ti si se slučajno našla...

- To je zato što su ljubomorni, eto zašto.

- Molim?

- Na ono tko sam, što sam postigla.

Bosch je ostao osupnut odgovorom.

- Nije važno.

Uputila se prema stubama, a zatim se naglo okrenula i vratila se prema njemu.

- Odlazim, jesi li sada sretan? Bosch odmahne glavom.

- Sretan? To nema nikakve veze s bilo čime ovdje. Pokušavam voditi istragu, i ako baš želiš znati istinu, moglo bi mi pomoći da me ti i tvoj snimatelj ne ometate.

- Onda ti je uspjelo. I znaš onaj broj na koji si me nazvao prošle

noći?

Bosch kimne. - Da, stoje s...

- Spali ga.

Sišla je niz stube, ljutito domahnula svom snimatelju i uputila se prema svom službenom automobilu. Bosch ju je promatrao kako odlazi.

Kada se vratio do stola za izletnike, ostali su samo Brasherova i Edgar. Njegov partner je od svoje druge porcije pržene piletine ostavio samo kosti. Sjedio je zadovoljno se cereći.

Bosch ispusti kost koju je izbio iz kopče na Edgarov tanjur.

- To je prošlo stvarno dobro - reče.

Pogledao je Edgara pogledom kojim mu je odao da zna kako je on bio taj koji je ono učinio. Ali Edgar nije otkrivao ništa.

- Što je veći ego, to teže padaju - reče Edgar. - Pitam se je li njezin snimatelj snimio bilo što od te akcije.

- Znaš, bilo bi dobro da smo je zadržali kao saveznicu - reče Bosch.

- Da smo je samo trpjeli tako da bude na našoj strani kada je za-
trebamo.

Edgar podigne svoj tanjur i s mukom odmakne svoje krupno tijelo dalje od stola za izletnike.

- Vidimo se gore na brežuljku - reče.

Bosch pogleda Brasherovu. Ona podigne obrve.

- Hoćeš reći daje on bio taj koji je ono učinio? Bosch ne odgovori.

7.

Posao u gradu kostiju trajao je samo tri dana. Kao što je Kohlova i predvidjela, većinu su dijelova kostura pronašli i premjestili s mjesta ispod stabala bagrema do kraja prvog dana. Druge su kosti pronašli u obližnjem grmlju, razbacane na način koji je ukazivao da su ih tijekom vremena iskopale životinje u potrazi za hranom. U petak su se tragači i kopači vratili, ali niti odmorni kadeti koji su čitav dan pretraživali obronak niti daljnja iskopavanja glavnih kvadrata mreže nisu doveli do otkrića novih kostiju. Sondiranje i iskopani uzorci mreže u svim preostalim kvadratima nisu otkrili kosti niti druge znakove da su ispod stabala bagrema pokopana i druga tijela.

Kohlova je procijenila da su sakupili oko šezdeset posto kostura. Na njezinu preporuku i uz odobrenje Terese Corazon u sumrak u petak do daljnjega su obustavili iskopavanje i potragu.

Bosch se ovome nije protivio. Znao je da su unatoč velikom trudu suočeni s ograničenim rezultatima i poslušao je stručnjake. Osim toga, bio je nestrpljiv da nastavi s istragom i identifikacijom kostiju-a ti su elementi bili uglavnom stali dok su on i Edgar radili isključivo na Aveniji Wonderland tijekom dva protekla dana, te nadgledali sakupljanje dokaza, obilazili susjedstvo i raspitivali se po njemu te sastavljali početne izvještaje o slučaju. Sve je to bio neophodan posao, ali Bosch je želio krenuti dalje.

U subotu ujutro on i Edgar sastali su se u čekaonici mrtvozornik-ovog ureda, te rekli recepcionaru da imaju ugovoren sastanak s doktorom Williamom Golliherom, forenzičnim antropologom s UCLA-e koji je radio za policiju.

/10

- Čeka vas u sali A - reče recepcionar nakon što je nazvao radi potvrde. - Zna li put do tamo?

Bosch kimne i recepcionar ih propusti kroz vrata. Pošli su dizalom dolje do podrumске razine te ih je smjesta dočekao zadah kata za obdukcije kad su izašli. Bila je to mješavina kemikalija i raspadanja, bez premca na svijetu. Edgar je odmah iz zidnog automata izvadio papirnatu masku za disanje i stavio je na lice. Bosch se nije trudio.

- Stvarno bi trebao, Harry - reče Edgar dok su hodali hodnikom. - Znaš li da se svi mirisi mogu raščlaniti na manje dijelove?

Bosch ga pogleda.

- Hvala ti na tome, Jerry.

Morali su zastati u hodniku jer su iz jedne sale za obdukciju izgurali bolnička kolica. Na njima se nalazilo tijelo omotano u plastiku.

- Harry, jesi ikad primijetio da ih umotaju na isti način kao i buri-tose u Taco BeJlul

Bosch kimne muškarcu koji je gurao kolica.

- Zato ne jedem buritose.

- Stvarno?

Bosch nastavi dalje niz hodnik bez odgovora.

Sala A bila je prostorija za obdukcije rezervirana za rijetke prilike kada bi Teresa Corazon zanemarila svoje administrativne dužnosti glavne mrtvozornice i izvršila obdukciju. Zato što je slučaj od početka privukao njezinu neposrednu pozornost, izgleda daje odobrila Golliheru da koristi njezinu salu. Corazonova se nije vratila na mjesto

zločina u Aveniji Wonderland nakon incidenta s prijenosnim zahodom.

Progurali su se kroz dvokrilna vrata sale, a ondje ih dočeka muškarac u plavim trapericama i havajki.

- Molim vas, zovite me Bili - reče Golliher. - Pretpostavljam da su vam ovo bila dva dugačka dana.

- Još kako - reče Edgar.

Golliher prijateljski kimne. Bilo mu je pedesetak godina, imao je tamnu kosu i oči, te ležeran način ophođenja. Rukom je pokazao prema stolu za obdukciju koji se nalazio u sredini prostorije. Kostii sakupljene ispod stabala bagrema sada su bile raširene po nehrđajućoj čeličnoj površini.

- Pa, da vam kažem što se ovdje događalo - reče Golliher. - Dok je ekipa na terenu sakupljala dokaze, ja sam bio ovdje i pregledavao kosti, radio rendgenske snimke, i općenito pokušavao spojiti djeliće ove slagalice.

Bosch se primakne nehrđajućem čeličnom stolu. Kostii su bile položene tako da tvore djelomičan kostur. Dijelovi koji su najočitije nedostajali bili su kosti lijeve ruke i noge, te donji dio vilice. Pretpostavljalo se da su to bili dijelovi što su ih davno odnijele i daleko ih rasule životinje koje su ih iskopale iz plitkog groba.

Svaka je kost bila označena, veći primjerci naljepnicama, a manji ceduljicama privještenima na uzicama. Bosch je znao da su bilješke na tim oznakama šifre po kojima se mjesto otkrića svake kosti označilo na mreži koju je Kohlova nacrtala prvog dana iskopavanja.

- Kostii nam mogu mnogo toga reći o načinu na koji je osoba živjela i umrla - reče Golliher ozbiljno. - U slučajevima zlostavljanja djeteta, kostii ne lažu. Kostii postaju naš posljednji dokaz.

Bosch mu uzvratii pogled i shvati da mu oči nisu tamne. Zapravo su bile plave, ali su bile duboko uvučene i činile su se nekako opsjednutima. Zurio je pored Boscha u kostii na stolu. Nakon časka, probudio se iz svog snatrenja i pogledao u Boscha.

- Dozvolite da počnem tako da kažem da prilično učimo od pronađenih kostiju - reče antropolog. - Ali moram vam reći, dečki, zavirio sam u mnoge slučajeve radi podataka, no ovaj me doista iznenadio. Proučavao sam te kostii i pisao bilješke, i pogledao sam dolje i moj notes je bio zamrljan. Plakao sam, čovječe. Plakao sam,

a nisam to isprva ni shvatio.

Ponovno je pogledao na ispružene kosti s izrazom nježnosti i sažaljenja. Bosch je znao da antropolog vidi osobu koja je jednom postojala.

- Ovo je gadan slučaj, dečki. Stvarno gadan.

- Onda nam dajte ono što imate pa da možemo poći van i napraviti svoj posao - reče Bosch glasom koji je zvučao poput šapta punog poštovanja.

Golliher kimne i posegne prema obližnjem pultu za spiralno uvezenim notesom.

- U redu - reče Golliher. - Počnimo s osnovama. Nešto od ovoga možda već znate, ali ponovit ću sva svoja saznanja, ako nemate ništa protiv.

- Nemamo ništa protiv - reče Bosch.

- Dobro. Onda počinjem. Ono što ovdje imate ostaci su mladog bijelca. Usporedbe s indeksima Mareshevog standarda rasta daju dob od približno deset godina. No, kao što ćemo uskoro raspraviti, ovo je dijete bilo žrtva ozbiljnog i dugotrajnog tjelesnog zlostavljanja. Histološki, žrtve kroničnog zlostavljanja često pate od onoga što se zove zastoj u rastu. Ovo ometanje razvoja koje je povezano

A A

sa zlostavljanjem pomaže u iskrivljavanju procjene dobi. Često dobijete kostur koji je mlađi nego što izgleda. Dakle, tvrdim da ovaj dječak izgleda kao da mu je deset, ali mu je vjerojatno dvanaest ili trinaest godina.

Bosch dobaci pogled Edgaru. Ovaj je stajao s rukama čvrsto prekrivenih preko prsa, kao da se priprema za ono stoje znao da tek slijedi. Bosch izvadi notes iz džepa svoje jakne i započne stenografirati bilješke.

-Vrijeme smrti - reče Golliher. - Ovo je teško. Radiološki testovi daleko su od preciznih po tom pitanju. Imamo kovanicu koja nam za rani marker pruža 1975. godinu. To nam pomaže. Moja je procjena da je ovaj malac bio pod zemljom od dvadeset do dvadeset pet godina. S time sam zadovoljan, a postoje i kirurški dokazi o kojima možemo porazgovarati za nekoliko minuta, a koji dodatno potkrepljuju takvu procjenu.

- Dakle, imamo klinca starog od deset do trinaest godina ubijenog

prije dvadeset do dvadeset pet godina - rezimira Edgar s prizvukom razočaranja u glasu.

- Znam da vam dajem široki spektar mjerila, detektive. - reče Golliher. - Ali ovog trenutka to je najbolje što vam znanost može dati.

- Niste vi krivi, doktore.

Bosch je sve zapisao. Unatoč neodređenosti procjene, za istragu je još uvijek bilo iznimno važno uspostaviti vremenski okvir. Golliherova procjena smještala je vrijeme smrti u kasne sedamdesete pa sve do ranih osamdesetih. Bosch je istog trena pomislio na Laurel Canvon u tom vremenskom okviru. Bila je to ladanjska, pomodna enklava, dijelom boemska, dijelom bogataška, s dilerima i korisnicima kokaina, dobavljačima porno materijala, te istrošenim rokerskim hedonistima na gotovo svakoj ulici. Je li ubojstvo djeteta moglo biti dijelom te mješavine?

- Uzrok smrti - reče Golliher. - Znate što, hajde da ostavimo uzrok smrti za kraj. Želim započeti s udovima i torzom, dati vam predodžbu stoje sve ovaj dječak pretrpio u svom kratkom životu.

Oči mu se zadrže na Boschevima trenutak prije nego što se vratiše na kosti. Bosch je duboko udahnuo, što je izazvalo oštru bol u njegovim ozlijeđenim rebrima. Od trenutka kada je na obronku ugledao male kosti, znao je da će se njegov strah obistiniti. Instinktivno je čitavo vrijeme znao da će doći do ovoga. Da će priča o užasu izaći na vidjelo iz prekopane zemlje.

Počeo je piskarati po bloku, pritišćući vrh kemijske duboko u papir, dok je Golliher nastavio.

- Kao prvo, ovdje imamo samo oko šezdeset posto kostiju - reče on.

- Pa ipak, imamo neosporiv dokaz strahovite ozljede kostura i kroničnog zlostavljanja. Ne znam koja je vaša razina znanja antropologije, no pretpostavit ću da će vam mnogo od ovoga biti novo. Dat ću vam osnove. Kostii same zacjeljuju, gospodo. A proučavanjem obnavljanja kostiju možemo ustanoviti povijest zlostavljanja. Na ovim se kostima nalaze višestruka oštećenja u različitim fazama zacjeljivanja. Ima starih i novih prijeloma. Imamo samo dva od četiri ekstremiteta, ali oba pokazuju višestruke primjere ozljeda. Ukratko, ovaj je dječak proveo većinu svog života ili zacjeljujući rane, ili primajući ozljede.

Bosch spusti pogled na blok i kemijsku čvrsto stisnutu u svojim

rukama. Ruke su mu poprimale bijelu boju.

- Do ponedjeljka ćete dobiti moje pismeno izvješće, ali zasada, ako želite broj, reći ću vam da sam otkrio četrdeset četiri vidljiva mjesta koja ukazuju na pojedinačne ozljede u različitim fazama zacjeljivanja. A to su bile samo njegove kosti, detektivi. To ne pokriva štetu koja je mogla biti nanesena vitalnim organima i tkivu. Ovaj je dječak bez sumnje živio s mnogo boli vjerojatno svaki dan.

Bosch zapiše broj u blok. To se činilo kao besmislena gesta.

- Uglavnom, ozljede koje sam popisao mogu se opaziti na kostima po subperiostalnim³ oštećenjima-reče Golliher. - Ta su oštećenja tanki slojevi nove kosti koja raste ispod površine na području ozljede ili krvarenja.

- Subperi... Kako se to piše? - upita Bosch.

- Zar je važno? Bit će u izvještaju. Bosch kimne.

- Pogledajte ovo - reče Golliher.

Golliher pođe do negatoskopa na zidu i upali svjetlo. Na ploči se već nalazio film. Prikazivao je rendgenski snimak duge tanke kosti. Prošao je prstom duž kosti, pokazujući malu razliku u boji.

- Ovo je jedina bedrena kost koju smo dobili - reče. - Gornje bedro. Ova linija ovdje, gdje se boja mijenja, jedna je od ozljeda. To znači daje ovo područje - dječakov gornji dio noge - prilično snažno udareno tjednima prije smrti. Silan udarac. Nije slomio kost, ali ju je oštetio. Ovakva vrsta povrede bez sumnje bi uzrokovala modrice na

3 Subperiostalni - ispod pokosnice (op.ur.) površini i mislim da bi utjecala na dječakov hod. Ono što želim reći jest da to nije moglo proći neprimijećeno.

Bosch se približi kako bi proučio rendgenski snimak. Edgar je ostao otraga. Kad je završio, Golliher makne snimak i postavi tri nova, prekrivši čitav aparat.

- Također imamo periostno pucanje na oba pronađena ekstremiteta. To je ogoljenje površine kosti, uglavnom viđeno u slučajevima zlostavljanja djece, kada odrasla osoba rukom ili drugim sredstvom silovito udari dijete po ekstremitetu. Zakonitosti oporavka takvih kostiju ukazuju da se upravo ova vrsta ozljede ovom djetetu događala opetovano, i to godinama.

Golliher zastane da pogleda u svoje bilješke, a zatim baci pogled na kosti na stolu. Podignuo je kost gornjeg dijela ruke i zadržao je u

zraku dok je zavirivao u svoje bilješke i govorio. Bosch opazi da ne nosi rukavice.

- Nadlaktična kost - reče Golliher. - Desna nadlaktica pokazuje dva različita i zaliječena prijeloma. Lomovi su uzdužni. To nam govori daje do prijeloma došlo uslijed vrlo snažnog izvrtanja ruke. To mu se dogodilo jednom, a zatim se ponovilo.

Spustio je kost i podignuo jednu od kostiju donjeg dijela ruke.

- Lakatna kost pokazuje zaliječeni prijelom po širini. Lom je prouzročio neznatnu devijaciju položaja kosti. To je zato što se pustilo da nakon ozljede kost krivo zaraste.

- Hoćete reći da j e nisu namj estili? - upita Edgar. - Nisu ga odveli doktoru ili na Hitnu?

- Upravo tako. Ovakva vrsta ozljede, iako je obično slučajna i liječi se svakog dana u svakoj Hitnoj službi, također može biti obrambena ozljeda. Podigneš ruku uvis da odbiješ napad i primiš udarac po podlaktici. Dolazi do prijeloma. Budući da ništa ne ukazuje na to da je ova ozljeda liječnički obrađena, pretpostavljam da ovdje nije bila riječ o slučajnoj ozljedi, već se radilo o obrascu zlostavljanja.

Golliher nježno vrati kost na njeno mjesto, a zatim se nagne preko stola za pregled da pogleda prsni koš. Mnoge kosti rebara bile su odvojene i ležale su odvojeno na stolu.

- Rebra - reče Golliher. - Gotovo dvadeset četiri prijeloma u različitim fazama zarastanja. Vjerujem da zarasli prijelom na dvanaestoj kosti rebra može datirati iz vremena kada je dječak imao tek dvije-tri godine. Na devetoj rebranoj kosti vidi se kalus koji ukazuje na ozljedu koja je u vrijeme smrti bila stara samo nekoliko tjedana. Prijelomi su uglavnom otvrdnuli. Kod novorođenčadi ovo ukazuje na snažnu trešnju. U starije djece to je obično pokazatelj udaraca u leđa.

Bosch pomisli na bol koju je on osjećao, na to kako nije mogao dobro spavati zbog svojih ozlijeđenih rebara. Pomislio je na dječaćića koji je živio s takvom vrstom boli iz godine u godinu.

- Moram si oprati lice - reče iznenada. - Možete nastaviti. Otišao je do vrata, tutnuvši svoj notes i kemijsku Edgaru u ruke.

U hodniku je skrenuo desno. Poznavao je raspored prostorija na katu za obdukciju i znao je da se zahodi nalaze iza sljedećeg ugla.

Ušao je u zahod i pošao ravno do otvorenog odjeljka. Osjećao je

mučninu i čekao je, no ništa se nije dogodilo. Nakon poduzetog trenutka osjećaj je prošao.

Bosch izađe iz odjeljka upravo u času kada su se otvorila vrata od hodnika, i snimatelj Terese Corazon uđe unutra. Na trenutak su se oprezno promatrali.

- Izlazi odavde - reče Bosch. - Vrati se kasnije. Muškarac se u tišini okrene i izađe.

Bosch priđe umivaoniku i pogleda se u zrcalu. Lice mu je bilo crveno. Nagne se i dlanovima prinese hladnu vodu na lice i oči. Razmišljao je o krštenju i o ponovljenim prilikama. O obnavljanju. Podignuo je glavu sve dok ponovno nije gledao u svoj odraz.

Uхватit ću tog tipa.

Umalo je to rekao naglas.

Kada se Bosch vratio u salu A, svi su ga promatrali. Edgar mu vrati notes i kemijsku, a Golliher ga upita je li mu dobro.

- Da, dobro sam.

-Ako vam imalo pomaže - reče Golliher, - uzeo sam u obzir mnogo slučajeva koji su se dogodili po cijelom svijetu. Čile, Kosovo, čak i Svjetski trgovački centar. Ali ovaj slučaj...

Odmahnuo je glavom.

- Teško je shvatiti - dodao je. - To je jedan od onih kod kojih moraš pomisliti daje možda ovome dječaku bolje što je napustio ovaj svijet. To jest, ako vjeruješ u Boga i u bolje mjesto od ovoga.

Bosch priđe pultu i izvuče papirnati ručnik iz aparata. Ponovno je počeo brisati lice.

- A što ako ne vjeruješ? Golliher mu priđe.

- Pa, vidite, baš zato morate vjerovati. Ako ovaj dječak nije otišao s ovog svijeta na višu razinu, u nešto bolje, onda... onda mislim da smo svi izgubljeni.

- Je li vam to pomoglo kada ste iskopavali kosti u Svjetskom trgovačkom centru?

Bosch smjesta zažali što je rekao nešto tako grubo. No Golliher se nije doimao šokiran. Progovorio je prije no što se Bosch uspio ispričati.

- Da, pomoglo je - reče. - Moja se vjera nije uzdrmala strahotama niti nepravednošću tolikih smrti. Uvelike se učvrstila. Pomogla mi je da se nosim s tim.

Bosch kimne i baci ručnik u kantu za smeće koja se otvarala pritiskom na papučicu. Zatvorila se uz tresak koji je odjeknuo kada je s papučice maknuo stopalo.

- Što je s uzrokom smrti? - reče, vraćajući se na slučaj.

- Možemo preskočiti do toga, detektive - reče Golliher. - Sve ozljede, i one koje smo ovdje raspravili i one koje nismo, izložit ću u svom izvještaju.

Vratio se do stola i podigao lubanju. Donio ju je Boschu, držeći je u jednoj ruci blizu prsa.

- Na lubanji imamo loše, a možda i dobre znakove - reče Golliher. - Na njoj su uočljiva tri različita prijeloma kosti lubanje koji pokazuju različite faze zacijeljivanja. Ovdje je prvi.

Pokazao je područje donje stražnje strane lubanje.

- Ovaj je prijelom malen i zacijeljen. Ovdje možete vidjeti da su se oštećenja potpuno okostila. Zatim, imamo sljedeću, ozbiljniju ozljedu na desnom parijetalnom⁴ produžetku prema čeonj kosti. Ova je povreda zahtijevala operaciju, najvjerojatnije zbog subdural-nih⁵ hematoma.

Prstom je pokazao ozlijeđeno područje, kružeći po vrhu lubanje. Zatim je pokazao pet glatkih rupica koje su bile kružno raspoređene na lubanji.

- Ovo je primjer trepana. Trepan je kirurška bušilica koja se koristi za operativno otvaranje lubanje ili za smanjivanje pritiska nastalog uslijed oticanja mozga. U ovom su slučaju vjerojatno hematomi doveli do oticanja. Sam prijelom i kirurški ožiljak pokazuju početak premoštavanja preko ozljeda. Nova kost. Rekao bih da su se ova povreda i operacija nakon nje dogodile otprilike šest mjeseci prije dječakove smrti.

- To nije ozljeda koja je prouzročila smrt? - upita Bosch. -Ne. Ova jest.

4 Parijetalnom - tjemenom (op.ur.)

5 Subduralni - ispod tvrde moždane ovojnice (op.ur.)

Golliher još jednom okrene lubanju i pokaže im drugi prijelom. Ovaj se nalazio u donjem lijevom stražnjem dijelu lubanje.

- Prijelom koji izgleda kao napeta paukova mreža bez premoštavanja, bez okoštavanja. Ova se ozljeda zbila u vrijeme smrti. Takav prijelom ukazuje na silno snažan udarac vrlo tvrdim predmetom.

Možda bejzbolskom palicom. Nečim poput toga.

Bosch kimne zureći u lubanju. Golliher ju je tako okrenuo da su njene prazne oči gledale u Boscha.

- Ima i drugih ozljeda glave, ali ne pogubnih. Kostí nosa i jago-dični nastavak pokazuju formiranje novog koštanog tkiva nakon povrede.

Golliher se okrene prema stolu za obdukciju i nježno položi lubanju.

- Mislim da vam ne trebam rezimirati, detektivi, no ukratko, netko je redovito prebijao Boga u ovom dječaku. Na kraju je otišao predaleko. Sve će vam to pisati u izvještaju.

Okrenuo se od stola za obdukciju i pogledao ih.

- No, postoji tračak svjetla u svemu ovome, znate. Nešto što bi vam moglo pomoći.

- Operacija - reče Bosch.

- Upravo tako. Otvaranje lubanje vrlo je ozbiljan kirurški zahvat. Negdje će postojati medicinska dokumentacija. Moralo je doći do ponovnog pregleda pacijenta. Trepanacijski se otvor nakon operacije drži na mjestu metalnim spojnicama. Niti jedna nije pronađena uz lubanju. Pretpostavljam da su ih uklonili tijekom druge operacije. Ponavljam, postojat će dokumentacija. Ožiljak od operacije također nam pomaže procijeniti starost kostiju. Rupice od trepana prevelike su za današnja mjerila. Do sredine osamdesetih godina medicinski instrumenti postali su napredniji od ovoga. Ugladeniji. Perforacije su postale manje. Nadam se da vam sve ovo pomaže.

Bosch kimne i reče: - Sto je sa zubima? Ima li tu korisnih podataka?

- Nedostaje nam donja čeljusna kost - reče Golliher. - Na zubima gornje vilice koje ovdje imamo nema znakova bilo kakvog zubarskog rada unatoč znakovima kvarenja prije smrti. Ovo je samo po sebi trag. Mislim da to smješta ovog dječaka u donje slojeve društvene klasifikacije. Nije odlazio zubaru.

Edgar povuče masku s lica i ostavi je iza vrata. Na licu mu se odražavala bol.

- Kada je ovaj klinac bio u bolnici s hematomima, zašto nije htio reći doktorima što mu se događalo? Stoje s njegovim učiteljima, njegovim prijateljima?

- Znate odgovor na to pitanje baš kao i ja, detektive - reče Golliher. - Djeca se oslanjaju na svoje roditelje. Boje ih se i vole ih, ne žele ih izgubiti. Ponekad nema objašnjenja zašto ne zovu u pomoć.

-A što je sa svim tim prijelomima i sličnim stvarima? Zašto doktori to nisu uočili i nešto poduzeli?

- U tome je ironija moga posla. Tako jasno vidim povijest i tragediju. No sa živim pacijentom možda ne bi bilo tako očigledno. Da roditelji dođu s uvjerljivim objašnjenjem dječakovih ozljeda, koji bi razlog imao liječnik da rendgenski snimi ruku, nogu ili prsa? Nikakav. I tako noćna mora prolazi neprimijećena.

Nezadovoljan, Edgar odmahne glavom i odseće do udaljenog kuta sobe.

- Još nešto, doktore? - upita Bosch.

Golliher provjeri svoje bilješke, a zatim sklopi ruke.

- Znanstveno gledano, to je sve - dobit ćete izvještaj. Isključivo s osobne strane, nadam se da ćete pronaći osobu koja je ovo učinila. Zaslužuje sve što će dobiti, pa i više od toga.

Bosch kimne.

- Uхватit ćemo ga - reče Edgar. - Ne zabrinjavajte se zbog toga.

Izašli su iz zgrade i ušli u Boschev automobil. Bosch je na trenutak samo sjedio ondje prije nego što je upalio motor. Napokon je snažno udario po volanu donjim dijelom dlana, od čega gaje zaboljela ozlijeđena strana prsa.

- Znaš, ovo me ne navodi na vjeru u Boga poput njega - reče Edgar.

- Navodi me da povjerujem u izvanzemaljce, male zelene ljude iz svemira.

Bosch ga pogleda. Edgar je naslonio glavu uz prozor i gledao u pod automobila.

- Kako to?

- Jer ljudsko biće nije ovo moglo učiniti svom vlastitom djetetu. Mora da se spustio svemirski brod, oteo klinca i učinio mu sve te stvari. Jedino objašnjenje.

- Da, želio bih da nam je to na popisu za provjeru, Jerry. Onda bismo svi mogli jednostavno otići kući.

Bosch se uključi u promet.

- Treba mi piće.

Počeo se udaljavati s parkirališta.

- Meni ne, čovječe - reče Edgar. - Samo želim otići vidjeti svoje dijete i zagrliti ga dok s ovime ne bude bolje.

Više nisu razgovarali sve dok nisu dospjeli do Parkerova centra.

8.

Bosch i Edgar uspeli su se dizalom do petog kata i ušli u ZIO-ov laboratorij, gdje su imali dogovoren sastanak s Antoinom Jesper-om, glavnim kriminalistom kojemu je bio dodijeljen slučaj o kostima. Jesper ih je dočekaao kod sigurnosne rampe i poveo ih natrag sa sobom. Bio je to mladi crnac sivih očiju i glatke kože. Nosio je bijeli laboratorijski ogrtač koji se lelujavao i vijorio dok je gazio dugačkim koracima i neprekidno maha rukama.

- Ovim putem, dečki - reče. - Nemam mnogo, ali ono što imam je vaše.

Proveo ih je kroz glavni laboratorij, gdje je radila samo šačica drugih kriminalista, do sušionice, golemog prostora u kojem se kontrolirala temperatura. Tamo se na nehrđajućim čeličnim stolovima za sušenje rasprostirala odjeća i drugi materijalni dokazi, te se pregledavala. Bilo je to jedino mjesto koje je smradom od raspadanja moglo konkurirati katu za obdukciju mrtvozornikovog ureda.

Jasper ih odvede do dva stola na kojima je Bosch ugledao otvorenu naprtnjaču i nekoliko komada odjeće zacrnjene od zemlje i gljivica. Ondje se također nalazila plastična posuda za sendviče puna neprepoznatljive grude crnog gnjileža.

- U naprtnjaču je dospjela voda i blato - reče Jasper. - Pretpostavljam da su s vremenom prodrli unutra.

Jasper izvuče kemijsku iz džepa svog laboratorijskog ogrtača i produži je u lasersko pokazivalo. Upotrijebio gaje kao pripomoć u objašnjavanju.

- Imamo vašu naprtnjaču koja sadrži tri vrste odjeće i ono stoje vjerojatno bio sendvič ili neka vrsta prehrambenog proizvoda. Da budem precizniji, tri majice kratkih rukava, troje gaćice, tri para čarapa. I prehrambeni proizvod. Tu se također nalazila i omotnica, ili ono što je ostalo od omotnice. To ne vidite ovdje, jer je imaju u Dokumentima. Ali nemojte se ponadati, dečki. Bila je u lošijem stanju od tog sendviča - ako se radilo o sendviču.

Bosch kimne. Sastavio je popis sadržaja naprtnjače u svom notesu.

- Ima li ičega po čemu bismo ga identificirali? Jasper odmahne glavom.

- Nema osobnih znakova raspoznavanja na odjeći ili u torbi -reče. - Ali da naznačim dvije stvari. Prvo, ova majica ovdje ima naziv robne

marke koju se može identificirati. 'Čvrsta morska pjena'. Piše duž prsa. Sada to ne možete vidjeti, ali otkrio sam je pomoću crnog svjetla. Može i ne mora pomoći. Ako niste upoznati s nazivom 'Čvrsta morska pjena', mogu vam reći da se odnosi na daskanje skejtom.

- Kopčam - reče Bosch.

- Sljedeći je vanjski preklop naprtnjače. Upotrijebio je pokazivalo da izvrne preklop.

- Malo sam ga očistio i otkrio ovo.

Bosch se nagne preko stola da pogleda. Torba je bila napravljena od plavog platna. Na preklopu se jasno vidjela razlika u boji koja je u sredini tvorila veliko slovo B.

- Izgleda kao da se ovdje jednom nalazila neka vrsta naljepnice - reče Jasper. - Sada je više nema i ne znam pouzdano je li se to dogodilo prije ili nakon stoje ova stvar završila u zemlji. Pretpostavljam prije. Izgleda kao daje odlijepljena.

Bosch odstupi od stola i zapiše nekoliko redaka u svoj notes. Zatim pogleda Jaspera.

- U redu, Antoine, dobar materijal. Još nešto?

- Ne o ovome.

- Onda idemo u Dokumente.

Jasper ih ponovno povede kroz središnji laboratorij, a zatim u podlaboratorij gdje je morao utipkati šifru kako bi prošli kroz vrata.

Laboratorij za dokumente sastojao se od dva reda stolova od kojih su svi bili prazni. Svaki je stol imao vodoravni negatoskop i povećalo montirano na stupu. Jasper pođe do središnjeg stola u drugom redu. Na stolu se nalazila pločica na kojoj je pisalo ime Bernadette Forni-er. Bosch ju je poznavao. Već su radili zajedno na slučaju u kojem je bila krivotvorena oproštajna poruka samoubojice. Znao je daje dobra u svom poslu.

Jasper podigne plastičnu vrećicu za dokazni materijal koja je ležala nasred stola. Otvori je i izvadi dva plastična omota za pregledavanje. Jedan je sadržavao otvorenu omotnicu, smeđu i zamrljanu crnim gljivicama. Drugi je sadržavao raspadnuti pravokutni komadić papira koji se raspao u tri dijela duž pregiba i koji je osim toga znatno izgubio boju zahvaljujući truljenju i gljivicama.

- Evo što se događa kada se stvari smoče, čovječe - reče Jasper. -

Bernie je trebao čitav dan samo da otvori omotnicu i odvoji pismo. Kao što možete vidjeti, raspalo se na pregibima. A što se tiče toga hoćemo li ikada moći reći što je bilo u tom pismu, izgledi nisu dobri. Bosch upali negatoskop i spusti na njega plastične omote. Okrenuo je prema njima povećalo te proučio omotnicu i pismo koje je nekada bilo u njoj. Na oba dokumenta nije se nalazilo ništa niti približno čitljivo. Opazio je jednu stvar, a to je bilo da na omotnici izgleda nije bilo poštanske marke.

- K vragu - reče.

Odmotao je omote i nastavio promatrati. Edgar priđe i stane pokraj njega kao da potvrđuje očito.

- Kad bi barem - reče.

- Što će ona sada poduzeti? - upita Bosch Jaspera.

- Pa, vjerojatno će pokušati s nekim bojama, različitim vrstama osvjetljenja. Pokušat će naći nešto što reagira s tintom, stoje ističe. No jučer nije bila pretjerano optimistična. Tako da se, kao što rekoh, ne bih previše nadao.

Bosch kimne i isključi svjetlo.

9.

Blizu stražnjeg ulaza u policijsku stanicu hollywoodskog okruga nalazila se klupa koja je sa svake strane imala veliku pepeljaru ispunjenu pijeskom. Zvala se Šifra 7, po radijskoj odjavi smjene ili odlasku na stanku. U 23.15 u subotnju večer Bosch je jedini zaposjeo Šifru 7. Nije pušio, iako je želio. Čekao je. Svjetla iznad stražnjih vrata stanice slabo su osvjetljavala klupu koja je imala pogled na parkiralište koje su dijelile policijska stanica i vatrogasni dom na stražnjem kraju gradskog kompleksa.

Bosch je promatrao kako ophodne jedinice dolaze sa smjene od tri do jedanaest sati i kako pozornici ulaze u stanicu da presvuku uniforme, istuširaju se i završe s poslom ako mogu. Spustio je pogled na svjetiljku koju je držao u rukama, prošao prstom preko zaklopca i osjetio ogrebotine na mjestu na kojem je Julia Brasher urezala broj svoje značke.

Procjenjivao je težinu svjetiljke, a zatim ju je prebacivao u ruci, iskušavajući joj težinu. Sjetio se onoga stoje Gollither rekao o oružju koje je ubilo dječaka. Mogao je dodati svjetiljku na popis.

Bosch je promatrao kako jedno ophodno vozilo stiže na parkiralište i

parkira se pored garaže za vozila spremna za vožnju. Policajac kojeg je prepoznao kao partnera Julije Brasher, Edgevood, pojavi se sa suvozačke strane i uputi se u stanicu noseći sačmaricu iz automobila. Bosch je čekao i promatrao, iznanađeno nesiguran u svoj plan, pitajući se da li da odustane od njega i neopažen uđe u stanicu.

Prije nego što je odlučio kako će postupiti, s vozačke strane izašla Brasherova i krenula prema vratima stanice. Hodala je pognute glave i držala se poput nekoga tko je umoran i obeshrabren nakon dugog dana. Boschu je to bio poznat osjećaj. Također je pomislio da nešto nije kako treba. Bila je to jedva primjetna stvar, ali način na koji je Edgevood otišao i ostavio je za sobom otkrio je Boschu da nešto ne valja. Budući daje Brasherova bila početnica, Edgevood joj je bio mentor iako je bio barem pet godina mlađi od nje. Možda se radilo samo o škakljivoj situaciji zbog razlike u dobi i spolu. Ili se možda radilo o nečem drugom.

Brasherova nije primijetila Boscha na klupi. Gotovo je stigla do vrata stanice kada je progovorio.

- Hej, zaboravila si isprati bljuvotinu sa stražnjeg sjedala. Osvrnula se, i dalje hodajući, sve dok nije vidjela daje to on. Tada se zaustavila i prišla klupi.

- Nešto sam ti donio - reče Bosch.

Ispružio je svjetiljku. Umorno se nasmiješila dok ju je preuzimala.

- Hvala ti, Harry. Nisi morao čekati ovdje...

- Želio sam.

Na trenutak je zavládala neugodna stanka.

- Jesi li večeras radio na slučaju? - upitala je.

- Više-manje. Započeo sam s papirologijom. I recimo da smo ranije danas dobili obdukciju.

- Po tvom licu mogu zaključiti daje bilo gadno.

Bosch kimne. Osjećao se čudno. Još je uvijek sjedio, a ona je i dalje stajala.

- Po tome kako izgledaš mogu vidjeti daje i tebi bilo teško.

- Nije li uvijek?

Prije no stoje Bosch mogao bilo što reći, dva su policajca, osvježena tuširanjem i u civilnoj odjeći, izašla iz stanice i uputila se prema svojim osobnim automobilima.

- Razvedri se, Julia - reče jedan od njih. - Vidimo se tamo.

- U redu, Kiko - odvrati mu.

Okrenula se i ponovno spustila pogled na Boscha. Osmijehnu-la se.

- Neki ljudi iz smjene sastaju se u Boardner su. - reče. - Želiš li se pridružiti?

-Pa...

- U redu je. Samo sam pomislila da bi ti možda dobro došlo piće ili nešto.

-1 bi. Treba mi jedno. Zapravo, zato sam te i čekao ovdje. Samo ne znam želim li se uplesti u grupno druženje u baru.

- Ovdje sam rođena i odgojena. Ti?

- [sto. Queen of Angels.

Ispružila jc svoju času i kucnu l i su se.

- Nekolicini ponosnih i hrabrih - reče ona.

Bosch ispije CaSu do kraja i ulije sadržaj svog vrca. Popio je mnogo vise od Brasherove, ali mu nije bilo važno. Osjećao se opušteno. Bilo je dobro na neko vrijeme zaboraviti na sve. Bilo je dobro biti -nekim tko nije imao izravne veze sa slučajem.

- Rođena u Cedarsu, ha? - upita. - Gdje si odrasla?

- Nemoj se smijati. Li Bel Airu.

- Bel Airu? Pretpostavljam da nečiji Ulica nije presretan. Sto mu je kći ušla u policiju.

- Pogotovo budući da je jednog dana napustila njegovu tvrtku i nije se javljala dvije godine,

Bosch se nasmiješi i podigne času, Ona kutnu svoju Času o njc-Hrabra djevojka,

Nakon Sto su odložili svoje ČaSe, ona reče: Stanimo s pitanji- U redu - reSe Bosch -1 Sto da radimo?

! Samo me povedi kući, Harry, Svojoj kući.

Na trenutak je zastao, gledajući u njene sjajne plave oči. Stvari su se razvijale munjevitom brzinom, a alkohol je sve olakšavao. No tako je često bilo među policajcima, među ljudima koji su se osjećali dijelom zatvorenog društva, koji su živjeli po svojim instinktima i svakog dana odlazili na posao znajući da bi ih način na koji zarađuju 7a život mogao ubiti,

- Da - konačno reic, - BaS sam razmišljao o istome. Nagnuo se naprijed i poljubio je u ušla.

11.

Julia Brasher stajala je u dnevnom boravku Boscheve kuće i razgledavala CD-e poslagane u spremnicima pokraj sterca.

- Volim džez.

Bosch je bio u kuhinji, Nasmiješio se kada je Čuo Sto je rekla. Dovođenjem izlijevanjem dvaju martinija iz posude za miješanje pića te se pojavio u dnevnom boravku i pružio joj čašu,

-Koga voliš?

- Hmmm, u zadnje vrijeme Billa Evansa.

Bosch kimne, pođe prema spremnicima i pronađe album Purcella sjetno. Ubaci ga u stereo.

- Bili i Miles - reče, - Da ne spominjem Coltranea i nekolicinu drugih momaka. Nema ništa bolje.

Dok je glazba počinjala, uzeo je svoj martini, a ona mu je prišla i lagano kucnula njegovu čašu svojom. Umjesto da popiju, poljubili su se. Počela se smijati usred poljupca.

-5to je?-reče on.

- Ništa. Samo se osjećam lakomisleno. I sretno. -Da, i ja isto.

- Mislim da je to malo šio si mi dao svjetiljku. Bosch se zbuni.

- Kako to misliš?

- Ma znaš, loše lako falusno.

Izraz na Boschevu licu ponovno ju je natjerao u smijeh, te je prolila nešto pića na pod.

- U Los Angeles?

- Ovdje sam rođena i odgojena. Ti? Isto. Queen of Angels.

Ispružila je svoju čašu i kucnuli su se,

- Nekolicina ponosnih i hrabrih - reče ona.

Bosch ispije čašu do kraja i ulije sadržaj svog vrta. Popio je mnogo više od Brasherove, ali mu nije bilo važno. Osjećao se opušteno. Bilo je dobro na neko vrijeme zaboraviti na sve. Bilo je dobio biti s nekim tko nije imao izravne veze sa slučajem.

- Rođena u Cedarsu, ha? - upita. - Gdje si odrasla?

- Nemoj se smijati. U Bel Airu.

- Bel Airu? Pretpostavljam da nečiji tata nije presretan što mu je kći usta u policiju.

-Pogotovo budući da je jednog dana napustila njegovu tvrtku i nije se javljala dvije godine.

Bosch se nasmiješi i podigne času. Ona kucne svoju Času o nje-
Hrabra djevojka.

Nakon ilo su odložili svoje časc, ona reče: - Stanimo s pitanji- U redu
- reče Bosch -1 sto da radimo?

- Samo me povedi kući, Harry. Svojoj kući.

Na trenutak jc zastao, gledajući u njene sjajne plave oči. Stvari su se
razvijale munjevitom brzinom, a alkohol je sve olakšavao. No tako je
često bilo među policajcima, među ljudima koji su se osjećali dijelom
zatvorenog društva, koji su živjeli po svojim instinktima i svakog
dana odlazili na posao znajući da bi ib način na koji zarađuju za život
mogao ubili.

- Da - konačno reče. - BaS sam razmišljao o istome. Nagnuo se
naprijed i poljubio je u usta.

Julia Brasher slajala je u dnevnom boravku Boscheve kuće i
razgledavala CD-e poslagane u spremnicima pokraj sterea.

- Volim džez.

Bosch je bio u kuhinji. NasmijeSio se kada je čuo stoje rekla. Dovršio
je s izlivanjem dvaju marlinija iz posude za miješanje pića te se
pojaviu u dnevnom boravku i pružio joj čašu.

- Koga voliš?

- Hmmm, u zadnje vrijeme Billa Evansa.

Bosch kimne, pode prema spremnicima i pronade album Ponešto
sjetno. Ubaci ga u stereo.

- Bili i Miles - reče. - Da ne spominjem Coltranea i nekoliko drugih
momaka. Nema ništa bolje.

Dok je glazba počinjala, uzeo je svoj martini, a ona mu je prišla i
lagano kucnula njegovu čašu svojom. Umjesto da popiju, poljubili su
se. Počela se smijati usred poljupca.

|- Stoje?-reče on.

- Ništa, Samo se osjećam lakomisleno. 1 sretao. -Da, i ja isto.

- Mislim daje t Bosch se zbuni.

- Kako to misliš? -Ma znaš, to je tako luli Izraz na Boschevu li
lila nešto pića na pod.

pono

Jliljku.

- U Los Angeles?

Ovdje sam rođena i odgojena. Ti?

- Islo. Queen of Angels, -Cedars.

Ispružila je svoju čašu i kucnuli su se.

- Nekolicini ponosnih i hrabrih - reče ona.

Bosch ispije Čašu do kraja i ulije sadržaj svog vrča. Popio je mnogo više od Brasherove, ali mu nije bilo važno. Osjećao se opušteno. Bilo je dobro na neko vrijeme zaboraviti na sve. Bilo je dobro biti s nekim lko nije imao izravne veze sa slučajem.

- Rođena u Cedarsu, ha? - upita. - Gdje si odrasla?

- Nemoj se smijati. U Bel Airu.

- Bel Airu? Pretpostavljam da nečiji latica nije presretan Sio mu je kći ušla u policiju,

-Pogotovo budući da je jednog dana napustila njegovu tvrtku i nije se javljala dvije godine.

Bosch se nasmiješi i podigne Čašu. Ona kucne svoju čašu o nje-
Hrabra djevojka.

Nakon Sto su odložili svoje čaše, ona reče: - Stanimo s pilanji- U redu - reče Bosch -1 Sto da radimo?

- Samome povedi kući, Harry. Svojoj kući.

Na trenutak je zastao, gledajući u njene sjajne plave oči. Stvari su se razvijale munjevitom brzinom, a alkohol jc sve olakšavao. No lako je često bilo među policajcima, među ljudima koji su se osjećali dijelom zatvorenog društva, koji su živjeli po svojim instinktima i svakog dana odlazili na posao znajući da bi ih način na koji zarađuju za život mogao ubiti.

- Da - konačno reče. - Baš sam razmišljao o islome. Nagnuo se naprijed i poljubio je u usta.

u.

Julia Brasher stajala je u dnevnom boravku Boscheve kuće i razgledavala CD-e poslagane u spremnicima pokraj stera.

- Volim džez,

Bosch je bio u kuhinji. Nasmiješio se kado je čuo sto je rekla. DoprSio je s izlivanjem dvaju martinija iz posude za miješanje pića le se pojavio u dnevnom boravku i pružio joj čašu.

-KogavoliS?

- Hmmm, u zadnje vrijeme Billa Evansa.

Bosch kimne, pode prema spremnicima i pronađe album Ponešto sjetno. Ubaci ga u stereo.

- Bili i Miles - reče. - Da ne spominjem Coltranea i nekoliko drugih momaka. Nema ništa bolje.

Dok je glazba počinjala, uzeo je svoj martini, a ona mu je prišla i lagano kucnula njegovu čašu svojom. Umjesto da popiju, poljubiti su se. Počela se smijati usred poljupca.

-Sloje?-rečcon.

- Ništa. Samo se osjećam lakomisleno. I sretno.

- Mislim da je lo zato Što si mi dao svjetiljku. Bosch se zbuni.

Kako to misliš?

- Ma znaš, lo je iako falusno.

Izraz na Boschevu licu ponovno ju je natjerao u smijeh, te je prolila nešto pića na pod.

Hosch shvati da više od tri sata nije razmišljao o slučaju. Isprva je zbog toga osjetio grižnju savjesti, ali jc zatim to odlučio zanerao. Bilo je kao da je pod vodom i on se poput jegulje kreće kroz labirint. Došao je do mrtve točke, a ondje je sjedio dječak uz zavoj zida labirinta. Privukao je koljena i oborio glavu, sakrivsi lice iza prekrivenih ruku.

Dođi sa mnom-reče Bosch. Dječak proviri preko jedne ruke i pogleda u Boscha. S usana mu poleti jedan jedini mjehurić zraka. Zatim pogleda iza Boscha, kao da nešto prilazi iza njega. Bosch se okrene, no iza njega jc bila samo lama lunela.

Kada je nanovo pogledao prema dječaku, njega više nije bilo.

12.

Kasno u nedjelju ujutro Bosch je odvezao Brasherovu do hollywoodske stanice kako bi ona preuzela svoj automobil, a on mogao nastaviti s radom na slučaju. Nedjeljom i ponedjeljkom ona nije bila na dužnosti. Dogovorili su se da će se le noći naći kod njene kuće u Veniceu na večeri. Kada ju je Bosch oslavio pored njezina automobila, na parkiralištu je bilo i drugih policajaca. Bosch je znao da će se brzo pronijeti vijest da su njih dvoje, kako se činilo, proveli noć zajedno.

Žao mi je - reče on - Trebao sam to bolje osmisliti proSlc

- Stvarno mi nije važno, Harry. Vidimo sc večeras.

- 1 lej, gledaj, trebalo bi ti biti važno. Policajci znaju biti brutalOh, policijska brutalnost, da, čula sam za to.

- Ne šalim se. Također jc protiv pravila. S moje strane. Ja sam

detektiv trećeg reda. Na položaju nadzornika.

Kratko ga je pogledala.

- Pa, tada ti odlučuješ. Vidimo se večeras. Nadam se.

Izašla je iz automobila i zatvorila vrata. Bosch se odveze dalje do svog dodijeljenog mjesta za parkiranje, pa uđe u detektivski ured, pokušavajući ne misliti na komplikacije koje si je možda upravo prizvao u život.

Zajednička prostorija bila je prazna, čemu se i nadao. Želio je neko vrijeme biti sam sa slučajem. Još uvijek ga je čekalo mnogo

Poslije loga više nisu razgovarali. Zagrlili su se i ona je ubrzo

Bosch shvati da više od tri sata nije razmišljao o slučaju. Isprva je zbog toga osjetio grižnju savjesti, ali je zatim to odlučio zanemariti te je i on zaspao. Sanjao je da se kreće kroz tunel. Ali nije puzao. Bilo je kao da je pod vodom i on se poput jegulje kreće kroz labirint. Došao je do mrtve točke, a ondje je sjedio dječak uz zavoj zida labirinta. Privukao je koljena i oborio glavu, sakrivši lice iza prekrštenih ruku.

- Dođi sa mnom - reče Bosch.

Dječak proviri preko jedne ruke i pogleda u Boscha. S usana mu poleti jedan jedini mjehurić zraka. Zatim pogleda iza Boscha, kao da nešto prilazi iza njega. Bosch se okrene, no iza njega je bila samo zid. Kada je nanovo pogledao prema dječaku, njega više nije bilo.

12.

Kasno u nedjelju ujutro Bosch je odvezao Brasherovu do hollywoodske slanice kako bi ona preuzela svoj automobil, a on mogao nastaviti s radom na slučaju. Nedjeljom i ponedjeljkom ona nije bila na dužnosti. Dogovorili su se da će se le noći naći kod njene kuće u Veneciji na večeri. Kada ju je Bosch ostavio pored njezina automobila, na parkiralištu je bilo i drugih policajaca. Bosch je znao da će se brzo pronijeti vijest da su njih dvoje, kako se činilo, proveli noć

- Žao mi je - reče on. Trebao sam lo bolje osmisliti prošle

- Stvarno mi nije važno, Larry. Vidimo se večeras.

Hej, gledaj, trebalo bi ti biti važno. Policajci znaju biti brutalni - Oli. policijska brutalnost, da, čula sam za to.

- Ne šalim se. Također je protiv pravila. S moje strane, Ja sam detektiv trećeg reda. Na položaju nadzornika.

Kratko gaje pogledala.

- Pa, tada ti odlučuješ. Vidimo se večeras. Nadam se.

Izašla je iz automobila i zatvorila vrata. Bosch se odveo dalje do svog dodijeljenog mjesta za parkiranje, pa uđe u detektivski ured. pokušavajući ne misliti na komplikacije koje sije možda upravo prizajednička prostorija bila je prazna, čemu se i nadao. Želio je neko vrijeme biti sam sa slučajem. Još uvijek ga je čekalo mnogo. Poslije toga više nisu razgovarali. Zagrlili su se i ona je ubrzo zaspala.

Bosch shvati da više od tri sata nije razmišljao o slučaju. Isprva je zbog toga osjetio grižnju savjesti, ali je žalim to odlučio zanemariti i je i on zaspao. Sanjao je da se kreće kroz tunel. Ali nije puzao. Bilo je kao da je pod vodom i on se poput jegulje kreće kroz labirint. Došao je do mrtve točke, a ondje je sjedio dječak uz zavoj zida labirinta. Privukao je koljena i oborio glavu, sakrivši lice iza prekrštenih ruku.

- Dudi sa mnom - reče Bosch.

Dječak proviri preko jedne ruke i pogleda u Boscha. S usana mu poleti jedan jedini mjehurić zraka. Zatim pogleda iza Boscha. kao da nešto prilazi iza njega. Bosch se okrene, no iza njega je bila samo tama tunela.

Kada je nanovo pogledao prema dječaku, njega više nije bilo.

12.

Kasno u nedjelju ujutro Bosch je odvezao Brasherovu do hollywoodske stanice kako bi ona preuzela svoj automobil, a on mogao nastaviti s radom na slučaju. Nedjeljom i ponedjeljkom ona nije bila na dužnosti. Dogovorili su se da će se te noći naći kod njene kuće u Veneciji na večeri. Kada ju je Bosch ostavio pored njezina automobila, na parkiralištu je bilo i drugih policajaca. Bosch je znao da će se brzo pronijeti vijest da su njih dvoje, kako se činilo, proveli noć

- Žao mi je - reče on. - Trebao sam to bolje osmisliti prošle

Šivamo mi nije važno. Hany. Vidimo se večeras.

- Hej, gledaj, trebalo bi ti biti važno. Policajci znaju biti brutalni. Nakreveljila se.

- Oh, policijska brutalnost, da, čula sam za to.

- Ne šalim se. Također je protiv pravila. S moje strane. Ja sam

detektiv trećeg reda. Na položaju nadzornika.

Kratko ga je pogledala.

- Pa, tada ti odlučuješ. Vidimo se večeras. Nadam se.

Izašla je iz automobila i zatvorila vrata. Bosch se odveze dalje do svog dodijeljenog mjesta za parkiranje, pa uđe u detektivski ured, pokušavajući ne misliti na komplikacije koje sije možda upravo prizajednička prostorija bila je prazna, čemu se i u id.m. Želio je neko vrijeme biti sam sa slučajem. Još uvijek na se čekali mnogo

13.

Podnim Parkerova centra, središnjice losangeleske policije, koristi se kao dokumentacijska arhiva za sve slučajeve o kojima je policija zapisala izvještaj u modernoj eri. Do sredine devedesetih, spisi su se čuvali u pismenom obliku u razdoblju od osam godina, a zatim su se prebacivali na mikrofilm za trajno pohranjivanje. Policija se sada za takvo pohranjivanje služila računalima, a kome se i vraćala unatrag, stavljajući starije slučajeve u digitalno pohranjene banke podataka. No, proces je bio spor i nije se pomaknuo dalje u prošlost od kasnih osamdesetih.

Bosch je stigao do arhivskog pulta ujedan sat. Sa sobom je imao dvije posude kavom i dva sendviča od pečene govedine iz Philippe'sa u papirnoj vrećici. Pogledao je u službenika i nasmiješio se.

- Vjerovali ili ne, trebam pogledati mikrofilmove s izvještajima o nestalim osobama, od 1975. do 1985. godine.

Službenik, star čovjek s podrumskim bljedilom, zazviždi i reče: - Pazi, Christine, oni dolaze.

Bosch se osmehne i kimne, ali nije znao o čemu čovjek priča. Činilo se da iza pulta nema nikog drugog.

Dobra je vijest da su ih razdvojili. To jesi. mislim da je to dobra vijest. Tražite li spise o odraslima ili o maloljetnicima?

- O maloljetnicima.

- Onda će vam to malo skratiti posao.

- Hvala.

Službenik neslano iza pulta i Bosch pričekava. Za četiri minute čovjek se vratio s deset malih omotnica u kojima su se nalazili mikrofilmovi za godine koje je Bosch zatražio. Sve zajedno, hrpa je bila debela barem desetak centimetara.

Bosch pođe tlo stroja za čitanje i kopiranje mikrofilmova, poreda sendvič i dvije kave, te odnese drugi sendvič natrag do pulta. Službenik najprije odbije, ali zatim prihvati sendvič kada je Bosch rekao da je iz Philippe sa.

Bosch se vrati do stroja te počne pregledavati mikrofilmove, najprije uronivši u 1985. godinu. Tražio je izvještaje o nestalim mladim bijelcima i bjeguncima od kuće one dobi kojabi odgovarala žrtvinoj. Čim se izvještio u radu na stroju, mogao je brzo napredovati s izvještaja na izvještaj. Najprije je tražio pečat "zaključeno" koji je ukazivao na činjenicu da se nestali vratio kući ili da su ga pronašli. Ako nije bilo pečata, pogledom bi smjesta potražio rubriku 'dob' i 'spol' na izvještaju. Ako su odgovarale profilu njegove žrtve, pročitao bi sažetak, a zatim na stroju pritisnuo tipku za fotokopiranje da dobije primjerak na papiru koji će ponijeti sa sobom.

Mi krofi Imovi su također sadržavali izvještaje o nestalim osobama koje su losangeleskoj policiji proslijedile vanjske agencije tragajući za ljudima za koje su vjerovala da su otišli u Los Angeles.

Unatoč brzini kojom je obavljao zadatak, Boschu je trebalo više od tri sata da pregleda sve izvještaje za deset godina koje je zatražio. Kad je završio, imao je otisnute primjerke više od tri stotine izvještaja na plitici pokraj stroja. I nije imao pojma je li njegov trud vrijedio uloženog vremena ili ne.

Bosch protrlja oči i stisne korijen nosa. Boljela ga je glava od zurenja u ekran stroja i čitanja priče za pričom o roditeljskoj patnji i maloljetničkoj tjeskobi. Skrene pogled i shvati da nije pojeo svoj sendvič,

Vratio je službeniku gomilu omotnica smikrofilmovima i odlučio obaviti rad na računalu u Parkerovu centru radije nego da se odveze natrag u Hollywood. Iz Parkerova centra mogao je skoknuti na Autoput 10 i produžiti do Venecia na večeru u kući Julije Brasher, Tako bi bilo lakše.

Zajednička prostorija Odjela za pljačke i ubojstva bila je prazna, osim što je u njoj ispred televizora sjedilo dvoje dekliva na dužnosti i gledalo ragbi-utakmicu. Jedna od njih bila je Boscheve bivša partnerica, Kizmin Rider. Drugog detektiva Bosch nije prepoznao. Ugledavši Boscha, Riderova ustane s osmijehom.

- Harry, Sto radiš ovdje? - upita.

13.

Podrum Parkerova centra, središnjice losangeleske policije, koristi se kao dokumentacijska arhiva za sve slučajeve o kojima je policija zapisala izvještaj u modernoj eri. Do sredine devedesetih, spisi su se čuvali u pismenom obliku u razdoblju od osam godina, a zatim su se prebacivali na mikrofilm za trajno pohranjivanje. Policija se sada za takvo pohranjivanje služila računalima, a k tome se i vraćala unatrag, stavljajući starije slučajeve u digitalno pohranjene banke podataka. No, proces je bio spor i nije se pomaknuo dalje u prošlost od kasnih osamdesetih.

Bosch je stigao do arhivskog pulta u jedan sat. Sa sobom je imao dvije posude s kavom i dva sendviča od pečene goveđi ne iz Philippe sa u papirnoj vrećici. Pogledao je u službenika i nasmiješio se.

- Vjerovali ili ne, trebam pogledati mikrofilme s izvještajima o nestalim osobama, od 1975. do 1985. godine.

Službenik, star čovjek s podrumskim bljedilom, zazviždi i reče: - Pazi, Christine, oni dolaze.

Bosch se osmijehne i kimne, ali nije znao o čemu čovjek priča. Činilo se da iza pulta nema nikog drugog.

- Dobra je vijest da su ih razdvojili. To jest. mislim daje to dobra vijest, Tražite li spise o odraslima ili a maloljetnicima?

- O maloljetnicima.

- Onda će vam to malo skratiti posao -Hvala.

-Nema na čemu.

Službenik nestane iza pulta i Bosch pričekava. Za četiri minute čovjek se vratio s deset malih omotnica u kojima su se nalazili mikrofilmovi za godine koje je Bosch zatražio. Sve zajedno, hrpa je hili debela barem deset centimetara,

Bosch pode do stroja za čitanje i kopiranje mikrofilmova, pored sendviča i dvije kave, te odnese drugi sendvič natrag do pulta. Službenik najprije odbije, ali žalim prihvati sendvič kada je Bosch rekao da je iz Philippe'sa.

Bosch se vrati do stroja te počne pregledavati mikrofilme, najprije uronivši u 1985. godinu. Tražio je izvještaje o nestalim mladim bijelcima i bjeguncima od kuće one dobi koja bi odgovarala žrtvinoj. Čim se izvještio u radu na stroju, mogao je brzo napredovati s izvještaja na izvještaj. Najprije je tražio pečat' 'zaključeno" koji je

ukazivao na činjenicu da se nestali vratio kući ili da su ga pronašli. Ako nije bilo pečata, pogledom bi smjesta potražio rubriku "dob' i 'spol' na izvještaju. Ako su odgovarale profilu njegove žrtve, pročitao bi sažetak, a zatim na stroju pritisnuo tipku za fotokopiranje da dobije primjerak na papiru koji će ponijeti sa sobom.

Mikrofilmovi su također sadržavali izvještaje o nestalim osobama koje su losangeleskoj policiji proslijedile vanjske agencije tragajući za ljudima za koje su vjerovala da su otišli u Los Angeles,

Unatoč brzini kojom je obavijao zadatak, Bosch je trebalo više od tri sata da pregleda sve izvještaje za deset godina koje je zatražio.

Kad je završio, imao je otisnute primjerke više od tri stotine izvještaja na plitici pokraj stroja. 1 nije imao pojma je li njegov trud vrijedio

Bosch protrlja oči i stisne korijen nosa. Boljela gaje glava od zurenja u ekran stroja i čitanja priče za pričom o roditeljskoj pamji i maloljetničkoj tjeskobi. Skrene pogled i shvati da nije pojeo svoj sendvič.

Vralio je službeniku gomilu omotnica s mikrofilmovima i odlučio obaviti rad na računalu u Parkerovu centru radije nego da se odveze natrag u Hollywood, Iz Parkerova centra mogao je skoknuti na Autoput 10 i produžiti do Venicea na večeru u kući Julije Brasher, Tako bi bilo lakše.

Zajednička prostorija Odjela za pljačke i ubojstva bila je prazna, osim Sto je u njoj ispred televizora sjedilo dvoje detektiva na dužnosti i gledalo ragbi-utakmicu. Jedna od njih bila je Boacheva bivša partnerica, Kizmin Rider. Drugog detektiva Bosch nije prepoznao. Ugledavši Boscha, Riderova ustane s osmijehom.

- Harry, Sto radiš ovdje? - upita.

13.

Podrum Parkerova centra, središnjice losangeleske policije, koristi se kao dokumentacijska arhiva za sve slučajeve o kojima je policija zapisala izvještaj u modernoj eri. Do sredine devedesetih, spisi su se čuvali u pismenom obliku u razdoblju od osam godina, a žalim su se prebacivali na mikrofilm za trajno pohranjivanje. Policija se sada za takvo pohranjivanje služila računalima, a k tome se i vraćala unatrag, slavljajući slanje slučajeve u digitalno pohranjene banke podataka. No, proces je bio spor i nije se pomaknuo dalje u prošlost od kasnih osamdesetih.

Bosch je stigao do arhivskog pulta ujedan sat. Sa sobom je imao dvije posude s kavom i dva sendviča od pečene govei.me\z Philippe sa u papirnatoy vrećici. Pogledao je u službenika i nasmiješio se.

- Vjerovali ili ne, trebam pogledati mikrofilmove s izvještajima o nestalim osobama, od 1975. do 1985, godine.

Službenik, star čovjek s podrumskim bljedilom, zazviždi i reče: Pazi, Christine, oni dolaze. Bosch se osmjehe i kimne, ali nije znao o Čemu čovjek priča. Činilo se da iza pulta nema nikog drugog.

- Dobra jcvtjesl da su ih razdvojili. To jesi, mislim daje to dobra vijest. Tražile li spise o odraslima ili o maloljetnicima?

O maloljetnicima.

Onda će vam lo malo skratiti posao.

- Hvala.

- Nema na čemu.

Službenik nestane iza pulta i Bosch pričekava. Za Četiri minule Čovjek se vratio s deset malih omotnica u kojima su se nalazili mikrofilmovi za godine koje je Bosch zatražio. Sve zajedno, hipa je bila debela barem deset centimetara.

Bosch pođe do stroja za čitanje i kopiranje mikrofilmova, poreda sendvič i dvije kave, te odnese drugi sendvič natrag do pulta. Službenik najprije odbije, ali zatim prihvati sendvič kada je Bosch rekao da je iz Philippe 'sa.

Bosch se vrati do stroja te počne pregledavati mikrofilmove, najprije uronivSi u 1985. godinu. Tražio je izvještaje o nestalim mladim bijelcima i bjeguncima od kuće one dobi koja bi odgovarala žrtvinoy. Čim se izvjeStio u radu na stroju, mogao je brzo napredovati s izvjeStajana izvjeStaj. Najprijeje tražio pečat "zaključeno" koji je ukazivao na činjenicu da se nestali vratio kući ili da su ga pronaSli. Ako nije bilo pečata, pogledom bi smjesta potražio rubriku 'dob' i 'spol' na izvještaju. Ako su odgovarale profilu njegove žrtve, pročitao bi sažetak, a zatim na stroju pritisnuo tipku za fotokopiranje da dobije primjerak na papiru koji će ponijeti sa sobom.

Mikrofilmovi su također sadržavali izvještaje o nestalim osobama koje su losangeleskoj policiji proslijedile vanjske agencije tragajući za ljudima za koje su vjerovale da su otišli u Los Angeles.

Unatoč brzini kojom je obavijao zadatak, Boschu jc trebalo vise od tri sala da pregleda sve izvještaje za deset godina koje je zatražio Kad

jc završio, imao je otisnute primjerke više od tri stotine izvještaja na politici pokraj stroja. 1 nije imao pojma je li njegov trud vrijedio uloženog vremena ili ne.

Bosch protrlja oči i stisne korijen nosa. Boljela ga jc glava od zurenja u ekran stroja i Čitanja priče za pričom o roditeljskoj patnji i maloljetničkoj tjeskobi. Skrene pogled i shvati da nije pojeo svoj sendvič,

Vratio je službeniku gomilu omotnica s mikrofilmovima i odlučio obaviti rad na računalu u Parkerovu centru radije nego da se odveze natrag u Hollywood. Iz Parkerova centra mogao je skoknuti na Autoput 10 i produžiti do Venicea na večeru u kući Julije Brasher. Tako bi bilo lakše.

Zajednička prostorija Odjela za pljačke i ubojstva bila je prazna, osim što je u njoj ispred televizora sjedilo dvoje detektiva na dužnosti t gledalo ragbi-utakmicu- Jedna od njih bila je Boschevu bivša partnerica, Kizmin Rider. Drugog detektiva Bosch nije prepoznao, Ugledavši Boscha, Riderova ustane s osmijehom.

- Harro, ! (o radiš ovdje? upita.

14.

Bosch se zaustavi ispred kuće i prouči zamračene prozore i tri- Mogao sam si misliti - reče Edgar. - Tip čak i neće biti kod kuće. Vjerojatno jc već zbrisao.

Edgar se ljutio na Boscha koji ga je pozvao da dođe od kuće. Po njegovu shvaćanju, ako su kosli bile pod zemljom dvadeset godina, kakvaje šteta ako pričekaju do ponedjeljka ujutro da porazgovaraju s tim tipom? No Uoschjc rekao da će poći sam ako Edgar ne dođe.

Edgar jc došao.

-Ne, kod kuće jc.

- Kako znaš? -Jednostavno znam.

Pogledao je na svoj ručni sat te zabilježio vrijeme i adresu na stranici s log malog notesa. Tada mu padne na pamet da je kuća pred kojom su senalazili upravo ona na kojoj jc prve večeri kad su ga pozvali vidio da se povlače zastori na prozoru.

- Idemo - reče. - Ti si razgovarao s njim prvi put, pa preuzmi vodstvo. Jacu uskočiti kad se bude činilo daje pravi trenutak.

Izašli su iz automobila i pošli prilazom do kuće. Čovjek kojem su došli u posjet zvao se Nicholas Trent. Živio je sam u kući koja se

nalazila preko puta ulice i dvije kuće dalje od obronka na kojem su pronašli kosti, Trentu je bilo pedeset sedam godina. Tijekom prvotnog pročešljavanja po susjedstvu, rekao je Edgaru da je dekorater pozornice za filmsku kompaniju u Burbanku. Nije bio oženjen i nije

imao djece. Nije znao ništa o kostima na brežuljku i nije mogao ponuditi nikakve tragove ili prijedloge koji bi bili od pomoći. Edgar čvrsto zalupa po prednjim vratima i pričekava.

- Gospodine Trent, policija je - reče glasno. - Detektiv Edgar. Molim vas, otvorite vrata.

Podignuše šaku da ponovno zalupa po vratima kadli se upali svjetlo na trijemu. Vrata se zatim otvore, a unutra je ti mraku stajao bijelac obrijane glave. Svjetlost s trijema odbijala mu se od lica.

- Gospodine Trent!' Ja sam detektiv Edgar Ovo je moj partner, detektiv Bosch. Imamo nekoliko dodatnih pitanja koja bismo vam voljeli postaviti. Ako nemate ništa protiv.

Bosch kimne, ali ne ponudi ruku. Trent nije rekao ništa i Edgar nametne pitanje ulaska tako što stavi ruku na vrata i otvori ih.

- Je li u redu ako uđemo? upita, već na pola puta preko praga. -Ne, nije ti redu - brzo reče Trent.

Edgar stane i namjesti zbunjen izraz lica.

- Gospodine, samo bismo vam voljeli postaviti još nekoliko pi- Da, a to je sranje!

- Molim?

- Svi znamo Šio se ovdje događa. Već sam razgovarao sa svojim odvjetnikom. Vaša je predstava samo to, predstava. I to loša.

Boschje mogao vidjeti da ucjenjivačkom strategijom nigdje neće dospjeti Zakoračio je naprijed i povukao Edgara natrag zamku. Čim se njegov partner povukao s praga, pogledao je u Trenta.

-Gospodine Trent, ako ste znali da ćemo se vratiti, onda ste znali da ćemo doznati o vašoj prošlosti. Zašto niste ranije rekli detektivu Edgaru o tome!' Moglo nam je uštedjeti vremena. Umjesto loga, to nas navodi na sumnju Siguran sam da to možete shvatiti.

-Jer je prošlost prošlost. Nisam to spominjao. Ostavio sam prošlost iza sebe. Pustite je na miru.

- Ne kada su u njoj pokopane kosli reče Edgar optužujucim se osvrne prema Edgaru i uputi mu pogled kojim mu jc

-- Vidite? - reče Trent. - Eto zašto vam govorim da otidete. NemGospodine Trent, seksualno ste zlostavljali devetogodišnjeg dječaka-reče Bosch.

-To jc bilo 1966. i kažnjen sam zato. Teško. To je prošlost. Otada sam uzoran gTađanin. Nemam ništa s onim kostima tamo gore.

vi ispred kuć

či zamračene prozore i l

- Mogao sam si misliti - reče Edgar. - Tip čak i neće bili kod kuće. Vjerojatno je već zbrisao.

Edgar se ljutio na Boscha koji gaje pozvao da dode od kuće. Po njegovu shvaćanju, ako su kosti bile pod zemljom dvadeset godina, kakvaje šteta ako pričekajudo ponedjeljka ujutro da porazgovaraju s tim tipom? No Boschje rekao da će poći sam ako Edgar ne dođe.

Edgar je došao.

-Ne, kod kuće je.

- Kako znaš?

- Jednostavno znam.

Pogledao je na svoj ručni sat te zabilježio vrijeme i adresu na stranici svog malog notesa. Tada mu padne na pamet daje kuća pred kojom su se nalazili upravo ona na kojoj je prve večeri kad su ga pozvali vidio da se povlače zastori na prozoru.

- Idemo - reče. - Ti si razgovarao s njim prvi put. pa preuzmi vodstvo. Ja ću uskočiti kad se bude činilo da je pravi trenutak.

Izašli su iz automobila i pošli prilazom do kuće. Čovjek kojem su došli u posjet zvao se Nicholas Trent. Živio je sam u kući koja se nalazila preko puta ulice i dvije kuće dalje od obronka na kojem su pronašli kosti. Trentu je bilo pedeset sedam godina. Tijekom prvotnog pročešljanja po susjedstvu, rekao jc Edgaru da je dekorater pozornice za filmsku kompaniju u Burbanku. Nije bio oženjen i nije

imao djece. Nije znao ništa o kostima na brežuljku i nije mogao ponuditi nikakve tragove ili prijedloge koji bi bili od pomoći. Edgar čvrsto zalupa po prednjim vratima i pričekaja.

- Gospodine Trent. policija je - reče glasno. - Detektiv Edgar.

Podignuo je šaku da ponovno zalupa po vratima kadli se upali sv-jello na trijemu. Vrata se zatim otvore, a unutra je u mraku stajao bijelac obrijane glave. Svjetlost s trijema odbijala mu se od lica.

Gospodine Trent? Ja sam dekliv Edgar. Ovo jc moj partner, detektiv Bosch. Imamo nekoliko dodatnih pitanja koja bismo vam voljeli postaviti. Ako nemate ništa protiv.

Bosch kimne, ali ne ponudi ruku. Trent nije rekao ništa i Edgar nametne pitanje ulaska lako Što stavi ruku na vrata i otvori ih

- Je li u redu ako uđemo? - upita, već na pola puta preko praga.

- Ne, nije u redu - brzi ~~

tdgar

- Gospodint

- Molim?'

i voljeli postaviti još

Svi znamo što se ovdje događa. Već sam razgovarao sa svojim odvjetnikom. Vaša je predstava samo lo, predstava. I to loša.

Bosch je mogao vidjeti da ucjenjivačkom strategijom nigdje neće dospjeti. Zakoračio je naprijed i povukao Edgara natrag za ruku. Čim se njegov partner povukao s praga, pogledao je u Trenta.

- Gospodine Trent, ako ste znali da cento se vratiti, onda ste znali da ćemo doznati o vašoj prošlosti. Zašto niste ranije rekli detektivu Edgaru o tome? Moglo nam je uštedjeli vremena. Umjesto toga. to nas navodi na sumnju. Siguran sam da to možete shvatiti.

- Jer je prošlost prošlost. Nisam to spominjao. O slavio sam prošlost iza sebe Pustite je namiru.

- Ne kada su u njoj pokopane kosti - reče Edgar optužujucim

Bosch se osvrne pi poručio da bira riječi.

- Gospodine Trent. dječaka reče Bosch. -Tojebilo 1966. i i

a Edga

i uputi mu pogled kojim mu je o vam govorim da otiđete. Nemate zlostavljali developegodišnjeg

Bosch

vi ispred kuće te prouči z

oene prozore 11

- Mogao sam si misliti - reče Edgar. - Tip čak i neće biti kod kuće.

Vjerojatno je već zbrisao.

Edgar se ljutio na Boscha koji gaje pozvao da dode od kuće. Po njegovu shvaćanju, ako su kosti bile pod zemljom dvadeset godina, kakvaje Šteta ako pričekaju do ponedjeljka ujutro da porazgovaraju s tim tipom? No Boschje rekao da će poći sam ako Edgar ne dođe.

Edgar je došao.

-Ne, kod kuće je.

- Kako znaš?

- Jednostavno znam.

Pogledao je na svoj ručni sal te zabilježio vrijeme i adresu na stranici svog malog notesa. Tada mu padne na pamet daje kuća pred kojom su se nalazili upravo ona na kojoj je prve večeri kad su ga pozvali vidio da se povlače zastori na prozom.

- Idemo - reče, - Ti si razgovarao s njim pr\ i put, pa preuzmi vodstvo. Ja ću uskočiti kad se bude činilo daje pnn i trenutak.

Izašli su iz automobila i pošli prilazom do i- . ('ovjek kojem su došli u posjet zvao se Nicholas Trent, Živio |. • ,n u kući koja se nalazila preko puta ulice i dvije kuće dalje od olv, iLi na kojem su pronašli kosti. Trentu je bilo pedeset sedam gor >. I iIekom prvotnog pročešljanja po susjedstvu, rekao je !![!]::i iki je dekorater pozornice za filmsku kompaniju u Burbanku. \i . n oženjen i nije imao djece. Nije znao ništa o koslima na brežuljku i nije mogao ponuditi nikakve tragove ili prijedloge koji bi bili od pomoći. Edgar Čvrsto zalupa po prednjim vratima i pričekava.

- Gospodine Trent, policija je - reče glasno. - Detektiv Edgar. Molim vas. otvorite vrata.

Podignuo je šaku da ponovno zalupa po vratima kadli se upali svjelac obrijane glave. Svjetlost s trijema odbijala mu se od lica.

- Gospodine Trent? Ja sam detektiv Edgar. Ovo je moj partner, dekliv Bosch. Imamo nekoliko dodatnih pitanja koja bismo vam voljeli postaviti. Ako nemate ništa protiv.

Hosch kimne, ali ne ponudi ruku. Trent nije rekao ništa i Edgar nametne pilanje ulaska tako što stavi ruku na \rala i olvori ih.

- Jc li u redu ako uđemo? - upita, već na pola puta preko praga.

- Me. nije u redu - brzo reče Trent. Edgar slane i namjesti zbunjen izraz lica.

Gospodine, samo bismo vam voljeli postaviti još nekoliko pi- Da, a loje sranje! Molim?

- Sii znamo što se ovdje događa. Već sam razgovarao sa svojim odvjetnikom. Vaša je predstava samo to. predstava. I to loša.

Boschje mogao vidjeti da ucjenjivačkom strategijom nigdje neće dospjeti. ZakoraČioje naprijed i povukao Edgara natrag za ruku. Čun

se njegov partner povukao s praga, pogledao je u Trenta.

Gospodine Trent, ako ste znali da ćemo se vratiti, onda ste znali da ćemo doznati o vašoj prošlosti. Zašto niste ranije rekli detektivu Edgaru o lome? Moglo nam je uštedjeti vremena. Umjesto toga, to nas navodi na sumnju. Siguran sam da to možete shvatiti.

- Jer je prošlost prošlost. Nisam lo spominjao. Ostavio sam prošlost iza sebe. Pustite je na miru.

- Ne kada su u njoj pokopane kosti - reče Edgar optužujući Bosch se osvrne prema Edgaru i uputi mu pogled kojim mu je poručio da bira riječi.

- Vidile? - reče Trent. Eto zašto vam govorim da otiđete. Nem-
Gospodine Trent, seksualno ste zlostavljali devetogodišnjeg dječaka - reče Bosch.

- Tojebilo 1966. i kažnjen sam za to. Teško. To je prošlost. Ota-
građanin. Nemam ništa s onim koslima tamo gore.

Da. vidio sam. I sve. Što ti mogu reći je da to nisam bio ja, a nije hio
niti Edgar. Toj su ženi dojavili da smo tamo i 'nemamo komentara'
izvuklo nas je odande. Kako je došla do ovoga...

- Harrv, 'nemam komentara' nije te izvuklo odande. Snimili su te,
usne ti se miču, a zatim te Čujem kako kažeš 'toje sve Sto mogu
reci'. Ako kažeš 'loje sve', to znači da si joj nešto dao.

Boscb odmahne glavom iako je bio na telefonu.

- Nisam joj ništa dao. Samo sam brbljao gluposti da se izvučem.
Rekao sam joj da smo upravo završili rutinsko obilaženje susjedstva,
a da ranije nisam razgovarao s Tremom.

- Je li to bila istina?

- Baš i ne, ali nisam namjeravao reći da smo lamo jer je tip
zlostavljač djece. Gledaj, ona nije znala za Trenta dok smo bili ondje.
Da jest, bila bi me pitala. Doznala je kasnije, a kako, ne znam. O
tome smo Jerry i ja upravo razgovarali.

Na trenutak nastupi tišina, a zatim Billetsova nastavi.

- Pa, bolje ti je da složiš priču o ovome za Sutra, jer želim pismeno
objašnjenje koje mogu poslati nadređenima. Prije no Stojte ta
reportaža na Četvorci završila, nazvao me je kapetan LeVallev i
rekao mi daje njega već nazvao šefov zamjenik Irving.

- Da, da, tipično. Spuštanje po prehrambenoj piramidi. Gledaj, znaš
da se curenje podataka iz kaznene evidencije građana protivi politici

policijske uprave, bez obzira je li taj građanin meta istrage ili ne. Samo se nadam da ti je priča istinita. Ne trebam ti ni govoriti da u policiji ima ljudi koji samo Čekaju da pogriješiš pa

Gledaj, ne pokušavam obezvrijediti curenje podataka. To je bilo pogrešno i loše. Ali pokušavam riješiti ubojstvo, poručnice, i sada moram prevladati čitavu jednu novu prepreku. A toje tipično. Uvijek sc podmeću nekakvi klipovi po putu.

- Onda sljedeći put trebaš biti oprezniji.

- Oprezniji u čemu? U čemu sam pogriješio? Slijedim tragove kamo me odvedu.

Bosch je istog Časa požalio eksploziju frustracije i gnjeva. Od onih ljudi u policiji koji su čekali da sam sebe uništi, Billetsova se zasigurno nije nalazila na tom popisu Ona je ovdje samo prenosila poruku. Istog je trenutka shvatio i daje njegov bijes bio usmjeren na samog sebe jer je znao daje Billetsova u pravu. Trebao jc drugačije postupiti sa Surtainovom.

-Gledaj, žao mi je-reče tihim, jednoličnim glasom.-Toje samo zbog slučaja. Obuzeo me je, shvaćaš?

- Mislim da razumijem - odgovori Billetsova jednako tiho. - A kad već govorimo o slučaju, što se točno događa? Cijela ova stvar s Trenlom doletjela mi je niotkuda. Mislila sam da ćete me redovi- Svejc iskrsnulo danas. Kasno. Kanio sam le obavijestiti ujutro. Nisam znao da će Kanal 4 to obaviti za mene. Kao i za LeVallcva i

- Ne brini se zasad zbog njih. Ispričaj mi o Trentu.

-Da, vidio sam. 1 sve Sto ti mogu reći je da to nisam bio ja, a nije hio niti Edgar. Toj su ženi dojavili da smo tamo i 'nemamo komentara' izvuklo nas je odande. Kako je došla do ovoga.,.

- Harrv, 'nemam komentara' nije te izvuklo odande. Snimili su tc, usne li se miču, a zatim te čujem kako kažeš 'toje sve što mogu reći'. Ako kažeš 'toje sve', to znači dasi joj nešto dao.

Bosch odmahne glavom iako je bio na telefonu.

-Nisam joj ništa dao. Samo sam brbljao gluposti da se izvučem. Rekao sam joj da smo upravo završili mlinsko obilaženje susjedstva, a da ranije nisam razgovarao s Trenlom.

-Je lito bila istina?

-Baš i ne, ali nisam namjeravao reći da smo tamo jer je tip zlostavljač djece. Gledaj, ona nije znala za Trenta dok smo bili ondje.

Da jest, bila bi me pitala. Doznala je kasnije, a kako, ne znam, O lome smo Jerrv i ja upravo razgovarali.

Na trenutak nastupi tišina, a zatim Billetsova nastavi.

- Pa, bolje ti je da složiš priču o ovome za sutra, jer želim pismeno objašnjenje koje mogu poslati nadređenima. Prije no što je ta icportaza na Četvorci završila, nazvao me je kapetan LeVallev i rekao mi daje njega već nazvao šefov zamjenik Irving.

Da, da, tipično. Spuštanje po prehrambenoj piramidi.

- Gledaj, znaš da se curenje podataka iz kaznene evidencije građana protivi politici policijske uprave, bez obzira je li taj građanin meta istrage ili ne. Samo se nadam da ti je priča istinita. Ne trebam li ni govoriti da u policiji ima ljudi koji samo čekaju da pogriješiš pa

-Gledaj, ne pokušavam obezvrijediti curenje podataka, Tojebilo pogrešno i loše. Ali pokušavam riješiti ubojstvo, poručnice, i sada moram prevladati čitavu jednu novu prepreku. A to je tipično. Uvi-ek se podmeću nekakvi klipovi po putu.

- Onda sljedeći put trebaš biti oprezniji.

- Oprezniji u Čemu? U čemu sam pogriješio? Slijedim tragove kamo me odvedu.

Bosch je istog časa požalio eksploziju frustracije i gnjeva. Od onih ljudi u policiji koji su čekali da sam sebe uništi, Billetsova se zasigurno nije nalazila na tom popisu. Ona jc ovdje samo prenosila poruku. Istog je trenutka shvatio i daje njegov bijes bio usmjeren na samog sebe jer je znao daje Billetsova u pravu. Trebao je drugačije postupiti sa Surtainovom.

-Gledaj, žaomije-reče tihim, jednoličnim glasom.-To je samo zbog slučaja. Obuzeo me je, shvaćaš?

-Mislim da razumijem - odgovori Billetsova jednako tiho. A s Trentom doletjela mi je niotkuda. Mislila sam da ćete me redovi- Sve je iskrsnulo danas. Kasno. Kanio sam te obavijestiti ujutro. Nisam znao da će Kanal 4 to obavili za mene. Kao i za LeValleva i IrvTOga.

-Ne brini se zasad zbog njih. Ispričaj mi o Trentu.

- Da, vidio sam. I sve što ti mogu reći je da to nisam bio ja, a nije bio niti Edgar. Toj su ženi dojavili da smo tamo i 'nemamo komentara' izvuklo nas je odande. Kako je došla do ovoga...

- Harrv, 'nemam komentara' nije te izvuklo odande. Snimili su te, usne ti se miču, a zatim te čujem kako kažeš 'loje sve što mogu reći'.

Ako kažeš 'toje sve', to znači da si joj nešto dao.

Bosch odmahne glavom iako je bio na telefonu.

- Nisam joj ništa dao. Samo sam brbljao gluposti da se izvučem. Rekao sam joj da smo upravo završili rutinsko obilaženje susjedstva, a da ranije nisam razgovarao s Trentom.

- Je li to bila istina?

- Baš i ne, ali nisam namjeravao reći da smo tamo jer je tip zlostavljač djece. Gledaj, ona nije znala za Trenta dok smo bili ondje. Da jesi, bila bi me pitala. Doznala je kasnije, a kako, ne znam. O tome smo Jerrv i ja upravo razgovarali.

Na trenutak nastupi tišina, a zatim Billetsova nastavi,

- Pa, bolje ti je da složiš priču o ovome za sutra, jer želim pismeno objašnjenje koje mogu poslati nadređenima. Prije no Stojce ta reportaža na Četvorci završila, nazvao me je kapetan LeValley i rekao mi da je njega već nazvao šefov zamjenik Irving.

- Da, da, tipično. Spuštanje po prehrambenoj piramidi.

- Gledaj, znaš da se curenje podataka iz kaznene evidencije građana protivi politici policijske uprave, bez obzira je li taj građanin meta istrage ili ne. Samo se nadam da ti je priča istinita. Ne trebam li ni govoriti da u policiji ima ljudi koji samo čekaju da pogriješiš pa

- Gledaj, ne pokušavam obezvrijediti curenje podataka. Toje bilo pogrešno i loše. Ali pokušavam riješiti ubojstvo, poručnice, i sada moram prevladati čitavu jednu novu prepreku. A to je tipično. Uvijek se podmeću nekakvi klipovi po putu.

- Onda sljedeći put trebaš biti oprezniji.

- Oprezniji u Čemu? U čemu sam pogriješio? Slijedim tragove kamo me odvedu.

Bosch je istog časa požalio eksploziju frustracije i gnjeva. Od onih ljudi u policiji koji su Čekali da sam sebe uništi. Billetsova se zasigurno nije nalazila na tom popisu. Ona je ovdje samo prenosila poruku. Istog je trenutka shvatio i daje njegov bijes bio usmjeren na samog sebe jer je znao da je Billetsova u pravu. Trebao je drugačije postupiti sa Surtainovom.

-Gledaj, žao mi je-reče tihim, jedno ličnim glasom. - Toje samo zbog slučaja. Obuzeo me je. shvaćaš?

Mislim da razumijem - odgovori Billetsova jednako tiho. - A kad već govorimo o slučaju, što se točno događa? Cijela ova siva s Trentom

doletjela mi je niotkuda. Mislila sam da ćete me redov i- Sve je iskrsnulo danas. Kasno. Kanio sam te obavijestiti ujutro. Nisam znao da će Kanal 4 lo obaviti za mene. Kao i za LeValle) a

- Ne brini se zasad zbog njih. Ispričaj mi o Trentu.

16.

Ponoćje već bila dobrano prošla kada je Bosch stigao u Venice. Na majušnim ulicama bli/u kanala nije bilo mjesta za parkiranje. Vrtio se uokolo i tražio deset minuta, završivši na parkiralištu pokraj knjižnice na Venice Boulevardu, a zatim se pješke vratio natrag.

Nisu svi sanjari koje je privukao Los Angeles došli da bi snimali filmove. Venice jc bio san, star čitavo stoljeće, čovjeka po imenu Abbot Kinnev. Prije no šio su Hotlywood i filmska industrija jedva postojali, Kinnev je stigao u močvarna područja duž Tihog oceana. Zamislio je mjesto izgrađeno na mreži kanala s mostovima i gradskim središtem lalijanske arhitekture. Bilo bi lo mjesto koje naglašava znanje o kulturi i umjetnosti. A on bi ga nazvao američkom VeneciNo, popul većine sanjara koji dođu u Los Angeles, njegova vizija nije bila među svima prihvaćena niti shvaćena. Većina ulagača bila je cinična i propuštala je priliku da izgradi Venice, ulažući svoj novac u manje veličanstvene projekte. Američka Venecija prozvana jc 'Kinnevevom ludošću'.

Ali stoljeće kasnije, mnogi su od kanala i mostova koji su se odražavali uvodi ostali, dok je ulagače, katastrofičare i njihove projekte davno pomelo vrijeme. Bosch se sviđala pomisao da ih je sve nadživjela Kinnej'eva ludost.

Bosch nije bio na kanalima već mnogo godina, iako je kralku vrijeme u svom Životu po povratku iz Vijetnama živio ondje s trojicom drugih muškaraca koje je znao iz vojske. Godinama poslije, mnogo je bungalova srušeno, a zamijenili su ih modemi domovi na dva ili tri kata koji su koštali milijun dolara ili više.

Julia Brasher stanovala je na uglu Howlanda i Istočnih kanala. Boschje očekivao da će se radili o jednoj od novih građevina. Pretpostavio je daje za njezinu kupnju ili čak izgradnju vjerojatno iskoristila novac svoje pravničke tvrtke. Ali kada je došao na adresu, vidio je da nije bio u pravu. Njezina je kuća bila mala prizemnica od bijel ih dasaka s otvorenim prednjim trijemom koji je gledao na mjesto gdje su se spajala dva kanala,

Bosch ugleda upaljeno svjetlo iza prozora njezine kuće. Bilo je kasno, ali ne toliko kasno. Ako je radila u smjeni od tri do jedanaest, onda nije bilo vjerojatno da je običavala odlaziti na spavanje prije dva.

Zakoračio je na trijem, ali jc oklijevao prije nego Sto je poku-cuo na vrata. Sve dok se jedan sat ranije u njega nisu uvukle sumnje, I imao je samo dobar osjećaj za Brasherovu i njihov tek započeti odnos. Znao je da sada mora biti oprezan. Ništa nije moralo biti loše, pa ipak je sve mogao pokvariti ako povuče pogrešan potez,

Napokon podigne ruku i pokuca, Brasherova otvori istog trenutka.

- Pitala sam se hoćeš li pokucati ili ćeš stajali vani cijelu noć.

- Znala si da stojim ovdje?

- Trijem je star. Škripi. Čula sam Škripanje.

- Pa, stigao sam ovamo i onda zaključio da je prekasno. Trebao sam najprije nazvati.

- Samo uđi. Zar nešto nije uredu?

Bosch uđe i ogleda se. Nije odgovorio na pitanje.

Dnevni je boravak bio uređen rako da nepogrešivo podsjeća na plažu, s detaljima poput namještaja od bambusa i ralana. te daske za jahanje na valovima koja je bila naslonjena na zid u jednom kutu. Jedino odstupanje predstavljao je njezin pojas s opremom te futrola s oružjem na zidnoj polici pokraj vrata. Bila je početnička greška ostaviti je tako na vidljivom, ali Boschje pretpostavio da se ona ponosi odabirom svoje nove profesije te da na nju želi podsjetiti prijatelje izvan policijskog svijeta.

- Sjedni-reče ona. - Imam otvorenu bocu s malo vina. Bi li volio popili čašu?

Ponoć je već bila dobro prošla kada je Bosch stigao u Venice. Na majušnim ulicama blizu kanala nije bilo mjesta za parkiranje. Vr-lio se uokolo i tražio deset minuta, završivši na parkiralištu pokraj knjižnice na Venice Boulevardu, a zatim se pješke vratio natrag.

Nisu svi sanjari koje je privukao Los Angeles došli da bi snimali filmove. Venice je bio san, star čitavo stoljeće, čovjeka po imenu Abbot Kinnev. Prije no Što su Hollywood i filmska industrija jedva postojali, Kinnev je stigao u močvarna područja duž Tihog oceana. Zamislio je mjesto izgrađeno na mreži kanala s mostovima i gradskim središtem talijanske arhitekture. Bilo bi to mjesto koje

naglašava znanje o kulturi i umjetnost]. A on bi ga nazvao američkom VeneciNo, popul većine sanjara koji dođu u Los Angeles. njegova vizija nije bila među svima prihvaćena niti shvaćena. Većina ulagača bila je cinična i propuštala je priliku da izgradi Venice, ulažući svoj novac u manje veličanstvene projekte. Američka Venecija prozvana jc 'Kinnevevom ludošću'.

Ali stoljeće kasnije, mnogi su od kanala i mostova koji su se odražavali u vodi ostali, dok je ulagače, katastrofičare i njihove projekte davno pomelo vrijeme. Boschu sc sviđala pomisao da ih jc sve nadživjela Kinneveva ludost.

Bosch nije bio na kanalima već mnogo godina, iako je kratko vrijeme u svom životu po povratku iz Vijetnama živio ondje s trojicom drugih muškaraca koje jc znao iz vojske. Godinama poslije, mnogo je bungalova srušeno, a zamijenili su ih modemi domovi na dva ili tri kala koji su koštali milijun dolara ili više.

Julia Brasher stanovala je na uglu Hovvlanda i Istočnih kanala. Bosch je očekivao da će se raditi o jednoj od novih građevina. Pretpostavio je da je za njezinu kupnju ili Čak izgradnju vjerojatno iskoristila novac svoje pravničke tvrtke. Ali kada je došao na adresu, vidio je da nije bio upravu. Njezina je kuća bila mala prizemnica od bijelih dasaka s otvorenim prednjim trijemom koji je gledao na mjesto gdje su se spajala dva kanala.

Bosch ugleda upaljeno svjetlo iza prozora njezine kuće. Bilo je kasno, ali ne toliko kasno. Ako je radila u smjeni od tri do jedanaest, onda nije bilo vjerojatno da je običavala odlaziti na spavanje

Zakoračio je na trijem, ali je oklijevao prije nego što je pokucao na vrata. Sve dok se jedan sat ranije u njega nisu uvukle sumnje, imao je samo dobar osjećaj za Brasherovu i njihov tek započeti odnos. Znao je da sada mora biti oprezan, NiSta nije moralo biti loše, pa ipak je sve mogao pokvariti ako povuče pogrešan potez,

Napokon podigne ruku i pokuca. Brasherova otvori istog trenutka.

- Pitala sam se ht>ćeš li pokucati ili ćeš stajati vani cijelu noć.

- Zнала si da stojim ovdje?

-Trijemje star. Škripi. Čula sam škripanje.

- Pa. stigao sam ovamo i onda zaključio daje prekasno. Trebao sam najprije nazvati.

- Samo uđi. Zar nešto nije u redu?

Bosch ude i ogleda se. Nije odgovorio na pitanje.

Dnevni je boravak bio uređen lako da nepogrešivo podsjeća na plažu, s detaljima poput namještaja od bambusa i ratana, te daske za jahanje na valovima koja je bila naslonjena na zidu jednom kutu. Jedino odstupanje predstavljao je njezin pojas s opremom le futrola s oružjem na zidnoj polici pokraj vrata. Bila je početnička greška ostaviti je tako na vidljivom, ali Bosch je pretpostavio da se ona ponosi odabirom svoje nove profesije te da na nju želi podsjetiti prijatelje izvan policijskog svijeta.

- Sjedni - reče ona. - Imam otvorenu bocu s malo vina. Bi li vo16.

Ponoć je već bila dobro prošla kada je Bosch sligao u Venice, Na majušnim ulicama blizu kanala nije bilo mjesta za parkiranje. Vrtio se uokolo i tražio deset minuta, završivši na parkiralištu pokraj knjižnice na Venice Boulevardu, a zatim se pješke vratio natrag.

Nisu svi sanjari koje je privukao Los Angeles došli da bi snimali filmove, Venice je bio san, star čitavo stoljeće, čovjeka po imenu Abbot Kinnev, Prije no što su Hollywood i filmska industrija jedva postojali, Kinnev je stigao u močvarna područja duž Tihog oceana. Zamislio je mjesto izgrađeno na mreži kanala s mostovima i gradskim središtem talijanske arhitekture. Bilo bi to mjesto koje naglašava znanje o kulturi i umjetnosti. A on bi ga nazvao američkom VeneciNo, poput većine sanjara koji dođu u Los Angeles, njegova vizija nije bila među svima prihvaćena niti shvaćena. Većina ulagača bila je cinična i propuštala je priliku da izgradi Venice, ulažući svoj novac u manje veličanstvene projekte. Američka Venecija prozvana je 'Kinnevevom ludošću'.

Alt stoljeće kasnije, mnogi su od kanala i mostova koji su se odražavali u vodi ostali, dok je ulagače, katastrofičare i njihove projekte davno pomelo vrijeme. Boschu se sviđala pomisao da ih je sve nadživjela Kinneveva ludost.

Bosch nije hio na kanalima već mnogo godina, iako je kratko vrijeme u svom životu po povratku iz Vijetnama živio ondje s trojicom drugih muškaraca koje je znao iz vojske. Godinama poslije, mnogo je bungalova srušeno, a zamijenili su ih modemi domovi na dva ili tri kata koji su koštali milijun dolara ili više.

Julia Brasher stanovala je na uglu Hovvlanda i Istočnih kanala. Bosch je očekivao da će se raditi o jednoj od novih građevina.

Pretpostavio je da je za njezinu kupnju ili čak izgradnju vjerojatno iskoristila novac svoje pravničke tvrtke. Ali kada je došao na adresu, vidio je da nije bio u pravu. Njezina je kuća bila mala prizemnica od bijelih dasaka s otvorenim prednjim trijemom kojim je gledao na mjesto gdje su se spajala dva kanala.

Bosch ugleda upaljeno svjetlo iza prozora njezine kuće. Bilo je kasno, ali ne toliko kasno. Ako je radila u smjeni od tri do jedanaest, onda nije bilo vjerojatno da je običavala odlaziti na spavanje.

Zakoračio je na trijem, ali je oklijevao prije nego što je pokucao na vrata. Sve dok se jedan sat ranije u njega nisu uvukle sumnje, imao je samo dobar osjećaj za Brasherovu i njihov tek započeli odnos. Znao je da sada mora biti oprezan. Ništa nije moralo biti loše, pa ipak je sve mogao pokvariti ako povuče pogrešan potez.

Napokon podigne ruku i pokuca. Brasherova otvori istog trenutka.

- Pitala sam se hoćeš li pokucati ili ćeš stajati vani cijelu noć.

- Zнала si da stojim ovdje?

- Trijem je star. Škripi. Čula sam škripanje.

- Pa, stigao sam ovamo i onda zaključio daje prekasno. Trebao sam najprije nazvati.

- Samo uđi. Zar nešto nije u redu?

Bosch uđe i ogleda se. Nije odgovorio na pitanje.

Dnevni je boravak bio uređen tako da nepogrešivo podsjeća na plažu, s detaljima poput namještaja od bambusa i ratana, le daske za jahanje na valovima koja je bila naslonjena na zid u jednom kutu. Jedino odstupanje predstavljao je njezin pojas s opremom te futrola s oružjem na zidnoj polici pokraj vrata. Bila je početnička greška ostaviti je tako na vidljivom, ali Bosch je pretpostavio da se ona ponosi odabirom svoje nove profesije te da na nju želi podsjetiti prijatelje izvan policijskog svijeta.

- Sjedni - reče ona. - Imam otvorenu boju s malo vina. Bi li vovinu prelije se preko ruba i razlije po stolu. Nije ništa poduzela zbog tuga. Bosch je znao da nema koristi pokušati izbjeći sukob. Zarib- Gledaj, samo je četvero ljudi znalo...

A ja sam bila jedna od njih. Pa si pomislio da dođeš ovamo sa skrivenim namjerama i saznaš jesam li to bila ja.

Čekala je odgovor. Konačno, sve što je Bosch mogao učiniti bilo je kimnuti glavom.

- Pa, to nisam bila ja. I mislim da bi sada trebao otići. Bosch kimne i odloži svoju čašu. Ustao je.

- Gledaj, žao mi je. Zaribao sam. Mislio sam kako je najbolji način da ne zabrljam bilo što, znaš već, između mene i tebe, da...

Nemoćno je mahnuo rukama uputivši se prema vratima.

- Da te potajno ispitam - nastavio je. - Jednostavno nisam želio zabrljati, toje sve, Ali morao sam znati. Da si bila u mojoj situaciji, mislim da bi osjećala isto.

Otvorio je vrata i osvrnuo se prema njoj,

- Žao mi je, Julia. Hvala na vinu. Okrenuo se da ode.

Okrenuo se. Prišla mu je, podigla ruke i zgrabila suvratke njegove jakne. Polako gaje privukla bliže, a onda ga odgurnula natrag, kao da usporeno obrađuje osumnjičenika. Oborila je pogled na njegova prsa dok je razmišljala i donosila odluku.

Prestala ga jc tresti, ali ga je i dalje držala za jaknu.

- Mogu preći preko loga - reče. - Mislim.

Pogledala je u njegove oči i privukla ga. Snažno gaje poljubila u usta i zatim ga odgurnula. Pustila ga je.

- Nadam se. Nazovi me sutra.

Bosch kimne i zakorači kroz vrata. Ona ih zatvori.

Bosch pođe trijemom do pločnika uz kanal. Pogleduje u odraz svjelala svih kuća na vodi. Most osvijedjen mjesečinom i ničim drugim prelazio je preko kanala dvadesetak metara dalje, a njegov odraz na vodi bioje savršen. Okrenuo se i pošao natrag stubama do trijema. Iznova jc oklijevao pred vratima i Brasherova ih uskoro otvori.

- Trijem škripi, sjećaš se?

Kimnuo je, a ona je čekala. Nije bio siguran kako da kaže ono Što je želio reći. Konačno je jednostavno počeo.

- Jedanput kad sam bio u jednom od onih tunela o kojima smo razgovarali prošle noći, naletio sam licem u lice na nekog tipa. Hio jc vijetkongovac. Crni kimono, lice namazano mašću. Nekako smo se se pogledali U djeliću sekunde i rekao bih da su nas preuzeli instinkti. Obojica smo podignuli oružje i zapucali u isti tren. Istovremeno. A zatim smo zbrisali u suprotnim smjerovima. Oba usrani od straha, vrištali smo u mraku.

Zastao je razmišljajući o priči, i više ju je vidio nego Sto je se

- U svakom slučaju, mislio sam kako mora da me je jc pogodio. Pucanj je bio iz gotovo neposredne blizine, preblizu da bi promašio. Mislio sam da je moj pištolj prerano opalio i zaglavio se ili nešto. Činilo se da trzaj nije bio kako treba. Kad sam izašao na površinu, najprije sam se pregledao. Nije bilo krvi, nije boljelo. Skinuo sam svu svoju odjeću i provjerio. Ništa. Promašio je. Iz neposredne blizine, a tip je nekako promašio.

Prešla je preko praga i naslonila se uza zid ispod svjetla na trijemu. Nije ništa rekla i on je nastavio.

-1 tako, provjerio sam svoju četrdesetpeticu da vidim je li se zaglavila i otkrio sam zašto me nije pogodio. Tipov metak nalazio se u cijevi mog pištolja. S mojim. Naciljali smo jedan u drugoga i njegov je metak pošao ravno u cijev mog pištolja. Koje su bile šanse za to? Milijun naprama jedan? Bilijun?

Dok je govorio, pružio je svoju praznu ruku i uperio je u nju poput pištolja, [stegnuo je ruku ravno pred prsa. Onoga dana u tunelu, metak jc bio namijenjen njegovu srcu.

- Valjda ti samo želim reći da znam koliko sam sreće imao s toKimnuojc i zatim se okrenuo, spustivši se stubama.

Naglo je spustile svoju čašu s vinom na stolić za kavu. Crveno vino prelije se preko ruba i razlije po stolu. Nije ništa poduzela zbog toga. Bosch je znao da nema koristi pokušati izbjeći sukob. Zarib- Gledaj, samo je četvero ljudi znalo...

-A ja sam bila jedna od njih. Pa si pomislio da dođeš ovamo sa skrivenim namjerama i saznaš jesam li to bila ja.

Čekala je odgovor. Konačno, sve što je Bosch mogao učinili bilo je kimnuti glavom.

- Pa, to nisam bila ja. I mislim da bi sada trebao otići. Bosch kimne i odloži svoju čašu. Ustao je.

Gledaj, Žao mi je. Zaribao sam. Mislio sam kako je najbolji način da ne zabrljam bilo što. znaš već, između mene i lebe, da... Nemoćno je mahnuo rukama uputivši se prema vratima.

- Da te potajno ispitam - nastavio je. - Jednostavno nisam želio zabrljati, loje sve. Ali morao sam znati. Da si bila u mojoj situaciji, mislim da bi osjećala isto.

Otvorio je vrata i osvrnuo se prema njoj.

- Zao mi je, Julia. Hvala na vinu. Okrenuo se da ode.

Okrenuo se. Prišla mu jc, podigla ruke i zgrabila suvratke njegove jakne, Polako gaje privukla bliže, a onda ga odgurnula natrag, kao da usporeno obrađuje osumnjičenika. Oborila jc pogled na njegova prsa dok jc razmišljala i donosila odluku.

Prestala ga je tresti, ali gaje i dalje držala za jaknu.

- Mogu preći preko loga reče. Mislim.

Pogledala je u njegove oči i privukla ga. Snažnoga je poljubila u usta i zatim ga odgurnula. Pustila ga je

- Nadam se. Nazovi me sutra.

Bosch kimne i zakorači kroz vrata. Ona ih zatvori.

Bosch pode trijemom do pločnika uz kanal. Pogledao je u odraz svjetala svih kuća na vodi. Most osvjetljen mjesečinom i ničim drugim prelazio je preko kanala dvadesetak metara dalje, a njegov odraz navodi bio je savršen. Okrenuo se i pošao natrag stubama do trijema. Iznova je oklijevao pred vratima i Brasherova ili uskoro otvori. Trijem škripi, sjećaš se?

Kimnuo je, a ona je čekala. Nije bio siguran kako da kaže ono što je želio reći. Konačno je jednostavno počeo.

- Jedanput kad sam bio u jednom od onih tunela o kojima smo razgovarali prošle noći, naletio sam licem u lice na nekog tipa. Bio je vijetkongovac. Crni kimono, lice namazano mašču. Nekako smo se se pogledali u djeliću sekunde i rekao bih da su nas preuzeli instinkti. Obojica smo podignuli oružje i zapucali u isti tren. Istovremeno. A zatim smo zbrisali u suprotnim smjerovima. Oba usrani od straha, vrištali smo u mraku.

Zastao je razmišljajući o priči, i više ju je vidio nego što je se sjećao.

-U svakom slučaju, mislio sam kako mora da me je je pogodio. Pucanj je bio iz gotovo neposredne blizine, preblizu da bi promašio. Mislio sam da je moj pištolj prerano opalio i zaglavio se ili nešto. Činilo se da trzaj nije bio kako treba. Kad sam izašao na površinu, najprije sam se pregledao. Nije bilo krvi, nije boljelo. Skinuo sam svu svoju odjeću i provjerio. Ništa. Promašio je. Iz neposredne blizine, a tip je nekako promašio.

Prešla je preko praga i naslonila se uza zid ispod svjetla na trijemu. Nije ništa rekla i on jc nastavio.

- I tako, provjerio sam svoju Četrdesetpetieu da vidim je li se zaglavila i otkrio sam zašto me nije pogodio. Tipov metak nalazio se

u cijevi mog pištolja, S mojim. Naciljali smo jedan u drugoga i njegov je metak pošao ravno u cijev mog pištolja. Koje su bile šanse za to? Milijun naprama jedan? Bilijun?

Dok je govorio, pružio je svoju praznu ruku i uperio je u nj u poput pištolja. Istegnuo je ruku ravno pred prsa. Onoga danu u tunelu, metak je bio namijenjen njegovu srcu.

- Valjda ti samo želim reći da znam koliko sam sreće imao s tobom večeras,

Kimnuo je i žalim se okrenuo, spušivši se stubama.

Naglo je spustila svoju čašu s vinom na stolić za kavu. Crveno vino prelije se preko ruba i razlije po stolu. Nije ništa poduzela zbog toga. Bosch je znao da nema koristi pokušati izbjeći sukob, Zarib- Gledaj, samo je četvero ljudi znalo...

- A ja sam bila jedna od njih. Pa si pomislio da dođeš ovamo sa skrivenim namjerama i saznaš jesam Uto bila ja.

Čekala je odgovor. Konačno, sve Stoje Bosch mogao učiniti bilo je kimnuti glavom.

- Pa, tu nisam bila ja. Mislim da bi sada trebao otići. Bosch kimne i odloži svoju čašu. Ustao je.

- Gledaj, žao mi je. Zaribao sam. Mislio sam kako je najbolji način da ne zabrljam bilo što, znaš već, između mene i lebe, da...

Nemoćno je mahnuo rukama uputivši se prema vratima.

-Da te potajno ispitam - nastavio je. - Jednostavno nisam želio zabrljati, toje sve. Ali momo sam znati. Da si bila u mojoj situaciji, mislim da bi osjećala isto.

Otvorio je vrata i osvrnuo se prema njoj.

- Žao mi je, Julia. Hvala na vinu. Okrenuo se da ode.

Okrenuo se, Prišla mu je, podigla ruke i zgrabila suvratke njegove jakne. Polako gaje privukla bliže, a onda ga odgurnula natrag, kao da usporeno obraduje osumnjičenika. Oborila je pogled na njegova prsa dok je razmišljala i donosila odluku.

Prestala gaje tresti, ali gaje i dalje držala za jaknu. Mogu preći preko toga - reče. - Mislim.

Pogledala je u njegove oči i privukla ga. Snažno ga je poljubila u usta i žalim ga odgurnula. Pustila ga je.

- Nadam se. Nazovi me sutra.

Bosch kimne i zakorači kroz vrata. Ona ih zatvori.

Bosch pođe trijemom do pločnika uz kanal. Pogledao je u odraz svjetala svih kuća na vodi. Most osvjetljen mjesečinom i ničim drugim prelazio je preko kanala dvadesetak metara dalje, a njegov odraz na vodi bio je savršen. Okrenuo se i posao natrag stubama do trijema. Iznova je oklijevao pred vratima i Brasherova ih uskoro otvori,

- Trijem Škripi, sjećaš se?

Kimnuo je, a ona je čekala. Nije bio siguran kako da kaže ono što je želio reći. Konačno je jednostavno počeo.

Jedanput kad sam bio u jednom od onih imela o kojima smo razgovarali prošle noći. Naletio sam licem a lice na nekog lipa. Bio je vijetkongovac. Cmi kimono, lice namazano mašču. Nekako smo se se pogledali u djeliću sekunde i rekao bih da su nas preuzeli instinkti. Obojica smo podignuli oružje i zapucali u isti tren. Istovremeno, a zatim smo zbrisali u suprotnim smjerovima. Oba usrani od straha, vrištali smo u mraku.

Zastao je razmišljajući o priči, i više ju je vidio nego što je se sjećao.

-U svakom slučaju, mislio sam kako mora da me je pogodilo. Pucanj je bio iz gotovo neposredne blizine, preblizu da bi promašio, Mislio sam da je moj pištolj prerano opalio i zaglavio se ili nešto. Činilo se da trzaj nije bio kako treba. Kad sam izašao na površinu, najprije sam se pregledao. Nije bilo krvi, nije boljelo. Skinuo sam svu svoju odjeću i provjerio. Ništa. Promašio je. Iz neposredne blizine, a tip je nekako promašio.

Prešla je preko praga i naslonila se uz zid ispod svjetla na trijemu. Nije ništa rekla i on je nastavio.

- I tako, provjerio sam svoju četrdesetpeticu da vidim je li se zaglavila i otkrio sam zašto me nije pogodilo. Tipov metak nalazio se u cijevi mog pištolja, S mojim. Naciljali smo jedan u drugoga i njegov je metak pošao ravno u cijev mog pištolja. Koje su bile šanse za to? Milijun naprama jedan? Bilijun?

Dok je govorio, pružio je svoju praznu ruku i uperio je u nju poput pištolja. Ulegnuo je ruku ravno pred prsa. Onoga dana u tunelu, metak je bio namijenjen njegovu srcu.

- Valjda ti samo želim reći da znam koliko sam sreće imao s tobom večeras.

Kimnuo je i zatim se okrenuo, spustivši se stubama.

medijima. Obično se nije zurio uzvratiti poziv odvjetnicima, ali je odlučio da bi bilo najbolje riješiti se suočavanja te uvjeriti Mortona kako podatak nije procurio od istražitelja na slučaju. Iako je sumnjao da će Morton povjerovati bilo čemu Sto mu on kaže, podignuo je slušalicu i nazvao ga. Sekretarica mu reče daje Morton otišao na sudsku raspravu, ali da se neće tako skoro vratiti, Bosch reče da će čekati da mu se ponovno javi.

Nakon Sto je poklopio slušalicu, Bosch baci ružičaste ceduljice s telefonskim brojevima izvjestitelja u kantu za smeće pokraj svog mjesta za stolom. Počeo je pregledavati popis prijavljenih dojava i brzo primijeti da su dežurni policajci sada postavljali pitanja koja je prošlog jutra ialipkao i predao Manktevitzu.

Na jedanaestom izvještaju u hrpi naletio je na izravan pogodak. Tog je jutra u 8.41 nazvala Žena po imenu Sheila Delacroix* i rekla da je vidjela jutrošnju reportažu Kanala 4. Rekla je daje njen mladi brat Arthur Delacroix nestao 1980. godine u Los Angelesu. U toje vrijeme imao dvanaest godina i vise nikada nije ništa čula o njemu.

Odgovarajući na medicinska pitanja, rekla je da joj se brat ozlijedio pri padu sa skejta nekoliko mjeseci prije nego što je nestao. Pretrpio je ozljedu mozga zbog koje je bilo nužno bolničko liječenje i neurokirurgija. Nije se sjećala točnih medicinskih detalja, ali je bila sigurna da se radilo o bolnici Kraljica anđela. Nije se mogla sjetiti imena niti jednog liječnika koji joj je liječio brata. Osim adrese i telefonskog broja Sheile Delacroix. u izvještaju nije bilo drugih poBosch zaokruži riječ 'skejl' na stranici. Otvori svojti aktovku i izvadi posjetnicu koju mu je dao Bili Golliher. Nazvao je prvi broj i odgovorila mu je telefonska sekretarica u antropološkom uredu u UCLA-i, Nazvao je drugi broj i javio mu se Golliher koji je baš ručao u Westwood Villageu.

- Imam pitanje na brzinu. Ozljeda zbog koje je trebala operacija lubanje.

- Hemalom.

- Točno. Je li ga mogao prouzročiti pad sa skejta?

Nastupila je lišinali Bosch pusti Gollihera da razmišlja. Službenik kojije primao pozive na općim linijama u detektivskoj prostoriji priđe Stolu za ubojstva i dobaci Boschu znak mira. Bosch prekrije rukom slušalicu.

- Kiz Rider.

- Reci joj da ostane na liniji.

Maknuo je ruku sa slušalice.

- Doktore, jeste li još tamo?'

Da, samo sam razmišljao. Moglo bi biti moguću, ovisno o lome na što je pao. No samo pad na tlo, rekao bih da nije vjerojatno. Imali smo čvrst uzorak na lubanji, što ukazuje na maleno područje kontakta površine s površinom. Također, mjesto je visoko na lubanji. Nije na stražnjem dijelu glave, koje se uobičajeno dovodi u vezu s ozljedama od pada.

Bosch osjeti da mu propada dobra prilika. Bio je pomislio da bi

- Govorite li o određenoj osobi? - upita Golliher.

- Da, upravo smo dobili dojavu.

- Postoje li rendgenske snimke, kinirski podaci?

- Radim na tome.

- Pa, volio bih ih vidjeti radi usporedbe.

- Čim ih dobijem. Što je s drugim ozljedama? Jesu li one mogle nastali od vožnje skejtom?

- Naravno da bi neke od njih mogle biti od toga - reče Golliher. Ali rekao bih da nisu mogle sve. Rebra, frakture nastale izvrtanjem

- također, neke od tih ozljeda potječu iz veoma ranog djetinjstva, detektive. Mislim da nema mnogo trogodišnjaka na skejtovima. Bosch kinine i pokuša se prisjetiti ima li još kakvo pitanje.

- Detektive, svjesni ste da u slučajevima zlostavljanja prijavljeni uzrok ozljede i pravi uzrok često nisu isti?

- Shvaćam. Tko god daje doveo klinca u hitnu službu ne bi se dobrovoljno prijavio da ga je udario svjetiljkom ili čime već.

- Tako je. Pripremio bi priču. Dijete bi je se držalo.

- Nezgoda na skejtu. -Moguće je.

-Uredu, doktore, moram ići. Nabavit ću vam rendgenske snimke čim uzmognem. Hvala vam.

Prespojio se na drugu telefonsku liniju. -Kiz?

- Bok, Harrv, kako si?

- Zaposleno. Što ima?

- Grozno se osjećam, Harrv. Mislim da sam zabrljala.

Bosch se zavalio natrag u svojoj stolici. Nikada ne bi pomislio da je lo bila ona. -Kanal 4?

- Da, ja, ovaj... jučer nakon što si otišao iz Parkerova centra i kada je moj partner prestao gledati bejzbolsku utakmicu, upitao me je kako medijima. Obično se nije žurio uzvratiti poziv odvjetnicima, ali je odlučio da bi bilo najbolje riješili se suočavanja te uvjeriti Mortona kako podatak nije procurio od istražitelja na slučaju. Iako je sumnjao da će Morton povjeravati bilo čemu što mu on kaže, podignuo je slušalicu i nazvao ga. Sekretarica mu reče daje Morton otišao na sudsku raspravu, ali da se neće tako skoro vratiti. Bosch reče da će čekati da mu se ponovno javi.

Nakon što je poklopio slušalicu, Bosch baci ružičastu ceduljicu s telefonskim brojevima izvjestitelja u kantu za smeće pokraj svog mjesta za stolom. Počeo je pregledavati popis prijavljenih dojava i brzo primijeti da su dežurni policajci sada postavljali pitanja koja je prošlog jutra istipkao i predao Mankienitzu.

Na jedanaestom izvještaju u hrpi naletio je na izravan pogodak. Tog jutra u S.41 nazvala žena po imenu Sheila Delacroix i rekla da je vidjela jutrošnju reportažu Kanala 4. Rekla je daje njen mladi brat Arthur Delacroix nestao 1980. godine u Los Angelesu. U toje vrijeme imao dvanaest godina i više nikada nije ništa čula o njemu.

Odgovarajući na medicinska pitanja, rekla je da joj se brat ozlijedio pri padu sa skejta nekoliko mjeseci prije nego što je nestao. Pretrpio je ozljedu mozga zbog koje je bilo nužno bolničko liječenje i neurokirurgija. Nije se sjećala točnih medicinskih detalja, ali je bila sigurna da se radilo o bolnici Kraljica anđela. Nije se mogla sjetiti imena niti jednog liječnika koji joj je liječio brata. Osim adrese i telefonskog broja Sheile Delacroix, u izvještaju nije bilo drugih podataka,

Bosch zaokruži riječ 'skejt' na stranici. Otvori svoju aktovku i izvadi posjetnicu koju mu je dao Bili Gollither. Nazvao je prvi broj i odgovorila mu je telefonska sekretarica u antropološkom uredu u UCLA-i. Nazvao je drugi broj i javio mu se Gollither koji je baš ručao u Westwood Villageu.

- Imam pitanje na brzinu. Ozljeda zbog koje joj trebala operacija lubanje.

- Hematom,

- Točno. Je li ga mogao prouzročiti pad sa skejta? Nastupila je tišina i Bosch pusti Gollithera da razmišlja. Službenik

kojijeprimaopozivenaopćimlinijainaudentektivskojprostonjipriđc stolu za ubojstva i dobaci Boschu znak mira Bosch prekrije rukom slušalicu. -Tko je?

- Kiz Rider.

- Reci joj da ostane na liniji.

Maknuo je ruku sa slušalice.

- Doktore, jeste li još tamo?

- Da, samo sam razmišljao. Moglo bi biti moguće, ovisno o tome na Stoje pao. No samo pad na tlo, rekao bih da nije vjerojatno. Imali smo čvrst uzorak na lubanji, Što ukazuje na maleno područje kontakta površine s površinom. Također, mjesto je visoko na lubanji. Nije na stražnjem dijelu glave, koje se uobičajeno dovodi u vezu s ozljedama od pada.

Bosch osjeti da mu propada dobra prilika. Bio je pomislio da bi mogao identificirati žrtvu. ,

- Govorite li o određenoj osobi? - upita Golliher,

- Da, upravo smo dobili dojavu.

- Postoje li rendgenske snimke, kirurški podaci?

- Pa, volio bih ih vidjeti radi usporedbe.

- Čim ih dobijem. Stoje s drugim ozljedama? Jesu li one mogle nastati od vožnje skejtom?

- Naravno da bi neke od njih mogle bili od toga - reče Golliher. -Ali rekao bih da nisu mogle sve. Rebra, frakture nastale izvrtanjem - također, neke od tih ozljeda potječu iz veoma ranog djetinjstva, detektive. Mislim da nema mnogo trogodišnjaka na skejtovima.

Bosch kimne i pokuša se prisjetiti ima li još kakvo pitanje.

- Detektive, svjesni ste da u slučajevima zlostavljanja prijavljeni uzrok ozljede i pravi uzrok često nisu isli?

- Shvaćam. Tko god da je doveo klinca u hitnu službu ne bi se dobrovoljno prijavio da gaje udario svjetiljkom ili čime već.

- Tako je. Pripremio bi priču. Dijele bi je se držalo. -Nezgodna na skejtu.

- Moguće je.

- U redu, doktore, moram ići. Nabavii ću vam rendgenske snimke Čim uzmognem. Hvala vam.

Prespojio se na drugu telefonsku liniju. -Kiz.>

- Bok, Harrv, kako si?

- Zaposleno. Sto ima?

- Grozno se osjećam, Harrv. Mislim da sam zabrljala.

Bosch se zavalio natrag u svojoj stolici. Nikada ne bi pomislio da je to bila ona. Kanal 41

-Da, ja, ovaj... jučer nakon što si otišao iz Parkerova centra ikada je moj partner prestao gledati bejzbolsku utakmicu, upitao me je kako medijima. Obično se nije žurio uzvratiti poziv odvjetnicima, ali je odlučio da bi bilo najbolje riješili se suočavanja te uvjeriti Mortona kako podatak nije procurio od istražitelja na slučaju, lako je sumnjao da će Morton povjerovali bilo čemu što mu on kaže, podignuo je slušalicu i nazvao ga. Sekretarica mu reče da je Morton otišao na sudsku raspravu, ali da se neće tako skoro vratiti. Bosch reče da će čekali da mu se ponovno javi.

Nakon što je poklopio slušalicu, Bosch baci ružičaste ceduljice s telefonskim brojevima izvjestitelja u kantu za smeće pokraj svog mjesta za stolom. Počeo je pregledavati popis prijavljenih dojava i brzo primijeti da su dežurni policajci sada postavljali pitanja koja je prošlog jutra istipkao i predao Mankiewitzu.

Na jedanaestom izvještaju u hrpi naletio je na izravan pogodak, Tog je jutro u 8,41 nazvala žena po imenu Sheila Delacroix* i rekla da je vidjela jutrošnju reportažu Kanala 4. Rekla je daje njen mlađi brat Arthur Delacroix nestao 1980. godine u Los Angelesu. U toje vrijeme imao dvanaest godina i više nikada nije ništa čula o njemu.

Odgovarajući na medicinska pitanja, rekla je da joj se brat ozlijedio pri padu sa skejta nekoliko mjeseci prije nego što je nestao. Pretrpio je ozljedu mozga zbog koje je bilo nužno bolničko liječenje i neurokirurgija. Nije se sjećala točnih medicinskih detalja, ali je bila sigurna da se radilo o bolnici Kraljica anđela. Nije se mogla sjetiti imena niti jednog liječnika koji joj je liječio brata. Osim adrese i telefonskog broja Sheile Delacroix, u izvještaju nije bilo drugih poBosch zaokruži riječ 'skejl' na stranici. Otvori svoju aktovku i izvadi posjetnicu koju mu je dao Bili Golliher. Nazvao je prvi broj i odgovorila mu je telefonska sekretarica u antropološkom uredu u UCLA-i. Nazvao je drugi broj i javio mu se Golliher kojije baš ručao u Westwood Villageu.

- Imam pitanje na brzinu. Ozljeda zbog koje je trebala operacija lubanje,

- Točno. Je li ga mogao prouzročiti pad sa skejta? Nastupila je tišina i Bosch pusti Gollihera da razmišlja. Službenik kojije primao poziva općim linijama u detektivskoj prostoriji priđe stolu za ubojstva i dobaci Boschu znak mira. Bosch prekrije rukom slušalicu. 'Tko je?

- Kiz Rider.

- Reci joj da ostane na liniji.

Maknuo je ruku sa slušalice.

- Doktore, jeste li još lamo?

-Da, samo sam razmišljao. Moglo bi biti moguće, ovisno o tome na što je pao. No samo pad na tlo, rekao bih da nije vjerojatno. Imali smo čvrst uzorak na lubanji, što ukazuje na maleno područje kontakta površine s površinom. Također, mjesto je visoko na lubanji. Nije na stražnjem dijelu glave, koje se uobičajeno dovodi u vezu s ozljedama od pada.

Bosch osjeti da mu propada dobra prilika. Bio je pomislio da bi mogao identificirati žrtvu.

- Govorite li o određenoj osobi? - upita Golliber.

- Da, upravo smo dobili dojavu.

- Postoje li rendgenske snimke, kirurški podaci? -Radim na tome.

- Pa, volio bih ih vidjeti radi usporedbe.

- Čim ih dobijem. Što je s drugim ozljedama? Jesu li one mogle nastati od vožnje skejtom?

- Naravno da bi neke od njih mogle biti od toga - reče Golliber. -Ali rekao bih da nisu mogle sve. Rebra, frakture nastale izvrtanjem također, neke od tih ozljeda potječu iz veoma ranog djetinjstva, detektive. Mislim da nema mnogo trogodišnjaka na skejtovima. Bosch kimne i pokuša se prisjetiti ima li još kakvo pitanje,

- Detektive, svjesni ste da u slučajevima zlostavljanja prijavljeni uzrok ozljede i pravi uzrok često nisu isti?

- Shvaćam. Tko god da je doveo klinca u hitnu službu ne bi se dobrovoljno prijavio da ga je udario svjetiljkom ili čime već.

-Tako je. Pripremio bi priču. Dijele bi je sc držalo.

- Nezgoda na skejtu.

- Moguće je.

- U redu, doktore, moram ići. Nabavii ću vam rendgenske snimke čim uzmognem. Hvala vam.

Prespojio se na drugu telefonsku liniju. -Kiz?

- Bok, Harrv, kako si?

- Zaposleno. Što ima?

-Grozno se osjećam, Harrv. Mislim >i.i sam zabrljala. Bosch se zavali natrag u svojo; sloliei Nikada nebi pomislio da je to bila ona.

- Kanal 41

-Da,ja, ovaj...jučernakon što si oli.au i / Parkerova centru i kada je moj partner prestao gledati bejzbolsku utakmicu, upitao me jc kako

- Jesi li mu rekla o konferenciji za novinare'?

- Sve sam mu rekla. Stalno je postavljao pitanja, seruma

- Pa, ako joj kaže da će taj podatak svi imati u četiri, ići će na ekskluzivno javljanje u podnevnim vijestima. Idem pogledati.

- Javi mi.

Spustio je slušalicu i pogledao na sat. Još jc imao nekoliko minula. Pogledao je u Edgara.

- Usput, OUP je u jednoj od soba otraga. Pod istragom smo. Edgar iznenađeno razjapi usta. Poput većine policajaca, bioje ogorčen na Unutrašnje poslove, jer čak i kada ste obavili dobar i pošten posao, OUP vam je ipak mogao biti za vratom zbog bilo kojeg razloga. Toje bilo poput Porezne službe, kada vam je bilo dovoljno samo pogledati pismo s njihovom povratnom adresom u kulu da vam se zgrči utroba.

- Opusti se. Toje zbog one stvari s Kanalom 4. Oslobođit će nas krivnje za lo za nekoliko minula. Dođi sa mnom.

Pošli suu ured poručnice Billets, gdje se na stalku nalazila malena televizija. Ona se bavila papirologijom za svojim stolom.

- Bi li vam smetalo da pogledamo podnevni izvještaj Kanala 41 - upita Bosch.

-Izvolite. Sigurna sam da će kapetan LeVallev i šef Irving također Program vijesti započeoje izvještajem o lančanom sudaru šesnaest automobila u jutarnjoj magli na autoputu Santa Monica. To nije bila toliko značajna priča - nitko nije poginuo ali imali su dobru videosnimku, pa je to označilo uvod u program. No, slučaj 'pseće kosti' popeo se na drugo mjesto. Voditelj najavi Judy Surtain s još jednim ekskluzivnim izvještajem.

Program se prebaci na čitaonicu Kanala 4 gdje je za stolom sjedila Surtainova.

- Kanal 4 doznao je da su kosti pronađene u Laurel Canyonu identificirane, te da pripadaju desetogodišnjem bjeguncu od kuće iz New Orleansa.

Bosch pogleda u Edgara a zatim u Billelsovu, koja je ustajala sa svog mjesta s izrazom iznenađenja. Bosch ispruži ruku dajući joj znak da malo pričeka.

- Roditelji dječaka koji su prijavili njegov nestanak prije više od dvadeset godina na putu su u Los Angeles kako bi se sastali s policijom. Ostaci su identificirani pomoću zubnog kanona. Očekuje se da će šef policije nešto kasnije danas održati konferenciju za novinare

na kojoj će identificirati dječaka i komentirati istragu. Kao stoje Kanal 4 izvjestio prošle noći, policija se usmjerava na... Bosch isključi televiziju.

- Harry, Jerrv, što se zbiva? -upita odmah Billelsova.

- Sve je to bilo izmišljeno. Razotkrivao sam izvor.

- Tko?

- Kizin novi partner. Tip po imenu Rick Thomton.

Bosch objasni ono što mu je ranije bila objasnila Riderova. Zatim u kratkim crtama predoči prevaru koju je upravo izveo.

- Gdje je OLT-ova detektivka? - upita Billelsova.

- U jednoj od soba za ispitivanje. Preslušava kasetu koju sam imao, na kojoj smo ja i izvjestiteljica od sinoć.

- Kasetu? Zašto mi nisi rekao za nju sinoć?

- Zaboravio sam na nju sinoć.

-U redu, odavde ću ja preuzeti. Misliš li daje Kiz čista u ovome? Bosch kimne.

- Mora dovoljno vjerovati partneru da mu kaže bilo što. Iskoristio je to povjerenje i poklonio ga Kanalu 4, Ne znam što dobiva zauzvrat, ali nije ni važno. Zajebava se s mojim slučajem.

- U redu, Harry, rekoh da ću seja time pozabaviti. Ti se vrati slučaju. Ima li Štogod novo o čemu bih trebala znati?

- Imamo moguću identifikaciju - ovog puta pravu - koju ćemo danas provjeriti.

- Stoje s Trentom?

-Pustit ćemo da to sloji dok ne saznamo jc li lo la| dječak. Ako jest, vrijeme je pogrešno. Klinac je nestao I OKI) timliue. Trent je doselio u

susjedstvo četiri godine kasnije.

-Sjajno. U međuvremenusino iznijeli njegovu lainu i slavili je na televiziju. Zadnje što sam Čula od ophodnje bilo ie tla mu mari kampiraju na njegovu prilazu.

Bosch kimne.

- Zbog toga se obratite Thorntonu - reče.

- Oh, i hoćemo.

Sjela je za svoj stol i podignula slušalicu. To im je bio znak da odu. Na putu natrag do stola, Bosch upita Edgara je li izvukao dosje o Trentovoj osudi.

-Da. dobio sam ga. Slučaj je bio slab. U današnje vrijeme okružni javni tužilac ne bi na osnovi loga ni podizao tužbu.

Pošli su na svoja mjesta za stolom i Bosch primijeti daje propustio uzvratni pozi v Treniova odvjetnika. Posegne za telefonom, no zatim pričekava da Edgar završi sa svojim izvještajem.

- Upravo je otišao na zahod.

- Jesi li mu rekla o konferenciji za novinare?

Sve sam mu rekla. Stalno je postavljao pitanja, seronja. -Pa, ako joj kaže da će taj podatak svi imati u četiri, ići će na ek-ivno javljanje u podnevnim vijestima. Idem pogledati.

-Jav

Spustio je slušalicu i r. i. Pogledao je u Edgara.

it. Još je i

i nekolikom

Usput, OUP je u jednoj od soba otraga. Pod istragom smo, Edgar iznenađeno razjapi usta. Poput većine policajaca, bio je ogorčen na Unutrašnje poslove, jer Čak i kada ste obavili dobar i pošten posao, OUP vam je ipak mogao biti za vratom zbog bilo kojeg razloga. To je bilo poput Porezne službe, kada vam je bilo dovoljno samo pogledati pismo s njihovom povratnom adresom u kutu da vam se zgrči utroba.

-Opusti se. To je zbog one stvari s Kanalom 4. Oslobodit će nas krivnje za to za nekoliko minuta. Dođi sa mnom.

Pošli su u ured poručnice Billets. gdje se na stalku nalazila malena televizija. Ona se bavila papirologijom za svojim stolom.

- Bi li vam smetalo da pogledamo podnevni izvještaj Kanala f! - upita Bosch.

- Izvolite. Sigurna sam da će kapelan LeVallev i šef Irving također Program vijesti započeo je izvještajem o lančanom sudaru šesnaest automobila u jutarnjoj magli na autoputu Santa Monica. To nije bila toliko značajna priča - nitko nije poginuo - ali imali su dobru videosnimku, pa je to označilo uvod u program. No, slučaj 'pseće kosti' popeo se na drugo mjesto. Voditelj najavi Judy Surtain s još jednim ekskluzivnim izvještajem,

Program se prebaci na čitaonicu Kanala 4 gdje je za stolom sjedila Surtainova.

- Kanal 4 doznao je da su kosti pronađene u Laurel Canvonu identificirane, te da pripadaju desetogodišnjem bjeguncu od kuće iz New Orleansa.

Bosch pogleda u Edgara a zatim u Billelsovu. koja je ustajala sa svog mjesta s izrazom iznenađenja. Bosch ispruži ruku dajući joj znak da malo pričeka.

- Roditelji dječaka koji su prijavili njegov nestanak prije više od dvadeset godina na putu su u Los Angeles kako bi se sastali s policijom. Ostaci su identificirani pomoću zubnog kartona. Očekuje se da će Šef policije nešto kasnije danas održati konferenciju za novinare

na kojoj će identificirati dječaka i komentirati istragu. Kao stoje Kanal 4 izvjestio prošle noći, policija se usmjerava na,, Bosch isključi televiziju.

- Harry, Jerrv, što se zbiva? -upita odmah Billetova. -Sve je to bilo izmišljeno. Razotkrivao sam izvor, -Tko?

- Kizin novi partner. Tip po imenu Rick Thomton.

Bosch objasni ono što mu je ranije bila objasnila Riderova. Zatim u kratkim crtama predoči prevaru koju je upravo izveo.

- Gdje je OUP-ova detektivka? - upita Billetova,

- U jednoj od soba za ispitivanje. Preslušava kasetu koju sam imao, na kojoj smo ja i izvjestiteljica od sinoć.

- Kasetu? Zašto mi nisi rekao za nju sinoć?

- Zaboravio sam na nju sinoć,

-U redu, odavde ću ja preuzeti. Misliš li da je Kiz čista u ovome? Bosch kimne.

- Mora dovoljno vjerovati partneru da mu kaže bilo Sto. Iskoristio je to povjerenje i poklonio ga Kanalu 4. Ne znam što dobiva zauzvrat,

ali nije ni važno. Zajebava se s mojim slučajem.

- U redu, Harry, rekao da ću se ja time pozabaviti. Ti se vrati slučaju. Ima li štogod novo o čemu bih trebala znati?

- Imamo moguću identifikaciju - ovog puta pravu - koju ćemo danas provjeriti.

- Stoje s Trenlom?

- Pustit ćemo da to stoji dok ne saznamo je li to taj dječak. Ako jest, vrijeme je pogrešno. Klinac je nestao 1980. godine. Trent je doselio u susjedstvo četiri godine kasnije.

- Sjajno. U međuvremenu smo iznijeli njegovu tajnu i slavili je na televiziju. Zadnje što sam čula od ophodnje bilo je da novinari kampiraju na njegovu prilazu.

- Zbog toga se obratite Thorntonu - reče.

- Oh, i hoćemo.

Sjela je za svoj stol i podignula slušalicu. To im je bio znak da odu. Na putu natrag do stola, Bosch upita Edgara je li izvukao dosje o Trentovoj osudi.

-Da. dobio sam ga. Slučaj je bio slab. U današnje vrijeme okružni javni tužilac ne bi na osnovi toga ni podizao tužbu.

Pošli su na svoja mjesta za stolom i Bosch primijeti daje propustio uzvratni poziv Trentova odvjetnika. Posegne za telefonom, no zatim pričekava da Edgar završi sa svojim izvještajem.

- Upravo je otišao na zahod.

- Jesi li mu rekla o konferenciji za novinare?

- Sve sam mu rekla. Stalno je postavljao pitanja, seronja.

- Pa, ako joj kaže da će taj podatak svi imali u četiri, ići će na ekskluzivno javljanje u podnevnim vijestima. Idem pogledati.

Spustio je slušalicu i pogledao na sat. Još je imao nekoliko minuta. Pogledao je u Edgara.

- Usput. OUP je u jednoj od soba otraga. Pod istragom smo. Edgar iznenađeno razjapi usta. Poput većine policajaca, bio je ogorčen na Unutrašnje poslove, jer čak i kada ste obavili dobar i pošten posao, OUP vam je ipak mogao bih za vratom zbog bilo kojeg razloga. To je bilo poput Porezne službe, kada vam je bilo dovoljno samo pogledati pismo s njihovom povratnom adresom u kutu da vam se zgrči utroba,

-Opusti se. Toje zbog one stvarisKanalom 4. Oslobodit će nas krivnje

za to za nekoliko minuta. Dođi sa mnom.

Pošli su u ured poručnice Billets, gdje se na stalku nalazila malena televizija. Ona se bavila papirologijom za svojim stolom,

- Bi li vam smetalo da pogledamo podnevni izvještaj Kanala 41 - upita Bosch.

- Izvolite. Sigurna sam daće kapetan LeVallev' i šef Irving također gledati.

Program vijesti započeo je izvještajem o lančanom sudaru šesnaest automobila u jutarnjoj magli na autoputu Santa Monica, To nije bila toliko značajna priča - nitko nije poginuo - ali imali su dobru videosnimku. pa je to označilo uvod u program. No, slučaj 'pseće kosti' popeo se na drugo mjesto. Voditelj najavi Judy Surtain s još jednim ekskluzivnim izvještajem.

Program se prebaci na Čitaonicu Kanala 4 gdje je za stolom sjedila Surtainova.

- Kanal 4 doznao je da su kosti pronađene u Laurel Canvonu identificirane, te da pripadaju desetogodišnjem bjeguncu od kuće iz New Orleansa.

Bosch pogleda u Edgara a zatim u Billetsovu, koja je ustajala sa svog mjesta s izrazom iznenađenja. Bosch ispruži ruku dajući joj znak da malo pričeka.

Roditelji dječaka koji su prijavili njegov nestanak prije više od dvadeset godina na putu su u Los Angeles kako bi se sastali s policijom. Ostaci su identificirani pomoću zubnog kartona. Očekuje se da će šef policije nešto kasnije danas održati konferenciju za novinare

na kojoj će identificirati dječaka i komentirati istragu. Kao što je Kumi/4 izvjestio prošle noći, policija se usmjerava na... Bosch isključi televiziju.

- Harry, Jerry, Što se zbiva? -upita odmah Billetsova.

- Sve je to bilo izmišljeno. Razotkrivao sam izvor.

-Tko?

- Kizin novi partner. Tip po imenu Rick Thomson.

Bosch objasni ono što mu je ranije bila objasnila Riderova. Zatim u kratkim crtama predoči prevaru koju je upravo izveo.

- Gdje je OUP-ova detektivka? - upita Billetsova.

- U jednoj od soba za ispitivanje. Preslušava kasetu koju sam imao.

na kojoj smo ja i izvjestiteljica od sinoć,

- Kasetu? Zašto mi nisi rekao za nju sinoć? Zaboravio sam na nju sinoć.

- L" redu, odavde ću ja preuzeti. Misliš li daje Kiz čista u ovome? Bosch kimne.

Mora dovoljno vjerovati partneru da mu kaže bilo što. Iskoristio jc to povjerenje i poklonio ga Kanalu 4. Ne znam Što dobiva zauzvrat, ali nije ni važno. Zajebava se s mojim slučajem.

- U redu, Harry, rekoh da ću se ja time pozabaviti. Ti se vrati slučaju. Ima li štogod novo o čemu bih trebala znati?

- Imamo moguću identifikaciju - ovog puta pravu - koju ćemo danas provjeriti.

- Što je s Trenlom?

- Pustit ćemo da to sloji dok ne saznamo jc li lo taj dječak. Ako jest, vrijeme je pogrešno. Klinac jc neslao 1980. godine. Trent je doselio u susjedstvo četiri godine kasnije.

—Sjajno. U međuvremenu smo iznijeli njegovu tajnu islavilije na televiziju. Zadnje Što sam čula od ophodnje bilo je da novinari kampiraju na njegovu prilazu.

Bosch kimne.

- Zbog loga se obratite Thornlonu - reče.

- Ob, i hoćemo.

Sjela je za svoj stol i podignula slušalicu. To im jc bio znak da odu. Na putu natrag do stola, Bosch upita Edgara je li izvukao dosje o Trentovoj osudi.

- Da, dobio sam ga. Slučaj jc bio slab, U današnje vrijeme okružni javni tužilac ne bi na osnovi toga ni podizao tužbu.

Pošli su na svoja mjesta za stolom i Bosch primijeti daje propustio uzvratni poziv Trentova odvjetnika. Posegne za telefonom, no zatim pričekava da Edgar završi sa svojim izvještajem.

iiol3.!||il^|||s

1 Ka 3 • » 5? =! | =:Bb°H»s3b

*žefftmi«{»it!iM

s-lfl.fl-Hf|-lf|i #|M«

širo jBng

l'fllrlf lita i

»ali8 4 i -s

N ssi ili s 1 J'i ° !>'

ifllHlllf ti!

Liifiiitifrfti

- S § 1 3 = SS * = fe.3.5 |

E i-s SffS-IJl St l

f t1lt!rii!iiti.

11

ti!'

&2i

l & š

li

-sili iiii i

? ti i'>

= § tili f l

tili li if

li i l

Uri

lili

^lp|lflfl|llllllli

i?

lili

P

! li

Hl

ili

° S 1 Y p T <* ~ ~ 5

B-slf i ni i ii

1 ! i.|>1 1 SIS!!*!°f§f |

lf=l

ili rsfIS-1 !Bi III!

l- ll U. s-lB-lall-IJ 1114

ili

; Hi

l o s j

K a o i

Uli

11\$

! a:a i' 15
f *|
']|
||11
»ili
|| 5 5
i! | i
hi
lili
ii inu
i | i | 1 = 1
||| ili
i;trt
111
| 11 i? | Li !!!
J|
j*
'il* 11 9 s & 11 i-| |1,111! 113.111|| f 1
Ha iiiiti iifiisii 11 mm
||! ili
Hi ili ti*- sli
||'tl
|||f'lf||ff |f|| ||
f-g-iZ g& =• |;S. fiSts' s"
-.1, » »ti,..
||ft IHPilsiill
111 i r
is s ; li t i
i'B t ? i s'
-?,||!L|||f|tsl.!!!
m ml * lif
5Š*S i'
tirli«
5 L a c c ?| L ?
s-1 S
| §. SS b: ^ 5
11| S i i||| 11.1 ||| 1111 uf | |||

SIIIIII

e- 1 s = s I

iIN »Sili Ili'SIII

n lift I

rOfIIU

1111 ff ' I

[tosch je zurio u Irvinga. Poruka je bila jasna Kiz Rider mogla bi potonuli s Thoratonom ako Bosch no bude plesao kako Irving

- Razumiješ li me, detektive?

- Razumijem vas. U potpunosti!

21.

Prije nego stoje odbacio Edgara natrag u bol1ywoodsku stanicu i potom se uputio u Venice, Boschje iz prtljažnika izvadio kutiju s dokaznim materijalom u kojoj se nalazio skejt, te je vratio u ZIO-ov laboratorij u sklopu Parkerova centra. Na pultu je zatražio Antoinea Jespera. Dok je čekao, proučavao je skejt. Izgledalo je da je načinjen od lam-inatne šperploče. Imala je lakiranu polituru na koju je bilo nadodano nekoliko naljepnica, a najistaknutije su bile lubanja i pod njom ukrštenc bedrene kosti, smještene nasred gornje površine skejta.

Kada se Jasper pojavio na pultu, Bosch mu pokaže kutiju za dokaze.

-Želim znati tko je i kada ovo izradio, te gdje je prodano - reče. - Od najvećeg je prioriteta. Šesti kat jaše mi za vratom zbog ovou

- Nema problema. Proizvođača ti mogu reći odmah. To je Bonevc-va daska. Više ih ne proizvode. Prodao je obrt i odselio, mislim n.i Havaje.

- Kako sve lo znaš?

- Zato Sto sam kao klinac bio daskaš i ovo sam želio, ali nikada nisam imao dovoljno love. Prilično ironično, ha?

- Što to?

- Boneveva daska i slučaj. Znaš, kosti.1 Bosch kimne.

- Bilo što. Želim štiti god mi možeš dati do sutra.

T

Bosch je zurio u Irvinga. Poruka je bila jasna. Kiz Rider mogla bi potonuli s Thomtonom ako Bosch ne bude plesao kako Irving

Razumiješ li me, detektive? - Razumijem vas. U potpunosti!

21.

Bosch je zurio u Irvinga. Poruka je bila jasna. Kiz Rider mog- & la bi potonuti s Thomtomom ako Bosch ne bude plesao kako Irving *

- Razumiješ li me, detektive?

- Razumijem vas. U potpunosti!

Prije nego Stoje odbacio Edgara natrag u hollywoodsku stanicu i potom se uputio u Venice, Boschje iz prtljažnika izvadio kutiju s dokaznim materijalom u kojoj se nalazio skejt, te je vratio u ZIO-ov laboratorij u sklopu Parkerova centra. Na pultu je zatražio Antoineta Jespera. Dok je čekao, proučavao je skejt, izgledalo je daje načinjen od lam-inatne šperploče. Imala je lakiranu polituru na koju je bilo nadodano nekoliko naljepnica, a naj istaknutije su bile lubanja i pod njom ukrštene bedrene kosti, smještene nasred gornje površine skejta.

Kada se Jasper pojavio na pultu, Bosch mu pokaže kutiju za dokaze.

- Želim znati tko je i kada ovo izradio, te gdje je prodano rečc. Od najvećeg je prioriteta. Šesti kat jaše mi za vratom zbog ovog slučaja.

- Nema problema. Proizvođača ti mogu reći odmah. Toje Boneveva daska. Više ih ne proizvode. Prodao je obrt i odselio, mislim na

- Kako sve to znaš?

- Zato što sam kao klinac bio daskaš i ovo sam želio, ali nikada nisam imao dovoljno love. Prilično ironično, ha?

- Što to?

- Boneveva daska i slučaj. Znaš, kosti.1,

- Bilo što. Želim Sto god mi možeš dati do sutra.

S Fngl. prezime ftvrr i/govara se slično imenici hnne (kusi) (op. pm.)
21.

Prije nego stoje odbacio Edgara natrag u hollywoodsku stanicu i potom se uputio u Venice, Boschje iz prtljažnika izvadio kutiju s dokaznim materijalom u kojoj se nalazio skejt, te je vratio u ZIO-ov laboratorij u sklopu Parkerova centra. Na pultu je zatražio Antoineta Jespera. Dok je čekao, proučavao je skejt. Izgledalo je daje načinjen od lam-inatne šperploče. Imala je lakiranu polituru na koju je bilo nadodano nekoliko naljepnica, a naj istaknutije su bile lubanja i pod njom ukrštene bedrene kosti, smještene nasred gornje površine skejta.

Kada se Jasper pojavio na pultu, Bosch mu pokaže kutiju za dokaze.

- Želim znati tko jc i kada ovo izradio, le gdje jc prodano - reče. - Od

najvećeg je prioriteta, Šesti kat jaše mi za vratom zbog ovog
- Nema problema. Proizvođača ti mogu reći odmah. To je Boneveva
daska. Više ih ne proizvode. Prodao je obrt i odselio, mislim na
- Kako sve to znaš?
- Zato što sam kao klinac bio daskaš i ovo sam želio, ali nikada
nisam imao dovoljno love. Prilično ironično, ha?
-Što to?
- Boneveva daska i slučaj. Znaš, kosti.*' Bosch kimne.
- Bilo Šio. Želim što god mi možeš dati do sutra.

! i
f 1 i ?
IM
si
t
1! i"
i.
i.
!! f
ii Š
IH
r
f!
*
I lit
{ ft
i!
!
li
-i i
ti
i
im
11! i
i ilt
1!!! 11,1
f!
1

lij

8

ii

H

A

Kada nije odgovorio, ona mu dovikne da pojača pećnicu. Vrat i ii se u sobu noseći fotografiju u zlatnom okviru. Ušao je u krevet i upalio svjetlo na stoliću uz krevet. Bila je to žarulja niske voltaže ispod glomaznog sjenila svjetiljke. Prostorija je ipak bila u sjeni.

-Harrv, ŠIO radiš? - reče Julia tonom koji gaje upozoravao da gazi blizu njezina srca. - Jesi li pojačao pećnicu?

- Da, na tri i pol. Reci mi o ovom tipu.

- Zašto?

-Samoželim znati. -Osobno je.

- Znam. AH možeš mi reći.

Pokušala mu je oduzeti fotografiju, ali on ju je držao dalje od njezina dohvata.

- Je li on taj? Je li ti on slomio srce i natjerao te u bijeg?

- Harrv. Mislila sam da si skinuo značku.

- Jesam. I svoju odjeću, sve. Nasmiješila se.

- Pa, neću ti ništa reći.

Ležala je na leđima, glave naslonjene na jastuk, Bosch stavi fotografiju na stolić uz krevet, a zatim se okrene i smjesti se pokraj nje. Pod plahtom stavi ruku preko njezina tijela i čvrsto je privuče

-Gledaj, želiš li se opet mijenjati za ožiljke? Dvaput mi je slomila srce ista Žena. I znaš što? Dugo sam čuvao njezinu sliku na polici u svom dnevnom boravku. Onda sam na Novu godinu odlučio da je prošlo dovoljno dugo vremena. Maknuo sam njezinu sliku. Zatim su me pozvali na posao i upoznao sam tebe,

Pogledala gaje, a oči su joj se neznatno kretale naprijed-natrag dok je, kako se činilo, pretraživala njegovo lice za nečim, možda za najsitnijim znakom neiskrenosti.

- Da - konačno reče. - Slomio mi je srce. U redu?

- Ne, nije u redu. Tko je gad? Počela se smijati.

- Harrv, ti si moj vitez u zahrdalom oklopu, zar ne?

Uspravila se u sjedeći položaj i plahta joj padne s grudi. Prekrižila je ruke preko njih.

-Radioje u tvrtci. Stvarno sam se zatrcskalau njega, preko ušiju. A zatim... zatim je on odlučio da je gotovo. I odlučio me je izdali i

- Koje stvari? Odmahnula jc glavom.

- Stvari koje više nikada neću odali muškarcu.

- (idje jc snimljena ta fotografija?)

-Oh, na nekoj službenom pri manju- vjerojatno n a novogodišnjem banketu, ne sjećam se. Imaju ih mnogo, Bosch se iskrivi iza nje. Nagne sc i poljubi je u leda, baš iznad tetovaže.

- Nisam više mogla ostati ondje dok je on bio tamo. Pa sam dala otkaz. Rekla sam da želim putovati. Moj je otac mislio da se radi o krizi srednjih godina jer sam navršila tridesetu. Pustila sam ga da tako misli. No onda sam morala učiniti ono što sam rekla da želim putovati. Najprije sam otišla u Australiju. Tojebilo najdalje mjesto kojeg sam se mogla dosjetiti.

Bosch se uspravi i nabaci si dva jastuka iza leda. Zatim jc ponovno privuče sebi na prsa. Poljubi joj tjeme i zadrži nos u njezinoj kosi.

- U tvrtci sam zaradila mnogo novca - reče. - Nisam se trebala brinuti. Samo sam nastavljala putovati, išla gdje god sam htjela, radila uzgredne poslove kada mi se radilo. Nisam se vraćala kući gotovo četiri godine. A kad sam se vratila, upisala sam se na akademiju. Hodala sam šetalištem uz more i ugledala mali ured društvenog doma u Veniceu. Ušla sam unutra i ugledala brošuru. Poslije toga sve se brzo odigralo.

- Tvoja prošlost pokazuje impulzivne i moguće nesmotrene odluke. Kako je lopromaknulo ocjenjivačima?

Nježnoga je gurnula laktom u slabine, prouzročili širenje boli iz rebara. Napeo se.

- Oh, Hany, oprost. Zaboravila sam.

Nasmijala se.

- Pretpostavljam da svi vi stari dečki znate daje policija posljednjih nekoliko godina naveliko nastojala privući, kako oni to nazivaju, 'zrele' kadetkinje. Da zaglade sve oštre testosteronske uglovc u policiji.

Zaljuljala je bokovima unatrag uz Boscheve genitalije da naglasi poantu,

- A govoreći o testosteronu - reče ona - jednog se dana pojavio

Irving i održao govor mojoj klasi o moralnim dužnostima koje idu uz policijski posao. A svi koji su tamo sjedili znali su da tip vjerojatno ugovara više tajnih dogovora tamo gore na šestom katu nego što ima dana u godini. Tip je klasičan manipulalor. U predavaonici se ironija praktički mogla rezati nožem.

Kada nije odgovorio, ona mu dovikne da pojača pećnicu. Vratio se u sobu noseći fotografiju u zlatnom okviru. Ušao je u krevet i upalio svjetlo na stolicu uz krevet. Bila je to žarulja niske voltaže ispod glomaznog sjenila svjetiljke. Prostorija je ipak bila u sjeni.

-Harry, što radiš? - reče Julia tonom koji ga je upozoravao da gazi blizu njezina srca. - Jesi li pojačao pećnicu?

-Da, na tri i pol. Reci mi novom tipu.

-Zašto?

- Samo želim znati.

-Osobno je.

- Znam. Ali možeš mi reći.

Pokušala mu je oduzeti fotografiju, ali on ju je držao dalje od njezina dohvata.

- Je li on taj? Je li li on slomio srce i natjerao te u bijeg?

- Harry, Mislila sam da si skinuo značku.

- Jesam. I svoju odjeću, sve. Nasmiješila se.

- Pa, neću ti ništa reći.

Ležala je na leđima, glave naslonjene na jastuk. Bosch stavi fotografiju na stolicu uz krevet, a zatim se okrene i smjesti se pokraj nje. Pod plahtom stavi ruku preko njezina tijela i čvrsto je privuče

- Gledaj, želiš li se opet mijenjati za ožiljke? Dvaput mi je slomila srce ista žena. I znaš što? Dugo sam čuvao njezinu sliku na polici u svom dnevnom boravku. Onda sam na Novu godinu odlučio da je prošlo dovoljno dugo vremena. Maknuo sam njezinu sliku. Zatim su me pozvali na posao i upoznao sam tebe.

Pogledala ga je, a oči su joj se neznatno kretale naprijed-natrag dok je, kako se činilo, pretraživala njegovo lice za nečim, možda za najsitnijim znakom neiskrenosti.

- Da - konačno reče, - Slomio mi je srce, U redu? -Ne, nije u redu. Tko je gad?

Počela se smijati,

- Harry, li si moj vitez u zahrđalom oklopu, zar ne? Uspravila se u

sjedeći položaj i plahta joj padne s grudi. Prekrižila je ruke preko njih.

-Radioje u tvrtci. Stvarno sam se zaneskala u njega, preko ušiju, A zatim... zatim je on odlučio daje gotovo, I odlučio me je izdati i odati tajne stvari mome ocu.

-Koje stvari?

Odmahnula je glavom

- Stvari koje više nikada neću odati muškarcu.

- Gdje je snimljena ta fotografija?

-Oh, na nekoj služben om primanju-vjerojatno na novogodišnjem banketu, ne sjećam se. Imaju ih mnogo.

Bosch se iskrivi iza nje. Nagne se i poljubi je u leđa, baš iznad tetovaže.

-Nisam više mogla ostati ondje dok je on bio tamo. Pa sam dala otkaz. Rekla sam da želim putovati. Moj je otac mislio da se radi o krizi srednjih godina jer sam navršila tridesetu. Pustila sam ga da tako misli. No onda sam morala učiniti ono što sam rekla da želim - putovati. Najprije sam otišla u Australiju, To je bilo najdalje mjesto kojeg sam se mogla dosjetiti.

Bosch se uspravi i nabaci si dva jastuka iza leđa. Zatim je ponovno privuče sebi na prsa. Poljubi joj tjeme i zadrži nos u njezinoj kosi.

- U tvrtci sam zaradila mnogo novca - reče. - Nisam se trebala brinuli. Samo sam nastavljala putovati, išla gdje god sam htjela, radila uzgredne poslove kada mi se radilo. Nisam se vraćala kući gotovo četiri godine. A kad sam se vratila, upisala sam se na akademiju. Hodala sam šetalištem uz more i ugledala mali ured društvenog domau Veniceu, Ušla sam unutra i ugledala brošuru. Poslije toga sve se brzo odigralo,

- Tvoja prošlost pokazuje impulzivne i moguće nesmotrene odluke. Kako je to promaknuto ocjenjivačima?

Nježno gaje gurnula laktom u slabine, prouzročivši širenje boli iz rebara. Napeo se.

- Oh, Harry, oprost. Zaboravila sam. -Da, naravno da jesi.

Nasmijala se.

- Pretpostavljam da svi vi stari dečki znate daje policija posljednjih nekoliko godina naveliko nastojala privući, kako oni to nazivaju, 'zrele' kadetkinje. Da zaglade sve oštre testosteronske uglove u

Zaljuljala je bokovima unatrag uz Boscheve genitalije da naglasi poantu.

-A govoreći o testosteronu reče ona-jednog se dana pojavio Irving i održao govor mojoj klasi o moralnim dužnostima koje idu uz policijski posao, A svi koji su tamo sjedili znali su da tip vjerojatno ugovara više tajnih dogovora tamo gore na šestom katu nego što ima dana u godini. Tip je klasičan manipulator. U predavaonici se ironija praktički mogla rezati nožem.

Kada nije odgovorio, ona mu dovikne da pojača pećnicu. Vratio se u sobu noseći fotografiju u zlatnom okviru. Ušao je u krevet i upalio svjetlo na stolicu uz krevet. Bila je to žarulja niske voltaže ispod glomaznog sjenila svjetiljke. Prostorija je ipak bila u sjeni.

-Harry, što radiš? - reče Julia tonom koji ga je upozoravao da gazi blizu njezina srca. - Jesi li pojačao pećnicu?

- Da, na tri i pol. Reci mi o ovom tipu. -Zašto?

-Samoželim znati,

- Osobno je.

- Znam, Ali možeš mi reći.

Pokušala mu je oduzeti fotografiju, ali on ju je držao dalje od njezina dohvata.

- Je li on laj? Je li ti on slomio srce i natjerao te u bijeg?

- Harry. Mislila sam da si skinuo značku. -Jesam. I svoju odjeću, sve. Nasmiješila se,

-Pa, neću li ništa reći.

Ležala je na leđima, glave naslonjene na jastuk. Bosch stavi fotografiju na stolicu uz krevet, a zatim se okrene i smjesti se pokraj nje. Pod plahtom stavi ruku preko njezina tijela i čvrsto je privuče

- Gledaj, želiš li se opet mijenjati za ožiljke? Dvaput mi je slomila srce ista žena. I znaš što? Dugo sam čuvao njezinu sliku na polici u svom dnevnom boravku. Onda sam na Novu godinu odlučio da je prošlo dovoljno dugo vremena. Maknuo sam njezinu sliku. Zatim su me pozvali na posao i upoznao sam tebe.

Pogledala ga je, a oči su joj se neznano kretale naprijed-natrag dok je, kako se činilo, pretraživala njegovo lice za nečim, možda za najsitnijim znakom neiskrenosti.

-Da-konačno reče. - Slomio mi je srce. U redu?

- Ne, nije u redu. Tko je gad? Počela se smijati.

- Harrv, ti si moj vitez u zahrdalom oklopu, zar ne? Uspravila se u sjedeći položaj i plahta joj padne s grudi. Prekrižila je nike preko njih.

-Radioje u tvrtci. Stvarno sam se zatreskala u njega, preko ušiju. A zatim... zatim je on odlučio daje gotovo. I odlučio me je izdati i odati tajne stvari mome ocu.

- Koje stvari? Odmahnuh je jilivom.

- Stvari koje više nikada neću odati muškarcu. Gdje je snimljena ta fotografija?

- Oh, na nekoj s lužbenom primam' u - vjeruj a tno na novogod i Snj c m banketu, ne sjećam se. Imaju ih mnogo.

Bosch se iskrivi iza nje. Nagne se i poljubi je u leđa, baš iznad Nisam više mogla ostati ondje dok je on bio lamo. Pa sam dala otkaz. Rekla sam da želim putovati. Moj je otac mislio da se radi o krizi srednjih godina jer sam navršila tridesetu. Pustila sam ga da tako misli. No onda sam morala učiniti ono što sam rekla da želim - putovati, Najprije sam otišla u Australiju. Toje bilo najdalje mjesto kojeg sam se mogla dosjetiti,

Bosch se uspravi i nabaci si dva jastuka iza leđa. Zatim je ponovno privuče sebi na prsa. Poljubi joj tjeme i zadrži nos u njezinoj kosi.

- U tvrtci sam zaradila mnogo novca - reče. - Nisam se trebala brinuli. Samo sam nastavljala putovati, išla gdje god sam htjela, radila uzgredne poslove kada mi se radilo. Nisam se vraćala kući gotovo četiri godine. A kad sam se vratila, upisala sam se na akademiju. Hodala sam šetalištem uz more i ugledala mali ured društvenog doma u Veniceu. Ušla sam unutra i ugledala brošuru. Poslije toga sve se brzo odigralo.

- Tvoja prošlost pokazuje impulzivne i moguće nesmotrene odluke, Kako je to promaknulo ocjenjivačima?

Nježno gaje gurnula laktom u slabine, prouzročivši širenje boli iz rebara. Napeo se.

- Oh. Harrv, oprost. Zaboravila sam.

- Da, naravno da jesi. Nasmijala se.

- Pretpostavljam da svi vi stari dečki znate daje policija posljednjih nekoliko godina naveliko nastojala privući, kako oni to nazivaju, 'zrele' kadetkinje. Da zaglade sve oštre testosteronske uglove u Zaljuljala je bokovima unatrag uz Boscheve genitalije danagla- A

govoreći o testosteronu - reče ona - jednog se dana pojavio Irving i održao govor mojoj klasi o moralnim dužnostima koje idu uz policijski posao. A svi koji su tamo sjedili znali su da tip vjerojatno ugovara više tajnih dogovora tamo gore na šestom katu nego što ima dana u godini. Tip je klasičan manipulalor, U predavaonici se ironija praktički mogla rezati nožem.

24.

Sheila Delacroix živjela je u dijelu grada 1st i .. zvaao Miracle Mile. To je bio kvart južno od Wilshirea koji mi. Nm posve dorastao standardima obližnjeg Hancock Parka, ali mi m u ukihii nizali lijepo uređeni domovi i stilistički umjereno dotja.mi .1- .n-nišni stanovi kako bi se poticala osobna obilježja.

Dom Sheile Delacroix nalazio se na drugom katu duplexa u stilu lažnog Betaa Arta. Prijateljskom je geslom ihvitiLi detektive u svoj dom, ali kada je prvo pitanje koje je Edgar poslupio bilo o kavi, odvrtila je da se to protivi njezinoj vjeri. Ponudi laje čaj i Edgar je neodlučno pristao. Bosch se zahvalio. Pitao se koja to vjera zabranjuje kavu.

Dok je žena u kuhinji pripravljala Edgaru čaj, oni se smjestise u dnevnom boravku. Do viknula im je da ima samo jedan sat, a onda mora poći na posao.

- Čime se bavite? - upita Bosch kada se pojavila sa šalicom vrućeg čaja preko čijeg je ruba visio listić vrećice za čaj, Spustila ju je na podložak na stolčić pokraj Edgara. Bila je visoka, malčice pre-debela žena s kratko ošišanom plavom kosom. Boschje mislio kako nanosi previše šminke.

Angažiram glumce za dodjelu uloga - reče ona dok je sjedala na kauč. - Većinom za nezavisne filmove, nešto za televiziju. Zapravo, ovaj tjedan tražim glumca za ulogu policajca.

Boschje promatrao Edgara kako otpija malo čaja i radi grimasu. Zatim je podignuo šalicu kako bi mogao pročitati što piše na listiću vrećice za čaj.

Mješavina je - reče gospoda Delacroix*. - Jagoda i crni čaj.

Edgar spusti šalicu na podmetač.

- Dobar je.

- Gospođo Delacroix? Ako radite u zabavljačkoj industriji, jeste li slučajno poznavali Nicholasa Trenta?

- Molim vas, zovite me samo Sheila. Dakle, to ime, Nicholas Trenl. Zvuči mi poznato, ali ne mogu ga baš smjestiti. Je li glumac ili angažira glumce?
- Nili jedno od loga. On jc čovjek koji je živio na Wondertardu. Bio je scenograf, hoću reći, dekorater pozornice.
- Oh, onaj na televiziji, muškarac koji se ubio. Nije ni čudno da mi je ime bilo poznato.
- Dakle, niste ga poslovno poznavali?

- Ne, uopćene.

- L' redu, nisam to trebao pitati. To nije bilo u redu. Hajde da otpočnemo s vašim bratom, Ispričajte nam o Artliuni. Imate li fotografiju koju možemo pogledati?

- Da-reče ona ustajući, te ode iza njegove stolice. Ovdje je. Pošla je do niskog ormarića kojeg Bosch nije primijetio iza sebe.

Na njemu su se isticale uokvirene slike na sličan način kao i slike na okviru kamina Julije Brasher. Ona odabere jednu, okrene se i pruži je Boschu.

U okviru se nalazila fotografija dječaka i djevojčice kako sjede na stubama koje je Bosch prepoznao kao one kojima su se uspeli prije no što su pokucali na njezina vrata. Dječak je bio mnogo manji od djevojčice. Oboje se smiješilo u objektiv i imah su osmijeh djece kojoj je bilo rečeno da se nasmiješe - istaknuti zubi. ah ne i prirodno nasmiješena usta.

Bosch pruži fotografiju Edgaru i pogleda u Sheilu. koja se vratila na kauč.

- One stube... je li lo snimljeno ovdje?

- Da, ovo je dom u kojem smo odrasli.

- Kad je nestao, to je bilo odavde? -Da

- Je li bilo što od njegovih stvari još uvijek u kući? Sheila se tužno nasmiješi i odmahne glavom.

- Ne, nema ničega. Dala sam njegove stvari za crkvenu rasprodaju nepotrebnih stvari u dobrotvorne svrhe. Toje bilo pred dosta vre-
Koja je to crkva?

24.

Sheila Delacroix živjela je u dijelu grada koji se zvao Miracle Mile. Toje bio kvart južno od Wilshirea koji nije bio posve dorastao standardima obližnjeg Hancock Parka, ali m se u njemu nizali lijepo uređeni domovi i stilistički umjeren« dotjerani dvoetažni stanovi kako bi se poticala osobna obilježja.

Dom Sheile Delacroix nalazio sc na drugom katu dupleksa u stilu lažnog Beata Arta. Prijateljskom je gestom pozvala detektive u svoj dom, ali kada je prvo pitanje koje je Edgar postavio bilo o kavi, odvratila je da se lo protivi njezinoj vjeri. Ponudila je Čaj i Edgar je neodlučno pristao. Bosch se zahvalio. Pitao se koja to vjera

zabranjuje kavu.

Dok je žena u kuhinji pripravljala Rdgaru čaj, oni se smjestise u dnevnom boravku. Doviknula im je da ima samo jedan sat, a onda mora poći na posao.

- Cime se bavite? - upita Bosch kada se pojavila sa šalicom vrućeg čaja preko čijeg je ruba visio listić vrećice za čaj. Spustila ju je na podložak na stolčić pokraj Edgara. Bila je visoka, malčice pre-debela žena s kratko ošišanom plavom kosom. Bosch je mislio kako nanosi previše Šminke.

- Angažiram glumce za dodjelu uloga - reče ona dok je sjedala na kauč. - Većinom za nezavisne filmove, nešto za televiziju. Zapravo, ovaj tjedan tražim glumca za ulogu policajca.

Bosch je promatrao Edgara kako otpija malo Čaja i radi grimasu. Zatim je podignuo Šalicu kako bi mogao pročitati što piše na listiću vrećice za čaj.

- Mješavina je reče gospoda Delacroix. - Jagoda i crni čaj. Sviđa li vam se?

Edgar spusti šalicu na podmetač. -Dobar je.

-Gospodo Delacroix?Ako radite u zabavljačkoj industriji, jeste li slučajno poznavali Nicholasa Trenta?

- Molim vas, zovite me samo Sheila. Dakle, to ime, Nicholas Trent. Zvuči mi poznato, ali ne mogu ga baš smjestiti. Je li glumac ili angažira glumce?

- Niti jedno od toga. On je Čovjek kojije Živio na VVonderlandu. Bio je scenograf, hoću reći, dekorater pozornice.

- Oh, onaj na televiziji, muškarac koji se ubio. Nije ni čudno da mi je ime bilo poznato.

- Dakle, niste ga poslovno poznavali? -Ne, uopće ne.

- U redu, nisam to trebao pitati. To nije bilo u redu. Hajde da otpočnemo s vašim bratom. Ispričajte nam o Arlburu. Imate li fotografiju koju možemo pogledati?

- Da - reče ona ustajući, te ode iza njegove stolice. - Ovdje je. Pošla je do niskog ormarića kojeg Bosch nije primijetio iza sebe.

Na njemu su se isticale uokvirene slike na sličan način kao i slike na okviru kamina Julije Brasher. Ona odabere jednu, okrene se i pruži je Boschu.

I, okviru se nalazila fotografija dječaka i djevojčice kako sjede na

stubama koje je Bosch prepoznao kao one kojima su se uspeli prije no što su pokucali na njezina vrata. Dječak je bio mnogo manji od djevojčice. Oboje se smiješilo u objektiv i imah su osmijeh djece kojoj je bilo rečeno da se nasmiješe - istaknuli zubi, ali ne i prirodno nasmiješena usta.

Bosch pruži fotografiju Edgaru i pogleda u Sheilu, koja se vratila na kauč.

- One stube— je li to snimljeno ovdje?

- Da. ovo je dom u kojem smo odrasli.

- Kad je nestao, toje bilo odavde? -Da.

-Je li bilo što od njegovih stvari još uvijek u kući? Sheila se tužno nasmiješi i odmahne glavom.

- Ne, nema ničega. Dala sam njegove stvari za crkvenu rasprodaju nepotrebnih stvari u dobrotvorne Svrhe. Tojebilo pred dosta vre-
Kojajeto crkva?

24.

Sheila Delacroix živjela je u dijelu grada koji se zvaao Miracle Mile. Toje bio kvart južno od Wilshirea koji nije bio posve dorastao standardima obližnjeg Hancock Parka, ali su se u njemu nizali lijepo uređeni domovi i stilistički umjereno dotjerani dvoetažni stanovi kako bi se poticala osobna obilježja.

Dom Sheile Delacroix nalazio se na drugom katu duplexa u stilu lažnog Berna Arta. Prijateljskom je gestom pozvala detektive u svoj dom, ali kada je prvo pitanje koje je Edgar postavio bilo o kavi, odvratila je da se to protivi njezinoj vjeri. Ponudila je Čaj i Edgar je neodlučno pristao. Bosch se zahvalio. Pitao se koja to vjera zabranjuje kavu.

Dok je žena u kuhinji pripravljalala Edgaru Čaj, oni se smjestise u dnevnom boravku. Doviknula im je da ima samo jedan sat, a onda mora poći na posao.

- Čime se bavile? - upita Bosch kada se pojavila sa šalicom vrućeg čaja preko čijeg je ruba visio listić vrećice za čaj. Spustila ju je na podložak na stolčić pokraj Edgara. Bila jc visoka, malčice prc-debela žena s kratko ošišanom plavom kosom. Boschje mislio kako nanosi previše Šminke.

- Angažiram glumce za dodjelu uloga - reče ona dok je sjedala na kauč. Većinom za nezavisne filmove, nešto za televiziju. Zapravo,

ovaj tjedan tražim glumca za ulogu policajca.

Bosch je promatrao Edgara kako otpija malo čaja i radi grimasu. Zatim je podignuo šalicu kako bi mogao pročitati što piše na listiću

- Mješavina jc - reče gospoda Delacroix*. - Jagoda i crni čaj.

Edgar spusti Šalicu na podmetač.

- Dobar je.

-Gospodo Delacroix? Ako radite u zabavljačkoj industriji, jeste li slučajno poznavali Nicholasa Trenta?

- Molim vas, zovite me samo Sheila. Dakle, to ime, Nicholas Trent Zvuči mi poznato, ali ne mogu ga baš smjestiti. Je li glumac ili angažira glumce?

-Niti jedno od toga. On je čovjek kojije živio na VVonderlandu. Bioje scenograf. hoću reći, dekorater pozornice.

- Oh, onaj na televiziji, muškarac koji se ubio. Nije ni čudno da mi je ime bilo poznato.

- Dakle, niste ga poslovno poznavali?

- Ne, uopće ne.

- U redu, nisam to trebao pitati. To nije bilo u redu. Hajde da otpočnemo s vašim bratom. Ispričajte nam o Arthuru. Imate li fotografiju koju možemo pogledati?

-Da - reče ona ustajući, te ode iza njegove stolice. - Ovdje je.

Pošla je do niskog ormarića kojeg Bosch nije primijetio iza sebe. Na njemu su se isticale uokvirene slike na sličan način kao i slike na okviru kamina Julije Brasher, Ona odabere jednu, okrene se i pruži je Boschu.

U okviru se nalazila fotografija dječaka i djevojčice kako sjede na stubama koje je Bosch prepoznao kao one kojima su se uspeli prije no što su pokucali na njezina vrata. Dječak je bio mnogo manji od djevojčice. Oboje se smiješilo u objektiv i imali su osmijeh djece kojoj je bilo rečeno da se nasmiješe - istaknuti zubi, ali ne i prirodno nasmiješena usta.

Bosch pruži fotografiju Edgaru i pogleda u Sheilu, koja sc vratila na kauč.

-One stube... jc li lo snimljeno ovdje?

- Da, ovo je domu kojem smo odrasli.

- Kad je nestao, loje bilo odavde? -Da.

-Je li bilo što od njegovih stvari još uvijek u kući!.' Sheila se tužno

nasmiješi i odmahne glavom -Ne, nema ničega. Dala sam njegove stvari za crkvenu rasprodaju nepotrebnih stvari u dobrotvorne svrhe. Toje bilo pred dosta vreBosch samu kimne.

-- Oni su li koji vam ne daju u jpiia tdgar

Ništa s kofeinom. Edgar Spusti uokvirenu fotogr..! svog čaja.

- ImatelijoSkakvenjegovei.i. | k ' upitao je. | Naravno, imam kutiju sa suu.....galijama.

- Možemo li ih pogledati? Zn.n,' .1.1. i ii/govaramo. Nabrala je obrve od zbunjenosti

- Sheila- reče Bosch. -Našli ,11.....esii> odjeće među posmrtnim stacima. Voljeli bismo pogledali fotogialijc da vidimo podudara li : s njom koji odjevni predmet. To će pomoći istrazi.

Kimnula je.

- Shvaćam. Pa u lom slučaju, odmah se vraćam. Samo trebam tići do ormara u hodniku.

- Trebate li pomoć?

- Ne. snaći ću se.

: nagne prema Boschu i prošapće: -as po pišalini.

Bosch mu odgovori šaptom: - Kako znaš kakav je okus pišaline?

Koža oko Edgarovih očiju zategne se u neprilici kada je shvatio da si je skočio u usta. Prije nego što se mogao sabrati za odgovor, u sobu se vratila Sheila Delacroi* noseći staru kutiju za cipele. Spustila ju je na stolić za kavu i skinula poklopac. Kutija je bila puna razbacanih fotografija.

- Nisu posložene ni po kakvom redu. No on bi se morao nalaziti na mnogima od njih.

Bosch kimne Edgaru, koji posegne u kutiju za prvom hrpom fotografija.

- Dok moj partner razgledava ove fotografije, možete li mi ispričati o svome bratu i o tome kada je nestao?

Sheila kimne i sabere misli prije nego što otpočne.

-Četvrtog svibnja, 1980. godine. Nije se vratio iz Škole. To je to. Toje sve. Mislili smo daje pobjegao. Rekli ste da ste među ostacima pronašli odjeću. Pa, moj je otac pogledao u njegove ladice i rekao da je Arthur ponio odjeću. Zbog toga smo pomislili daje pobjegao.

Bosch zapise nekoliko bilježaka u notes koji je izvukao iz džepa ao,jeliu

igoje

svog kL

- Spomenuli ste da se nekoliko mjeseci ranije ozlijedio glavu i morali su ga operirati.

- Wilshirska prirodna crkva. Bosch samo kimne.

- Oni su ti koji vam ne daju pili kavu? upnu Edgar.

- Ništa s kofeinom.

Edgar spusti uokvirenu fotografiju pokraj svog čaja.

- Imate li još kakve njegove fotografije? - upitao jc.

- Naravno, imam kutiju sa starim fotografijama.

- Možemo li ih pogledati? Znae, dok razgovaramo. Nabrala je obrve od zbunjenosti.

- Sheila -reče Bosch.- Našli smo nešto odjeće među posmrtnim ostacima. Voljeli bismo pogledati fotografije da vidimo podudara li se s njom koji odjevni predmet. To će pomoći istrazi.

Kimnula je.

- Shvaćam. Pa u lom slučaju, odmah se vraćam, Samo trebam otići do ormara u hodniku.

-Trebate li pomoć^

- Ne, snaći ću se.

Nakon Sto je otišla, Edgar se nagne prema Boschu i prošapće: -Ovaj čaj Prirodne crkve ima okus po pišalini.

Bosch mu odgovori šaptom: - Kako znaš kakav je okus pišaline?

Koza oko Edgarovih očiju zategne se u neprilici kada je shvatio da si je skočio u usta. Prije nego što se mogao sabrati za odgovor, u sobu se vratila Sheila Delacrobt noseći staru kutiju za cipele. Spustila ju je na stolić za kavu i skinula poklopac. Kutija je bila puna razbacanih fotografija.

- Nisu posložene ni po kakvom redu. No on bi se morao nalaziti na mnogima od njih,

Bosch kimne Edgaru, koji posegne u kutiju za prvom hrpom fotografija,

- Dok moj partner razgledava ove fotografije, možete li mi ispričati o svome bratu i o lome kada je nestao?

Sheila kimne i sabere misli prije nego što otpočne.

- Četvrtog svibnja, 1980. godine. Nije se vratio iz škole. To je to. Toje sve. Mislili smo daje pobjegao. Rekli ste da ste među ostacima

pronašli odjeću. Pa, moj je otac pogledao u njegove ladice i rekao da je Arthur ponio odjeću. Zbog toga smo pomislili daje pobjegao. Bosch zapiše nekoliko bilježaka u notes kojije izvukao iz džepa svog kaputa.

- Spomenuli ste da se nekoliko mjeseci ranije ozlijedio na ske- Da. udario je glavu i morali s

tako davno... sve što znam je daje on volio laj skejt Tako da mislim da gaje vjerojatno uzeo. Ali samo se sjećam odjeće. Moj je otac otkrio da nedostaje nešto njegove odjeće.

- Jeste li prijavili njegov nestanak?

- Tada sam imala Šesnaest godina, pa nisam ništa poduzela. Ali moj je otac razgovarao s policijom. Sigurna sam u to.

-Nisam mogao pronaći nikakav izvještaj oneslanku, Jeste li sigurni da je prijavio nestanak?

- Odvezla sam se s njime do policijske stanice.

- Je li to bila vvilshirska slanica?

- Pretpostavljam da jest, ali zapravo se ne sjećam.

- Sheila, gdje vam je otac? Je li još živ?

- Živ je. Živi u Vallevu. Ali ovih dana nije mu dobro. -GdjeuVallevu?

- VanNuvs. U naselju prikolica Manchester.

Nastupila je tišina dok je Bosch zapisivao pudalak, 1 ranije je zbog istraga bio u naselju prikolica Manchester. To nije bilo ugodno mjesto za život.

Boschje pogleda.

- Sve otkada je Arthur...

Bosch kimne da shvaća. Edgar se nagne naprijed i pruži mu fotografiju. Bila je to požuljela fotografija veličine 8 x 12 cm. Prikazivala je dječaka s podignutim rukama kako pokušava održati ravnotežu dok klizi skejtom po pločniku. Kut fotografije pokazivao je malošlo od skejta osim njegova bočnog presjeka. Bosch nije mogao vidjeti nosi li na sebi crtež s koslima ili ne.

- Ovdje ne mogu mnogo vidjeti - reče. počevši vraćati fotograf-Ne, odjeća - majica.

Bosch ponovno pogleda fotografiju. Edgar je bio u pravu. Dječak na fotografiji bioje odjeven u sivu majicu kratkih rukava s natpisom ČVRSTA MORSKA PJENA otisnutim preko prsa. Bosch pokaže fotografiju Sheili. -Ovoje vaš brat, je li tako? Nagnula se naprijed da

pogleda fotografiju- Da, svakako.

-Ta majica koju nosi, sjećate li se je li to jedan od odjevnih pred-koje je vaš otac utvrdio da nedostaju?

-Kadaje nestao, je li uzeo svoj skejt? Dugo je razmišljala o tome.

-Toje bilo tako davno... sve što znam je daje on volio taj skejl. Tako da mislim da ga je vjerojatno uzeo. Ali samo se sjećam odjeće. Moj je otac otkrio da nedostaje nešto njegove odjeće.

-Jeste li prijavili njegov nestanak?

- Tada sam imala Šesnaest godina, pa nisam ništa poduzela. Ali moj je otac razgovarao s policijom. Sigurna sam u 10.

- Nisam mogao pronaći nikakav izvještaj oneslanku. Jeste li sigurni daje prijavio nestanak?

Odvezla sam se s njime do policijske stanice.

- Je li to bila vvilshirska stanica?

- Pretpostavljam da jest, ali zapravo se ne sjećam. Sheila, gdje vam je otac? Je li još živ?

- Živ je. Živi u Vallejoi. Ali ovih dana nije mu dobro. -GdjeuVallevu?

Van Nuys. U naselju prikolica Manchester. Nastupila je tišina dok je Bosch zapisivao podatak. 1 ranije je zbog istraga bio u naselju prikolica Mancbesler. To nije bilo ugodno mjesto za živol.

Bosch je pogleda.

- Sve otkada je Arthur...

Bosch kimne da shvaća, Edgar se nagne naprijed i pruži mu fotografiju. Bilaje to požutjela fotografija veličine 8 x 12 cm. Prikazivala je dječaka s podignutim rukama kako pokušava održati ravnotežu dok klizi skejtom po pločniku. Kut fotografije pokazivao je malošto od skejta osim njegova bočnog presjeka. Bosch nije mogao vidjeti nosi li na sebi crtež s kostima ili ne.

- Ovdje ne mogu mnogo vidjeti - reče, počevši vraćali fotografiju.

- Ne, odjeća - majica.

Bosch ponovno pogleda fotografiju. Edgar je bio u pravu. Dječak na fotografiji bioje odjeven u sivu majicu kratkih rukava s natpisom ČVRSTA MORSKA PJENA otisnutim preko prsa.

Bosch pokaže fotografiju Sheili.

-Ovo je vaš brat, je li tako?

Nagnula se naprijed da pogleda fotografiju.

- Da, svakako.

-Ta majica koju nosi, sjećate li se je li to jedan od odjevnih predmeta za koje je vaš otac utvrdio da nedostaju?

vWilshirska prirodna crkva. Bosch samo kimne. Oni su ti koji vam ne daju piti kavu? - upita Edgar.

- Ništa s kofeinom.

Edgar spusti uokvirenu fotografiju pokraj svog čaja.

- Imate li još kakve njegove fotografije? - upitao je.

- Naravno, imam kutiju sa starim fotografijama.

- Možemo li ih pogledati? Znaite, dok razgovaramo. Nabrala jc obrve od zbunjenosti.

- Sheila-reče Bosch. -Našli smoneSto odjeće među posmrtnim ostacima. Voljeli bismo pogledali fotografije da vidimo podudara li se s njom koji odjevni predmet. To će pomoći istrazi.

Kimnulijt.

- Shvaćam. Pa u tom slučaju, odmah se vraćam. Samo trebam otići do ormara u hodniku.

- Trebate li pomoć?

- Ne, snaći ću se.

Nakon što je otišla, Edgar se nagne prema Boschu i prošapće: -Ovaj čaj Prirodne crkve ima okus po pišalini.

Bosch mu odgovori šaptom: - Kako znaš kakav je okus pišaline?

Koža oko Edgarovih očiju zategne se u neprilici kada je shvatio da si je skočio u usta. Prije nego što se mogao sabrati za odgovor, u sobu se vratila Sheila Delacroi* noseći staru kutiju za cipele. Spustila ju je na stolić za kavu i skinula poklopac. Kutija je bila puna razbacanih fotografija.

- Nisu posložene ni po kakvom redu. No on bi se morao nalaziti na mnogima od njih.

Bosch kimne Edgaru, koji posegne u kutiju za prvom hrpom fotografija.

- Dok moj partner razgledava ove fotografije, možete li mi ispričati o svome bratu i o tome kada je nestao?

Sheila kimne i sabere misli prije nego što otpočne.

-Četvrtog svibnja, 1980. godine. Nije se vratio iz škole. Toje to. Toje sve. Mislili smo daje pobjegao. Rekli ste da ste među ostacima pronašli odjeću. Pa, moj je otac pogledao u njegove ladice i rekao da je Arthur ponio odjeću. Zbog toga smo pomislili da jc pobjegao.

Bosch zapiše nekoliko bilježaka u notes kojije izvukao iz džepa svog kapula.

- Spomenuli ste da se nekoliko mjeseci ranije ozlijedio na skejtu.

a. udario je glavu i 1

iu ga operir

- Kada je nestao, je li uzeo svoj skejl? Dugo je razmišljala o tome.

To je bilo lako davno... sve Sto znam je daje on volio taj skejl. Tako da mislim da gaje vjerojatno uzeo. Ali samo se sjećam odjeće. Moj je otac otkrio da nedostaje nešto njegove odjeće.

- Jeste li prijavili njegov nestanak?

- Tada sam imala šesnaest godina, pa nisam ništa poduzela, Ali moj je otac razgovarao s policijom, Sigurna sam u to.

-Nisam mogao pronaći nikakav izvještaj o nestanku. Jeste li sigurni daje prijavio nestanak?

- Odvezla sam se s njime do policijske stanice. -Jeli to bila wilsh irska stanica?

- Pretpostavljam da jesi, ali zapravo se ne sjećam.

- Sheila, gdje vam je otac? Je li još živ?

-Živ je. Živi u Vallevu. Ali ovih dana nije mu dobro.

- Gdje u Vallevu?

- Van Nuys, U naselju prikolica Manchester.

Nastupila je tišina dok je Bosch zapisivao podatak. I ranije jc zbog istraga bio u naselju prikolica Manchester. To nije bilo ugodno mjesto za život.

- On pije... Bosch je pogleda.

- Sve otkada je Arthur...

Bosch kimne da shvaća. Edgar se nagne naprijed i pruži mu fotografiju. Bila je to požuljela fotografija veličine 8 x 12 cm. Prikazivala je dječaka s podignutim rukama kako pokušava održati ravnotežu dok klizi skejtom po pločniku. Kut fotografije pokazivao je maloito ud skejta osim njegova bočnog presjeka. Bosch nije mogao vidjeti nosi li na sebi crtež s kostima ili ne.

-Ovdje ne mogu mnogo vidjeti-reče, počevši vraćati fotografiju.

-Ne, odjeća - majica.

Bosch ponovno pogleda fotografiju. Edgarjebioupravu. Dječak na fotografiji bioje odjeven u sivu majicu kratkih rukava s natpisom ČVRSTA MORSKA PJENA otisnutim preko prsa.

Bosch pokaže fotografiju Sheili.

-Ovo je vaša sestra, je li tako?

Nagnula se naprijed da pogleda fotografiju.

- Da, svakako.

-Ta majica koju nosi, sjećate li se je li to jedan od odjevnih predmeta za koje je vaš otac utvrdio da nedostaju?

- Dobro - reče Bosch. - Možemo li sada poći potražiti rođake

- Idem ga potražiti. Možete ostaniti ovdje.

Ustala je i ponovno izašla iz sobe pa Edgar iskoristi priliku da pokaže Boschu neke od ostalih fotografija koje je uzeo da ih zadrži za vrijeme istrage.

- To je on, Harry - prozračio je. - Uopće ne sumnjam. Pokazao mu je fotografiju Arthura Delacroixa koja je očito bila snimljena u Školi. Kosa mu je bila uredno počešljana i nosio je plavu školsku uniformu i kravatu. Bosch prouči dječakove oči. Podsjetile su ga na oči dječaka s Kosova koju je pronašao u kući Nicholasa Trenta. Dječaka kojije zurio u daljinu.

- Pronašla sam ga.

Sheila Delacroix ušla je u sobu noseći omotnicu i Šireći požutjeli dokument. Bosch ga pogleda na čas, a želim prepíše imena, datume rođenja i brojeve socijalnog osiguranja njezinih roditelja.

- Hvala - reče. - Vi i Arthur imate isle roditelje, je li tako?

- Naravno.

- U redu, Sheila, hvala vam. Mi ćemo poći. Nazvat ćemo vas čim budemo nešto saznali.

Ustao je, a isto je učinio i Edgar.

-Je li u redu ako posudimo ove fotografije? - upita Edgar - Osobno ću se pobrinuti da ih dobijete natrag.

- U redu, ako vam trebaju.

Krenuli su prema vratima i ona ih otvori. Dok je još bio na pragu, Bosch joj uputi posljednje pitanje.

- Sheila, jeste li uvijek živjeli ovdje? Kimnula je.

- Čitavog svog života. Ostala sam ovdje u slučaju da se vrati, znate?

U slučaju da ne zna gdje da počne tražiti i dode ovamo,

Nasmiješila se, ali na način koji nije pružao humor. Bosch kimne i zakorači van za Edgarom,

25.

Bosch je prišao prozorčiću na blagajni muzeja i ženi koja je sjedila s druge strane rekao svoje ime te da ima ugovoreni sastanak s dr. Williamom Golliberom u antropološkom laboratoriju. Podignula je telefonsku slušalicu i obavila razgovor. Nekoliko minuta kasnije pokucala je po staklu svojim vjenčanim prstenom, sve dok lime nije privukla pažnju obližnjeg zaštitara, Prišao je i Žena ga je uputila da otprati Boscha do laboratorija. Nije morao platiti ulaznicu.

Zaštitar nije ništa govorio dok su hodali slabo osvijetljenim muzejom, pored izložaka mamuta i zida s vučjim lubanjama. Bosch nikada nije bio u muzeju, iako je kao dijete često odlazio na izlete do katranskih jama La Brea. Muzej je sagrađen nakon toga, kako bi se u njemu smjestila i izložila sva otkrića koja su iz zemlje u mjesecima izronila u katranske jame.

Kada je Bosch bio nazvao Golliberov broj mobitela nakon što je primio medicinsku dokumentaciju Arthura Delacroixa, antropolog je rekao da već radi na drugom slučaju te da do idućeg dana ne može doći u mrtvozomikov ured u središtu grada, Bosch je rekao da ne može čekati. Golliber je odvratio kako kod sebe ima kopije rendgenskih snimaka i fotografija iz wonderlandskog slučaja. Ako bi Bosch mogao doći k njemu, on bi ih mogao usporediti i dati mu neslužbeni odgovor.

Bosch je prihvatio kompromisi uputio se do katranskih jama dok je Edgar ostao u hollywoodskoj stanici i radio na računalu kako bi vidio može li locirati majku Arthura i Sheile Delacrois, a isto lako i kako bi provjerio Arthurova prijatelja Johnnija Slokesa.

- Molim vas, ne želim da ovu odnesete. Nemam mnogo fotografija svog oca.

- Dobro - reče Bosch. Možemo li sada poći potražiti rodni

- Idem ga potražiti. Možete ostati ovdje.

Ustala je i ponovno izašla iz sobe pa Edgar iskoristi priliku da pokaže Boschu neke od ostalih fotografija koje je uzeo da ih zadrži za vrijeme istrage.

- To je on, Harrv - prošaptao je. - Uopće ne sumnjam. Pokazao mu je fotografiju Arthura Delacroixa koja je očito bila snimljena u Školi. Kosa mu je bila uredno počesljena i nosio je plavu školsku uniformu i kravatu. Bosch prouči dječakove oči, Podsjetile su ga na oči dječaka s Kosova koju je pronašao u kući Nicholasa

Trenta. Dječaka kojije zurio u daljinu,

- Pronašla sam ga.

Sheila Delacroi* ušla je u sobu noseći oмотnicu i šireći požutjeli dokument. Bosch ga pogleda na Čas, a zatim prepíše imena, datume rođjenja i brojeve socijalnog osiguranja njezinih roditelja.

- Hvala-reče. - Vi i Arthur imate iste roditelje, je li tako? -Naravno.

- U redu, Sheila, hvala vam. Mi ćemo poći. Nazvat ćemo vas čim budemo nešto saznali.

Ustao je, a isto je učinio i Edgar,

- Je li u redu ako posudimo ove fotografije? - upita Edgar. Osobno ću se pobrinuti da ih dobijete natrag.

- U redu, ako vam trebaju.

Krenuli su prema vratima i ona ih otvori. Dok je još bio na pragu, Bosch joj uputi posljednje pitanje.

- Sheila, jeste li uvijek živjeli ovdje? Kimnula je.

- Čitavog svog života. Ostala sam ovdje u slučaju da se vrati, znale? U slučaju da ne zna gdje da počne tražiti i dode ovamo.

Nasmiješila se, ali na način koji nije pružao humor. Bosch kimne i zakorači van za Edgarom.

25.

Bosch je prišao prozorčiću na blagajni muzeja i ženi koja je sjedila s druge strane rekao svoje ime te da ima ugovoreni sastanak s dr. Williamom Golliherom u antropološkom laboratoriju. Podignula je telefonsku slušalicu i obavila razgovor. Nekoliko minuta kasnije pokucala je po staklu svojim vjenčanim prstenom, sve dok time nije privukla pažnju obližnjeg zaštitara. Prišao je i žena ga je uputila da otprati Boscha do laboratorija. Nije morao platiti ulaznicu,

Zaštitar nije ništa govorio dok su hodali slabo osvijetljenim muzejom, pored izložaka mamuta i zida s vučjim lubanjama. Bosch nikada nije bio u muzeju, iako je kao dijete često odlazio na izlete do ka-transkih jama La Brea. Muzej je sagrađen nakon toga, kako bi se u njemu smjestila i izložila sva otkrića koja su iz zemlje u mjehurićima izronila u katranske jame.

Kada je Bosch bio nazvao Golliherov broj mobitela nakon Stoje primio medicinsku dokumentaciju Arthura Delacroiita. antropolog je rekao da već radi na drugom slučaju te da do idućeg dana ne može doći u mrtvozomikov ured u središtu grada. Bosch je rekao da ne

može čekati. Golliher je odvratio kako kod sebe ima kopije rendgenskih snimaka i fotografija iz wonderlandskog slučaja. Ako bi Bosch mogao doći k njemu, on bi ih mogao usporediti i dati mu neslužbeni

Bosch je prihvatio kompromis i uputio se do karranskih jama dok je Edgar ostao u hollywoodskoj slanici i radio na računalu kako bi vidio može li locirati majku Arthura i Sheile Delacroi*. a isto tako i kako bi provjerio Arthurova prijatelja Johnnija Slokesa.

- Molim vas, ne želim da ovu odnesete. Nemam mnogo fotografija-
Dobro - reče Bosch. - Možemo li sada poći potražiti rodni

- Idem ga potražiti. Možete ostati ovdje.

Ustala je i ponovno izašla iz sobe pa Edgar iskoristi priliku da pokaže Boschu neke od ostalih fotografija koje je uzeo da ih zadrži za vrijeme istrage.

- To je on, Harrv - proSaptao jc. - Uopće ne sumnjam. Pokazao mi je fotografiju Arthura Delacroixa koja je očito bila

snimljena u školi. Kosa mu je bila uredno počešljana i nosio je plavu školsku uniformu i kravatu. Bosch prouči dječakove oči. Podsjetile su ga na oči dječaka s Kosova koju je pronašao u kući Nicholasa Trenta. Dječaka koji je zurio u daljinu.

- Pronašla sam ga.

Sheila Delacroin ušla je u sobu noseći omotnicu i šireći požutjeli dokument. Bosch ga pogleda na čas, a zatim prepíše imena, datume rođenja i brojeve socijalnog osiguranja njezinih roditelja.

- Hvala - reče. - Vi i Arthur imate isle roditelje, je li tako?

- Naravno.

- U redu, Sheila, hvala vam. Mi ćemo poći. Nazvat ćemo vas čim budemo nešto saznali.

Ustao je, a isto je učinio i Edgar.

- Je li u redu ako posudimo ove fotografije? - upita Edgar. - Osobno ću se pobrinuti da ih dobijete natrag.

- U redu, ako vam trebaju.

Krenuli su prema vratima i ona ih otvori. Dok jc još bio na pragu, Bosch joj uputi posljednje pitanje.

- Sheila, jeste li uvijek živjeli ovdje? Kimnula je.

- Čitavog svog Života. Ostala sam ovdje u slučaju da se vrati, znate? U slučaju da ne zna gdje da počne tražiti i dode ovamo.

NasmijeSila se, ali na način koji nije pružao humor. Bosch kimne i zakorači van za Edgarom.

25.

Bosch je priSao prozorčiću na blagajni muzeja i ženi koja je sjedila s druge strane rekao svoje ime te da ima ugovoreni sastanak s dr. Williamom Golliberom u antropološkom laboratoriju. Podignula je telefonsku slušalicu i obavila razgovor. Nekoliko minuta kasnije pokucala je po staklu svojim vjenčanim prstenom, sve dok time nije privukla pažnju obližnjeg zaŠtitara. PriSao je i žena gaje uputila da otprati Boscha do laboratorija. Nije morao plaliti ulaznicu.

Zaštitar nije ništa govorio dok su hodali slabo osvijetljenim muzejom, pored izložaka mamuta i zida s vučjim lubanjama. Bosch nikada nije bio u muzeju, iako je kao dijete Često odlazio na izlete do katranskih jama La Brea. Muzej je sagrađen nakon loga, kako bi se u njemu smjestila i izložila sva otkrića koja su iz zemlje u mjehurićima izronila u katranske jame.

Kada je Bosch bio nazvao Gollitherov broj mobitela nakon Stoje primio medicinsku dokumentaciju Arthura Delacioixa, anropologje rekao da već radi na drugom slučaju te da do idućeg dana ne može doći u mrtvozomikov ured u središtu grada. Bosch je rekao da ne može čekati. Gollither je odvratio kako kod sebe ima kopije rendgenskih snimaka i fotografija iz wonderlandskog slučaja. Ako bi Bosch mogao doći k njemu, on bi ih mogao usporediti i dati mu neslužbeni odgovor.

Bosch je prihvatio kompromis i uputio se do katranskih jama dok je Edgar ostao u hoUywoodskoj stanici i radio na računalu kako bi vidio može li locirati majku Arthura i Sheile Delacroiit, a isto lako i kako bi provjerio Arthurova prijatelja Johnnvja Stokesa.

Sada je Bosch bio znatiželjan zbog novog slučaja na kojemu jc radio Gollither. Katranske jame bile su drevna crna rupa u koje su životinje stoljećima nalazile smrt. U mračnoj lančanoj reakciji, životinje uhvaćene u mijazmi postajale bi lovina drugih životinja, koje su se redom uvaljivale u glib što ih je polako povlačio na dno. Nekim oblikom prirodne ravnoteže sada su se kosti vraćale iz crnila i suvremeni ih je čovjek sakupljao kako bi ih proučio. Sve se to zbivalo baš pokraj jedne od najprometnijih ulica u Los Angelesu, i služilo je kao stalan podsjetnik na porazno prolaženje vremena.

Boscha su poveli kroz dvojna vrata pa u prepun laboratorij gdje su se kosli identificirale, klasificirale. Čistile i gdje im se procjenjivala starost. Činilo se da su kutije s kostima posvuda, na svakoj ravnoj površini. Šest ljudi u bijelim laboratorijskim kutama radilo jc na svojim mjestima, čisteći i pregledavajući kosti.

Golliher je bio jedini koji nije nosio kutu. Na sebi je imao još jednu havajsku košulju, ovog puta s papigama na njoj, le je radio za stolom u udaljenom uglu. Dok se Bosch približavao, vidio je da se na radnom stolu pred njim nalaze dvije drvene kutije s kostima. U jednoj od kutija bila je lubanja.

- Detektive Bosch, kako ste? -Dobro. Stoje ovo?

-Ovoje,kao što sam siguran da možete zaključiti, ljudska lubanja. Ona i neke druge ljudske kosti prikupljene su prije dva dana iz asfalta kojije zapravo iskopan prije trideset godina kako bi napravio mjesta za ovaj muzej. Zamolili su me da ih pogledam prije nego što izdaju priopćenje.

-Ne shvaćam. Je li... stara ili... od prije trideset godina?

-Oh, pri lično je stara. Zapravo je stara devet tisuća godina, Stoje određeno mjerenjem raspadanja radioaktivnih izotopa ugljika.

Bosch kimne. Lubanja i kosti u drugoj kutiji izgledali su kao mahagonij.

- Pogledajte - reče Golliher i podigne lubanju iz kutije. Okrenuo ju je lako da Bosch vidi njezin stražnji dio. Prstom je zaokružio prijelom nalik zvijezdi blizu vrha lubanje,

- Izgleda poznato?

- Prijelom nanesen tupim predmetom?

- Upravo tako. Slično kao i u vašem slučaju. Nastavlja se da vam Nježno je vralio lubanju u drvenu kutiju.

- Pokaže mi Što?

- Stvari se ne mijenjaju toliko, Ova ženu - barem mislimo da jc no bačeno u katransku jamu radi prikrivanja zločina. Ljudska pno- Ona nije prva.

Bosch podigne pogled prema Golliheru.

- Godine 1914. kosti - zapravo cjelovitiji kostur - druge žene pronađene su u katranu. Imala je isti prijelom nalik zvijezdi na istom mjestu na lubanji. Procijenjeno je da su kosli stare devet tisuća godina. Isli vremenski okvir kao i kod nje.

Kimnuo jc glavom prema lubanji u kutiji.

- Dakle, vi tvrdite, doktore, da jc ovdje prije devet tisuća godina bio serijski ubojica?

- To je nemoguće znati, detektive Bosch. Sve što imamo su koBosch ponovno spusti pogled na lubanju. Pomislio je na ono stoje Julia Brasher rekla o njegovu poslu, o tome kako uklanja zlo iz svijeta. Nije znala istinu koja je njemu bila predugo poznata. Da se istinsko zlo nikada ne može ukloniti iz svijeta. U najboljem je slučaju zalazio u mračne vode bezdana s dvije probušene kante u rukama.

- No, vama su druge stvari na pameti, zar ne? - reče Golliher, prekidajući slijed Boschevih misli. - Imate li bolničku dokumentBos eh stavi aktovku na radni slol i otvori jc, Pruži spis Golliheru. Zatim iz svog džepa izvuče snop fotografija koje su on i Edgar posudili od Sheile Delacroix.

-Ne znam hoće li ove pomoći - reče. - Ali ovo je klinac.

Golliher primi fotografije, Brzo ih je pregledao, zaustavivši se na snimci izbliza na kojoj je pozirao Arthur Delacroijt u jakni i kravati. Pošao je do stolice na kojoj je preko naslona visila naprtnjaća. Izvukao je vlastiti dosje i vratio se do radnog stola. Otvorio jc dosje i izvukao fotografiju lubanje s Avenije VVonderland dimenzija 8x10 cm. Dugo je držao fotografije Arthura Delacroixa i lubanje jednu uz drugu i proučavao ih.

Napokon reče: - Jagodične kosti i oblik obrva čine se isti.

- Nisam antropolog, doktore.

Golliher spusti fotografije na slol. Zatim pojasni povlačeći prstom duž dječakove lijeve obrve, a potom niže. oko vanjskog dijela njegova oka.

Sada je Bosch bio znatiželjan zbog novog slučaja na kojemu je radio Golliher. Katranske jame bite SU drevna crna rupa u koje su životinje stoljećima nalazile smrt. U mračnoj lančanoj reakciji, životinje uhvaćene u mijazmi postajale bi lovina drugih životinja, koje su se redom uvaljivale u glib Što ih je polako povlačio na dno. Nekim oblikom prirodne ravnoteže sada su se kosti vraćale iz crnila i suvremeni ihje čovjek sakupljao kako bi ih proučio. Sve se to zbivalo baš pokraj jedne od najprometnijih. ulica u Los Angelesu, i služilo je kao stalan podsjetnik na porazno prolaženje vremena.

Boscha su povelili kroz dvojna vrata pa u prepun laboratorij gdje su se

kosti identificirale, klasificirale. Čistile i gdje im se procjenjivala starost. Činilo se da su kutije s kostima posvuda, na svakoj ravnoj površini. Sest ljudi u bijelim laboratorijskim kulama radilo je na svojim mjestima, čisteći i pregledavajući kosli.

Golliher je bio jedini koji nije nosio kutu. Na sebi je imao još jednu havajsku košulju, ovog puta s papigama na njoj, te je radio za stolom u udaljenom uglu. Dok se Bosch približavao, vidio je da se na radnom stolu pred njim nalaze dvije drvene kutije s koslima. U jednoj od kutija bila je lubanja.

- Detektive Bosch, kako ste? -Dobro, stoje ovo?

- Ovo je, kao što sam siguran da možete zaključiti, ljudska lubanja. Ona i neke druge ljudske kosti prikupljene su prije dva dana iz asfalta koji je zapravo iskopan prije trideset godina kako bi napravio mjesta za ovaj muzej. Zamolili su me da ih pogledam prije nego što izdaju priopćenje.

- Ne shvaćam. Je li... stara ili... od prije trideset godina? -Oh, prilično je stara. Zapravo je stara devet tisuća godina, stoje određeno mjerenjem raspadanja radioaktivnih izotopa ugljika, Bosch kimne. Lubanja i kosti u drugoj kutiji izgledali su kao mahagonij.

- Pogledajte - reče Golliher i podigne lubanju iz kutije. Okrenuo ju je lako da Bosch vidi njezin stražnji dio. Prstom je zao kružio prijelom nalik zvijezdi blizu vrha lubanje.

- Izgleda poznato?

- Prijelom nanesen lupim predmetom?

- Upravo lako. Slično kao i u vašem slučaju. Nastavlja se da vam Nježno je vratio lubanju u drvenu kutiju.

- Pokaže mi što?

-Stvari se ne mijenjaju toliko. Ova žena - barem mislimo daje bila žena - ubijena je prije devet tisuća godina, a tijelo joj je vjerojatno bačeno u katransku jamu radi prikrivanja zločina. Ljudska priroda, ne mijenjaše,

Boschje zurio u lubanju.

- Ona nije prva.

Bosch podigne pogled prema Golliheru,

- Godine 1914. kosti - zapravo cjelovitiji kostur - druge žene pronađene su u katranu. Imala je isti prijelom nalik zvijezdi na istom

mjestu na lubanji. Procijenjeno je da su kosti stare devet lisuća godina. Isti vremenski okvir kao i kod nje.

Kimnuo je glavom prema lubanji u kutiji.

- Dakle, vi tvrdite, doktore, da je ovdje prije devet tisuću godina bio serijski ubojica?

- To je nemoguće znali, detektive Bosch. Sve što imamo su koBosch ponovno spusti pogled na lubanju. Pomislio je na ono Stoje Julia Brasher rekla o njegovu poslu, o tome kako uklanja zlo iz svijeta. Nije znala istinu koja je njemu bila predugo poznata. Da se istinsko zlo nikada ne može ukloniti Iz svijeta. U najboljem je slučaju zalazio u mračne vode bezdana s dvije probušene kante u rukama.

- No, vama su druge stvari na pameti, zar ne? - reče Golliher. prekidajući slijed Boschevih misli. - Imate li bolničku dokumentBosch stavi aktovku na radni stol i otvori je. Pruži spis Golliheru. Zatim iz svog džepa izvuče snop fotografija koje su on i Edgar posudili od Sheile Delacroix,

-Ne znam hoće li ove pomoći - reče. - Ali ovo je klinac.

Golliher primi fotografije. Brzo ih je pregledao, zaustavivši se na snimci izbliza na kojoj je pozirao Arthur Delacroix u jakni i kravati. Pošao je do stolice na kojoj je preko naslona visila naprtnjaća Izvukao je vlastiti dosje i vratio se do radnog stola. Otvorio je dosje i izvukao fotografiju lubanje s Avenije VVonderland dimenzija S * Kl cm. Dugo je držao fotografije Arthura Delacroijta i lubanje jednu U7 drugu i proučavao ih.

Napokon reče: - Jagodične kosti i oblik obrva čine sc isti.

-Nisam antropolog, doktore.

Golliher spusti fotografije na stol. Zatim pojasni povlačeći prstom duž dječakove lijeve obrve, a potom niže. oko vanjskog dijela njegova oka.

Sada je Bosch bio znatiželjan zbog novog slučaja na kojemu je radio Golliher. Katranske jame bile su drevna cma rupa u koje su životinje stoljećima nalazile smrt. U mračnoj lančanoj reakciji, životinje uhvaćene u mijazmi postajale bi lovina drugih životinja, koje su se redom uvaljivale u glib Što ihje polako povlačio na dno. Nekim oblikom prirodne ravnoteže sada su se kosti vraćale iz crnila i suvremeni ihje čovjek sakupljao kako bi ih proučio. Sve se to zbivalo baš pokraj jedne od najprometnijih ulica u Los Angelesu, i služilo je

kao stalan podsjetnik na porazno prolaženje vremena.

Boscha su povelili kroz dvojna vrata pa u prepun laboratorij gdje su se kosti identificirale, klasificirale, čistile i gdje im se procjenjivala starost. Činilo se da su kutije s kostima posvuda, na svakoj ravnoj površini. Šest ljudi u bijelim laboratorijskim kutama radilo je na svojim mjestima, Čisteći i pregledavajući kosti.

Golliher je bio jedini koji nije nosio kutu. Na sebi je imao još jednu havajsku košulju, ovog puta s papigama na njoj, te je radio za stolom u udaljenom uglu. Dok se Bosch približavao, vidio je da se na radnom stolu pred njim nalaze dvije drvene kutije s kostima. U jednoj od kutija bila je lubanja.

- Detektive Bosch, kako ste?

- Dobro. Što je ovo?

-Ovo je, kao što sam siguran da možete zaključiti, ljudska lubanja. Ona i neke druge ljudske kosti prikupljene su prije dva dana iz asfalta koji je zapravo iskopan prije trideset godina kako bi napravio mjesta za ovaj muzej. Zamolili su me da ih pogledam prije nego što izdaju priopćenje.

- Ne shvaćam. Je li... stara ili... od prije trideset godina?

- Oh, prilično je stara. Zapravo je stara devet tisuća godina, što je određeno mjerenjem raspadanja radioaktivnih izotopa ugljika.

Bosch kimne. Lubanja i kosti u drugoj kutiji izgledali su kao mahagonij.

Pogledajte - reče Golliher i podigne lubanju iz kutije. Okrenuo ju je tako da Bosch vidi njezin stražnji dio. Prstom je zaokružio prijelom nalik zvijezdi blizu vrha lubanje. Izgleda poznato?

Prijelom nanesen tupim predmetom?

Upravo tako. Slično kao i u vašem slučaju. Nastavlja se da vam

- Stvari se ne mijenjaju toliko. Ova žena - barem mislimo da je bila žena -ubijena je prije devet tisuća godina, a tijelo joj je vjerojatno bačeno u katransku jamu radi prikrivanja zločina. Ljudska priroda Bosch je zurio u lubanju.

- Ona nije prva.

Bosch podigne pogled prema Golliheru.

- Godine 1914. kosti - zapravo cjelovitiji kostur - druge žene pronađene su u katranu. Imala je isti prijelom nalik zvijezdi na istom mjestu na lubanji. Procijenjeno je da su kosti stare devet tisuća

godina. Isti vremenski okvir kao i kod nje.

Kimnuo je glavom prema lubanji u kutiji.

- Dakle, vi tvrdite, doktore, da je ovdje prije devet tisuća godina bio serijski ubojica?

- To je nemoguće znati, detektive Bosch. Sve što imamo su koBosch ponovno spusti pogled na lubanju, Pomisljiojčna ono stoje Julia Brasher rekla o njegovu poslu, o lome kako uklanja zlo iz svijeta. Nije znala istinu koja je njemu bila predugo poznala. Da se istinsko zlo nikada ne može ukloniti iz svijeta. U najboljem je slučaju zalazio u mračne vode bezdana s dvije probušene kante u rukama.

- No, vama su druge stvari na pameti, zar ne? - reče Golliher, prekidajući slijed Boschevih misli, - Imate li bolničku dokumemBosch stavi aktovku na radni stol i otvori je. Pruži spis Golliheru. Zatim iz svog džepa izvuče snop fotografija koje su on i Edgar posudili od Sheile Delacroix.

- Ne znam hoće li ove pomoći - reče. - Ali ovo je klinac. Golliher primi fotografije. Brzo ih je pregledao, zaustavivši se na snimci izbliza na kojoj je pozirao Arthur Delacroix u jakni i kravati. Pošao je do stolice na kojoj je preko naslona visila naprmjača. Izvukao je vlastiti dosje i vratio se do radnog stola. Otvorio je dosje i izvukao fotografiju lubanje s Avenije V/onderland dimenzija 8x10 cm. Dugo je držao fotografije Arthura Delacroixa i lubanje jednu uz drugu i proučavao ih.

Napokon reče: - Jagodične kosti i oblik obrva čine se isti

- Nisam antropolog, doktore.

Golliher spusti fotografije na stol. Zatim pojasni povlačeći prstom duž dječakove lijeve obrve, a potom niže. oko vanisko« dijela njegova.oka.

Donja je garaža bila još mračnija. 5 manje prirodne svjetlosti koja je dolje pronašla svoj put. Kako se nagib izravnavao, oči su mu se prilagođavale. Nije vidio nikoga, no rampa mu je blokirala pogled na polovicu prostora. Dok je počeo zaobilaziti rampu, odjednom je začuo visok i napet glas kojije dolazio sa samog kraja. Bio je Brasheričin.

- Ostani tamo! Ostani tamo! Ne miči se!

Boschje slijedio zvuk, krećući se uz samu rampu i držeći oružje upereno uvis. Njegova mu je obuka govorila da se oglasi, da upozori

kolegicu na svoje prisustvo. Ali znao je da bi Brasherovu, ako je sama sa Stokesom, njegovo dozivanje moglo omesti i pružiti Stokesu još jednu priliku da pobjegne ili je čak pokuša napasti.

Dok je kratio put ispod donje strane rampe, Bosch ih ugleda kod zida, na udaljenosti ne većoj od petnaest metara, Brasherova je držala Stokesa uza zid, raširenih ruku i nogu. Držala ga je jednom rukom pritisnuvši tnu leđa. Svjetiljka joj je bila na tlu pored desnog stopala, a njezino je zračenje osvjetljavalo zid na koji se naslanjao Stokes.

Bilo je savršeno. Bosch osjeti kako mu tijelo preplavljuje olakšanje i gotovo odmah shvati da se radi o olakšanju što onanije ozlijeđena. Uzdignuo se izpolučučnjau kojem se nalazio i krenuo prema njima, spuštajući oružje.

Bio je točno iza njih. Nakon Stoje napravio samo nekoliko koraka, vidio je kako Brasherova spušta ruku sa Stokesa i odmiče se od njega, pritom bacajući pogled na obje strane. To je Bosch odmah prepoznao kao pogrešno odrađen potez koji se u potpunosti kosio s pravilima obuke. To će omogućiti Stokesu da još jednom pobjegne ako to poželi.

Potom se sve naizgled usporilo. Bosch joj je počeo dovikivati, no garaža se neočekivano ispunila bljeskom i razornim praskom pucnja. Brasherova padne, a Stokes ostane stajati. Odjek praska proširio se betonskom građevinom, prikrivši mu izvor.

Sve o čemu je Bosch mogao misliti bilo je gdje je pištolj, Podignuo je svoje oružje, istovremeno se spuštajući u borbeni položaj. Počeo je okretati glavu da potraži pištolj. No ugledao je kako se Stokes počinje okretati od zida. Zatim je ugledao kako se Brasherova ruka podiže s tla, a njezin pištolj bio je uperen u Stokesa koji se okretao.

Bosch uperi svoj pištolj u Stokesa.

-Ni makac! - dreknuo je. - Stoj! Stoj! Stoj!

Užas je bio kod njih.

- Ne pucaj, čovječe - vikne Stokes. Ne pucaj!

Bosch nije skidao pogled sa Stokesa. Oči su ga još peklo i trebao im je odmor, no znao je da bi sada i jedan treptaj mogao značiti fatalnu pogrešku.

- Dolje! Lezi na pod! Odmah!

Stokes se spusti na trbuh i raširi ruke od tijela pod kalem od devedeset stupnjeva. Bosch ga opkorači i kretnjom izvedenom tisuću puta prije toga na leđima mu btzo slavi lisičine oko zapešća.

Potom je spremio svoje oružje u futrolu i okrenuo se prema Brash-crovj. Oči su joj bile široko rastvorene i kolutale su gore-dolje. Krv je poprskala njezin vrat i već je natopila prednji dio košulje njezine uniforme. Kleknuo je nad njom i rastrgnuo joj košulju. Ipak, i dalje je bilo toliko mnogo krvi da muje trebalo nešto vremena prije no što je pronašao ranu. Metak joj je uSao u lijevo rame samo dva-tri centimetra od naramenice njezine pancirke.

Krv je slobodno otjecala iz rane i Boschje mogao vidjeti kako Brasherova brzo gubi boju u licu. Usne su joj se pomicala ali nisu proizvodile nikakav zvuk. Ogledao se za nećime i opazio da Stokesu iz stražnjeg džepa viri krpa iz autopraonice. Istrgnuo ju je iz džepa i pritisnuo je na ranu. Brasherova jaukne od boli.

- Julia, ovo će boljeti, ali moram zaustaviti krvarenje.

Jednom je rukom svukao svoju kravatu i provukao je ispod njezina ramena, a zatim do vrha. Zavezao je čvor kojije bio upravo dovoljno čvrsl da drži krpenu kompresiju na mjestu.

- U redu, drži se, Julia.

Zgrabio je svoj prijemnik s tla i pritiskom sklopke brzo se prebacio na glavni kanal.

- SDC, ranjena policajka, garaža na nižoj razini stambene zgrade La Brea Park, kod La Breae i Santa Momče. Trebamo medicinsko osoblje ODMAH! Osumnjičenik uhapšen. Potvrđi SDC.

Čekao je, kako se činilo, beskonačno dugo prije nego što se javio SDC-ov dispečer i rekao da se prekida veza i da treba ponovili svoj poziv. Bosch pritisne dugme na prijamniku i zadere sc: - Gdje je moje medicinsko osoblje? Policajka RANJENA!

Prebacio se na taktički kanal.

- Edgare, Edgeivoode, mi smo na nižoj razini garaže. Brasher-lea je ranjena. Imam Stokesa pod kontrolom. Ponavljam, Brashen-ca je ranjena.

Ispustio je radio i viknuo Edgaruvo ime iz sveg grla. Skinuo je svoju jaknu i smotao je u klupko.

- Čovječe, nisam to ja napravio - vikne Stokes, - Ne znam što...

- Začepi! Jebiga, začepi!

Donja je garaža bila još mračnija, s manje prirodne svjetlosti koja je dolje pronašla svoj put. Kako se nagib izravnavao, oči su mu se prilagođavale. Nije vidio nikoga, no rampa mu je blokirala pogled na polovicu prostora. Dok je počeo zaobilaziti rampu, odjednom je začuo visok i napet glas koji je dolazio sa samog kraja. Bio je Brasheričin.

- Ostani lamo! Ostani lamo! Ne miči se!

Bosch je slijedio zvuk, krećući se uz samu rampu i držeći oružje upereno uvis. Njegova mu je obuka govorila da se oglasi, da upozori kolegicu na svoje prisustvo. Ali znao je da bi Brasherovu, ako je sama sa Stokesom, njegovo dozivanje moglo omesti i pružiti Stokesu još jednu priliku da pobjegne ili je čak pokuša napasti.

Dok je kratio put ispod donje strane rampe, Bosch ih ugleda kod zida, na udaljenosti ne većoj od petnaest metara. Brasherova je držala Stokesa uza zid, raširenih ruku i nogu. Držala ga je jednom rukom pritisnuvši mu leđa. Svjetiljka joj je bila na tlu pored desnog stopala, a njezino je zračenje osvjetljavalo zid na koji se naslanjao Stokes,

Bilo je savršeno. Bosch osjeti kako mu tijelo preplavljuje olakšanje i gotovo odmah shvati da se radi o olakšanju. Što ona nije ozlijeđena, Uzdignuo se iz polučučnja u kojem se nalazio i krenuo prema njima, spuštajući oružje.

Bio je točno iza njih. Nakon što je napravio samo nekoliko korake, vidio je kako Brasherova spušta ruku sa Stokesa i odmiče se od njega, pritom bacajući pogled na obje strane. To je Bosch odmah prepoznao kao pogrešno odrađen potez koji se u potpunosti koso s pravilima obuke. To će omogućiti Stokesu da još jednom pobjegne ako to poželi.

Potom se sve naizgled usporilo. Bosch joj je počeo dovikivati, no garaža se neočekivano ispunila bljeskom i razornim praskom pucnja. Brasherova padne, a Stokes ostane stajati. Odjek praska proširio se betonskom građevinom, prikrivši mu izvor.

Sveo čemu je Bosch mogao misliti bilo je gdje je pištolj.

Podignuo je svoje oružje, istovremeno se spuštajući u borbeni položaj. Počeo je okretati glavu da potraži pištolj. No ugledao je kako se Stokes počinje okretati od zida. Zatim je ugledao kako se Brasheričina ruka podiže s tla, a njezin pištolj bio je uperen u Stokesa

koji se okretao.

Bosch uperi svoj pištolj u Slokesa.

- Ni makac! - dreknuo je. - Stoj! Stoj! Stoj! Učas je bio kod njih.

- Ne pucaj, čovječe - vikne Stokes. - Ne pucaj!

i

Bosch nije skidao pogled sa Stokesa. Oči su ga još pekle i trebao im je odmor, no znao je da bi sada i jedan treptaj mogao značiti fatalnu pogrešku.

- Dolje! Lezi na pod! Odmah!

Stokes se spusti na trbuh i raširi ruke od tijela pod kutem od devedeset stupnjeva. Bosch ga opkorači i kretnjom izvedenom tisuću puta prije toga na leđima mu brzo stavi lisičine oko zapešća.

Potom je spremio svoje oružje u futrolu i okrenuo se prema Brasherovoj. Oči su joj bile široko rastvorene i kolutale su gore-dolje. Krv je poprskala njezin vrat i već je nalopila prednji dio košulje njezine uniforme. Kleknuo je nad njom i rastrgnuo joj košulju. Ipak, i dalje je bilo toliko mnogo krvi da mu je trebalo nešto vremena prije no što jc pronašao tami. Metak joj je ušao u lijevo rame samodva-lri centimetra od naramenice njezine pancirke.

Krv je slobodno otjecala iz rane i Bosch je mogao vidjeti kako Brasherova brzo gubi boju u licu. Usne su joj se pomicala ali nisu proizvodile nikakav zvuk. Ogledao se za nećime i opazio da Stokesu iz stražnjeg džepa viri krpa iz autopraonice, Istrgnuo ju je iz džepa i pritisnuo je na ranu. Brasherova jaukne od boli.

- Julia, ovo će boljeti, ali moram zaustaviti krvarenje, Jednomje rukom svukao svoju kravatu i provukao je ispod njezina ramena, a zatim do vrha. Zavezao je čvor koji je bio upravo dovoljno čvrst da drži krpenu kompresiju na mjestu.

-Uredu, drži se, Julia.

Zgrabio je svoj prijemnik s tla i pritiskom sklopke brzo se prebacio na glavni kanal.

- SDC, ranjena policajka, garaža na nižoj razini stambene zgrade La Brea Park, kod La Breae i Santa Monice. Trebamo medicinsko osoblje ODMAH! Osumnjičenik uhapšen. Potvrdi SDC, Čekao je, kako se činilo, beskonačno dugo prije nego što se javio SDC-ov dispečer i rekao da se prekida veza i da treba ponoviti svoj poziv. Bosch pritisne dugme na prijamniku i zadere se: - Gdje je

moje medicinsko osoblje? Policajka RANJENA!

Prebacio se na taktički kanal.

- Edgare Edgenoode, mi smo na nižoj razini garaže. Brasher-ica je ranjena. Imam Slokesa pod kontrolom. Ponavljam. Brashcri-ca je ranjena.

Ispustio je radio i viknuo Edgarovo ime iz sveg grla. Skinuo jc svoju jaknu i smotao je u klupko.

- Čovječe, nisam to ja napravio -1 • Začepi! Jebiga, začepi!
ic Stokes. - Ne zr

Donja je garaža bila još mračnija, s manje prirodne svjetlosti koja je dolje pronašla svoj put. Kako se nagib izravnavao, oči su mu se prilagođavale. Nije vidio nikoga, no rampa mu je blokirala pogled na polovicu prostora. Dok je počeo zaobilaziti rampu, odjednom jc začuo visok i napet gias kojije dolazio sa samog kraja. Bio je Brasheričin.

- Ostani tamo! Ostani tamo! Ne miči se!

Boschje slijedio zvuk, krećući se uz samu rampu i držeći oružje upereno uvis. Njegova mu je obuka govorila da se oglasi, da upozori kolegicu na svoje prisustvo. Ali znao je da bi Brasherovu, ako je sama sa Slokesom, njegovo dozivanje moglo omesti i pružiti Stokesu još jednu priliku da pobjegne ili je čak pokuša napasti.

Dok je kralio put ispod donje sirane rampe, Bosch ih ugleda kod zida, na udaljenosti ne većoj od petnaest metara. Brasherova je držala Stokesa uza zid, raširenih ruku i nogu. Držala ga je jednom rukom pritiskujući mu leđa. Svjetiljka joj je bila na tlu pored desnog stopala, a njezino je zračenje osvjetljavalo zid na koji se naslanjao Stokes.

Bilo je savršeno. Bosch osjeti kako mu tijelo preplavljuje olakšanje i gotovo odmah shvati da se radi o olakšanju što ona nije ozlijeđena. Uzdignuo se iz polučučnja ukojem se nalazio i krenuo prema njima, spuštajući oružje.

Bioje točno iza njih. Nakon stoje napravio samo nekoliko koraka, vidio je kako Brasherova spušta ruku sa Stokesa i odmiče se od njega, pritom bacajući pogled na obje strane. Toje Bosch odmah prepoznao kao pogrešno odrađen potez koji se u potpunosti kosio s pravilima obuke. To će omogućiti Stokesu da još jednom pobjegne
Potom se sve naizgled usporilo. Bosch joj je počeo dovikivati, no

garaža se neočekivano ispunila bljeskom i razornim praskom pucnja. Brasherova padne, a Stokes ostane stajati. Odjek praska proširio se betonskom građevinom, prikrivši mu izvor.

Sve o Čemu je Bosch mogao misliti bilo je gdje je pištolj.

Podignuo je svoje oružje, istovremeno se spuštajući u borbeni položaj. Počeo je okretati glavu da potraži pištolj. No ugledao je kako se Stokes počinje okretati od zida. Zatim je ugledao kako se Brasherčina ruka podiže s tla. a njezin pištolj bio je uperen u Stokesa koji seokrelao.

Bosch uperi svoj pištolj u Stokesa.

-Ni makac! - dreknuoje. - Stoj! Stoj! Sloj!

Učas jc bio kod njih. Ne pucaj, čovječe - vikne Stokes. - Ne pucaj!

Bosch nije skidao pogled sa Stokesa. Oči su ga još pekle i trebao im je odmor, no znaoje da bi sada ijedan treptaj mogao značiti fa-lalnu pogrešku.

- Dolje! Lezi na pod! Odmah!

Stokes se spusti na trbuh i raširi ruke od tijela pod kutem od devedeset stupnjeva. Bosch ga opkorači i kretnjom izvedenom tisuću puta prije toga na leđima mu brzo stavi lisičine oko zapešća.

Potom je spremio svoje oružje u futrolu i okrenuo se prema Brasherovoj. Oči su joj bile Široko rastvorene i kolutale su gore-dolje. Krv jc poprskala njezin vrat i već je natopila prednji dio košulje njezine uniforme. Kleknuo je nad njom i rastrgnuo joj košulju. Ipak, i dalje je bilo toliko mnogo krvi da muje trebalo nešto vremena prije no Što je pronašao ranu. Metak joj je ušao u lijevo rame samo dva-tri centimetra od naramenice njezine pancirke.

Krv je slobodno otjecala iz rane i Bosch je mogao vidjeli kako Brasherova brzo gubi boju u licu. Usne su joj se pomicala ali nisu proizvodile nikakav zvuk. Ogledao se za nećime i opazio da Stokesu iz stražnjeg džepa viri krpa iz autopraonice. Istrgnuo ju jc iz džepa i pritisnuo je na ranu. Brasherova jaukne od boli.

- Julia, ovo će boljeti, ali moram zaustaviti krvarenje.

Jednom je rukom svukao svoju kravatu i provukao je ispod njezina ramena, a zatim do vrha. Zavezao je Čvor kojije bio upravo dovoljno čvrst da drži krpenu kompresiju na mjestu.

- U redu, drži se, Julia.

Zgrabio je svoj prijemnik s tla i pritiskom sklopke brzo se prebacio na

glavni kanal.

-SDC, ranjena policajka, garaža na nižoj razini stambene zgrade La Brea Park, kod La Breae i Santa Monice. Trebamo medicinsko osoblje ODMAH! Osumnjičenik uhapšen. Potvrđi SDC.

Čekao je, kako se činilo, beskonačno dugo prije nego što se javio SDC-ov dispečer i rekao da se prekida veza i da treba ponoviti svoj poziv. Bosch pritisne dugme na prijamniku i zadere se: - Gdje je moje medicinsko osoblje? Policajka RANJENA!

Prebacio se na taktički kanal.

- Edgare. Edgewoode, mi smo na nižoj razini garaže. Brasher-ica je ranjena. Imam Stokesa pod kontrolom. Ponavljam. Brasher-ica je ranjena.

Ispustio je radio i viknuo Edgarovo ime iz sveg grla. Skinuo je svoju jaknu i smotao je u klupko.

- Čovječe, nisam to ja napravio - vikne Stokes. Ne znam što...

- Začepi! Jebiga, začepi!

Bolničari su zapucali s procedurom stabiliziranja, a onaj koji se zvao Eddie razgovarao je s njom čitavo vrijeme. Bosch ustane i priđe Stokesu. Uspravio ga je i odgurnuo dalje od mjesta spašavanja.

- Rebra su mi slomljena - požalio se Stokes. - Trebam bolničare.

- Vjeruj mi, Stokes, oni ne mogu ništa učiniti oko loga. Zato samo iimilmi

Priđose im dva uniformirana policajca. Bosch ih prepozna kao one koji su prije nekoliko večeri rekli Juliji da će se naći s njom kod Boardner'sa. Njezini prijatelji.

- Mi ćemo vam ga odvesti u stanicu.

Bosch bez oklijevanja gume Stokesa dalje od njih.

- Ne, ja sam ga uhvatio.

- Morate ostati ovdje zbog PSP-a, detektive Bosch.

Bili su u pravu. Ekipa za rad s policajcima koji su sudjelovali u pucnjavi uskoro će izaći na mjesto događaja i ispitati Boscha kao glavnog svjedoka. No nije kanio predati Stokesa u ruke nekome kome nije vjerovao.

Otpratio je Stokesa uz rampu prema svjetlu.

- Slušaj, Stokes, želiš li živjeti?

Mladi muškarac nije odgovorio. Zbog ozljede rebara hodao je s prednjim dijelom tijela zgrbljenim prema naprijed. Bosch ga lagano

potapše po mjestu u koje ga je Edgevood udario. Stokes glasno jaukne - Slušaš li? - upita Bosch. - Želiš li ostati živ?

- Dal Želim ostati živ,

-Ondame slušaj. Staviti ću te u sobu i nećeš razgovarati ni sa kim osim sa mnom. Razumiješ li to?

- Razumijem. Samo im ne daj dame ozlijede. Nisam ništa učinio. Ne znam Sto se dogodilo, čovječe. Rekla mi je da stanem uza zid i učinio sam kako mi je rekla. Kunem se da sam samo...

-Začepi! - naredi Bosch.

Još jc policajaca silazilo niz rampu i samo je Želio odvesti Stokesa odatle.

Kada su izašli na danje svjetlo, Bosch ugleda Edgara kako sloji na pločniku i razgovara mobitelom, koristeći drugu ruku da mahne bolničkim kolima prema garaži. Bosch gume Stokesa prema njemu. Dok su se približavali, Edpr sklopi mobitel.

- Upravo sam razgovarao s poručnicom. Krenula je.

- Izvrsno. Gdje li je auto? Još uvijek u autopraonici.

- Idi po njega. Odvodimo Stokesa u stanicu.

- Harry, ne možemo samo tako otići s mjesta...

-Vidio si što je Edgcwood napravio. Moramo ovu vreću govan odvesti na sigurno mjesto. Idi po svoj auto. Ako nas operu zbog ovi ga. preuzet ću lo na sebe.

Edgar otrči u smjeru autopraonice.

Bosch ugleda stup kraj ugla stambene zgrade. Otpratio je Stoke sa do njega i ponovno mu lisičinama vezao ruke oko stupa

- Čekaj ovdje - reče.

Zatim se udalji i prođe rukom kroz kosu.

- Sto se dovraga tamo dogodilo.'

Nije shvatio daje progovorio na glas sve dok Stokes nije počeo odgovarati na pitanje, zamuckujući kako nije učinio ništa loše.

- Umukni - reče Bosch. - Nisam se obraćao tebi.

Bolničari su započeli s procedurom stabiliziranja, a onaj koji se zvao Eddie razgovarao je s njom čitavo vrijeme. Bosch ustane i priđe Stokesu. Uspravio gaje i odgurnuo dalje od mjesta spašavanja.

- Rebra su mi slomljena - požalio se Stokes. - Trebam bolničare.

- Vjeruj mi, Stokes, oni ne mogu ništa učiniti oko toga. Zato samo umukni.

Pridoše im dva uniformirana policajca. Bosch ih prepozna kao one koji su prije nekoliko večeri rekli Juliji da će se naći s njom kod Boardner sa. Njezini prijatelji.

- Mi ćemo vam ga odvesti u stanicu.

Bosch bez oklijevanja gume Stokesa dalje od njih.

- Ne, ja sam ga uhvatio,

- Morate ostati ovdje zbog PSP-a, detektive Bosch.

Bili su u pravu. Ekipe za rad s policajcima koji su sudjelovali u pucnjavi uskoro će izaći na mjesto događaja i ispitati Boscha kao glavnog svjedoka. No nije kanio predati Stokesa u ruke nekome kome nije vjerovao.

Otpratio je Stokesa uz rampu prema svjetlu.

- Slušaj, Stokes, Želiš li živjeti?

Mladi muškarac nije odgovorio. Zbog ozljede rebra hodao je s prednjim dijelom tijela zgrMjenim prema naprijed. Bosch ga lagano polapše po mjestu u koje gaje Edgevwood udario. Stokes glasno jaukne.

- Slušaš li? - upita Bosch, - Želiš li ostati živ?

- Dal Želim ostati živ.

- Onda me slušaj. Staviti ću te u sobu i nećeš razgovarati ni sa kim osim sa mnom. Razumiješ li to?

-Razumijem, Samo im ne daj dame ozlijede. Nisam ništa učinio. Ne znam Sto se dogodilo, čovječe. Rekla mi je da stanem uza zid i učinio sam kako mi je rekla. Kunem se da sam samo...

- Začepi! - naredi Bosch.

Još je policajaca silazilo niz rampu i samo je želio odvesti Stokesa odatle.

Kada su izašli na danje svjetlo, Bosch ugleda Edgara kako stoji na pločniku i razgovara mobitelom, koristeći drugu ruku da mahne bolničkim kolima prema garaži. Bosch gume Slokesa prema njemu. Dok su se približavali. Edgar sklopi mobilel.

- Upravo sam razgovarao s poručnicom. Krenula je.

- Izvrsno. Gdje ti je aulo?

- Još uvijek u autopraonici.

- Idi po njega. Odvodimo Stokesa u stanicu.

- Harry, ne možemo samo tako otići s mjesta...

-Vidio si Stoję Edgevwood napravio. Moramo ovu vreću govan

odvesti na sigurno mjeslo. Idi po svoj auto. Ako nas operu zbog ovu ga, preuzet ću lo na sebe.

-Dobro.

Edgar otrči u smjeru autopraonice.

Bosch ugleda stup kraj ugla stambene zgrade. Otpratio je Stokesa sa do njega i ponovno mu lisičinama vezao ruke oko stupa.

- Čekaj ovdje - reče.

Zatim se udalji i prođe rukom kroz kosu.

- Što se dovruga tamo dogodilo?

Nije shvatio da je progovorio na glas sve dok Stokes nije počeo odgovarati na pitanje, zamuckujući kako nije učinio ništa loše.

- Umukni - reče Bosch, - Nisam se obraćao tebi.

Bolničari su započeli s procedurom stabiliziranja, a onaj koji se zvao Eddie razgovarao je s njom čitavo vrijeme. Bosch ustane i priđe Stokesu. Uspravio ga je i odgurnuo dalje od mjesta spašavanja.

-Rebra su mi slomljena - požalio se Stokes. - Trebam bolničare.

- Vjeruj mi, Stokes, oni ne mogu ništa učiniti oko toga. Zato

Pridoše im dva uniformirana policajca. Bosch ih prepozna kao one koji su prije nekoliko večeri rekli Juliji da će se naći s njom kod Boardner'sa. Njezini prijatelji.

- Mi ćemo vam ga odvesti u stanicu.

Bosch bez oklijevanja gurne Stokesa dalje od njih.

- Ne, ja sam ga uhvatio.

- Morale ostati ovdje zbog PSP-a, detektive Bosch.

Bili su u pravu. Ekipa za rad s policajcima koji su sudjelovali u pucnjavi uskoro će izaći na mjesto događaja i ispitali Boscha kao glavnog svjedoka. No nije kanio predati Stokesa u ruke nekome kome nije vjerovao.

Otpratio je Stokesa uz rampu prema svjetlu.

- Slušaj, Stokes. želiš li živjeti?

Mlađi muškarac nije odgovorio. Zbog ozljede rebara hodao je s prednjim dijelom tijela zgrbljenim prema naprijed. Bosch ga lagano potapše po mjestu u koje ga je Edgevood udario. Stokes glasno jaukne.

- Slušaš li?- upita Bosch. - Želiš li ostati živ?

- Da! Želim ostati živ.

- Onda me slušaj. Staviti ću te u sobu i nećeš razgovarati ni sa kim

osim sa mnom. Razumiješ li to?

-Razumijem. Samo im no daj dame ozlijede. Nisam ništa učinio. Ne znam što se dogodilo, čovječe. Rekla mi je da stanem uza zid i učinio sam kako mi je rekla. Kunem se da sam samo...

- Začepi! - naredi Bosch.

Još je policajaca silazilo niz rampu i samo je želio odvesti Stokesa odatle.

Kada su izašli na danje svjetlo, Bosch ugleda Edgara kako sloji na pločniku i razgovara mobitelom, koristeći drugu ruku da mahne bolničkim kolima prema garaži. Bosch gume Stokesa prema njemu. Dok su se približavali, Edgar sklopi mobitel.

- Upravo sam razgovarao s poručnicom. Krenula je.

- Izvrsno. Gdje ti je auto?

- Još uvijek u autopraonici.

- Idi po njega. Odvodimo Stokesa u stameu.

-Vidio si stoje Edgevood napravio. Moramo ovu vreću govana odvesti na sigurno mjesto. Idi po svoj auto. Ako nas operu zbog ovoga, preuzet ću to na sebe.

Edgar otrči u smjeru autopraonice.

Bosch ugleda stup kraj ugla stambene zgrade. Otpratio je Stokesa do njega i ponovno mu lisičinama vezao ruke oko stupa.

- Čekaj ovdje - reče.

Zatim se udalji i prođe rukom kroz kosu.

- Što se dovraga tamo dogodilo?

Nije shvatio daje progovorio na glas sve dok Stokes nije počeo odgovarati na pitanje, zamuckujući kako nije učinio ništa loše.

- Umukni - reče Bosch. - Nisam sc obraćao tebi.

Bosch i Edgar otpratili su Stokesa kroz detektivsku prostoriju i dalje niz kratak hodnik koji je vodio do prostorija za ispitivanje. Odveli su ga u sobu 3 i zavezali ga lisičinama za čelični prsten na

- Vratit ćemo se - reče Bosch.

- Hej. Čovječe, ne ostavljaj me ovdje - započne Stokes. - Ući će

- Nitko i

reče Bose li. Izašli su iz sobe i zaključali je. Bosch pode do -dola za ubojstva. Detektivska je prostorija bila potpuno prazna. Kad bi bilo koji policajac iz stanice bio ranjen, svi bi se odazvali. To je bio dio održavanja vjere u plavu religiju. Da se tebi dogodilo ranjavanje,

želio bi da li svi dodu. Pa si se sukladno tome odazivao.

Boschje trebao cigaretu, trebao je vremena da promisli i trebao je neke odgovore. Um mu je bio prepun misli o Juliji i njezinom stanju. No znao je da to nije u njegovim rukama, te daje najbolji način za držanje misli pod kontrolom da se usredotoči na nešto što još uvijek jest u njegovim rukama.

Znao je da ima malo vremena prije nego što PSP krene njegovim tragom i dođe po njega i Stokesa. Podignuo je slušalicu i nazvao ured dežurnog narednika. Javi se Mankievvitz, Vjerojatno je bio posljed-nji policajac u stanici.

Koje su najnovije vijesti? - upita Bosch. Kako jc ona?

-Neznam. Čujem daje loše. Gdje si?

Harrv. što radiš? PSPjc sve preuzeo. Trebao bi biti naprizonštu Obojica biste trebali.

- Pa recimo samo da sam se brinuo da se situacija ne pogorša Slušaj, javi mi čim Čuješ nešto o Juliji, dobro?

- Dogovoreno.

Boschje namjeravao poklopiti slušalicu kada se nečega sjetio. -1 Mank, slušaj. Tvoj Čovjek, Edgevwood. pokušao je ubiti boga i. Vjerojatno

u optuženome. On je tada bio vezan lisičinama ima četiri ili pet slomljenih rebara.

Boschje čekao, Mankievvitz nije ništa rekai

- Ti odluči. Mogu to prijaviti ili li mogu pi na svoj način.

- Riješit ću to.

- U redu. 1 zapamti, javi mi što saznaš.

Spustio je slušalicu i pogledao u Edgara, koji mu kimanjem glave pokaže da odobrava kako je sredio problem s Edgewoodom.

- Što ćemo sa Slokesom? - reče Edgar. - Harrv, šio se dovraga dogodilo u toj garaži?

- Nisam siguran. Slušaj, ući ću tamo i porazgovarati s njim o Ar-thuru Delacroixu, vidjeti Što mogu izvući prije nego što upadne PSP i odvede ga. Kada stignu ovamo, vidi možeš li ih zavlačiti.

- Baš, a ove subote namjeravam isprašiti Tigera Wo(idsa" na Rivijeri.

- Da, znam,

Bosch pode u stražnji hodnik i upravo je kanio ući u sobu 3 kada shvati da još mje dobio natrag svoj magnetofon od detektivke

Bradley iz OUP-a. Želio je snimiti svoj razgovor sa Slokesom. Prošao je pored vrata sobe 3 i ušao u susjednu prostoriju za snimanje. Uključio je kameru u sobi i pomoćni magnetofon, a žalim se vratio u sobu 3.

Bosch sjedne nasuprot Slokesu. Iz očiju mlađeg muškarca kao da je nestalo života. Manje od sat vremena ranije laštio je BMW. zarađivao pokoji dolar. Sada se suočavao s povratkom u zatvor - ako bude te sreće. Znao je da polieajkina krv u vodi priziva plave morske pse. Bilo je mnogo osumnjičenika ustrijeljenih dok su pokušavali pobjeći ili su se neobjašnjivo objesili u prostoriji baš poput ove. Ih se to tako objašnjavalo izvjestiteljima.

Bosch i Edgar otpratili

itoksa kroz detektivsku prostoriju 'vodio do prostorija za ispitivanje i ga lisičinama za čelični prslen na

-Hej.čovje. vamo, Čovječe. Nitko

le Bosch. -San

Izašli su iz sobe i zaključali je. Bosch podo do stola za ubojstva. Detektivska je prostorija bila potpuno prazna. Kad bi bilo koji policajac iz stanice bio ranjen, svi bi se odazvali. Toje bio dio održavanja vjere u plavu religiju. Da se tebi dogodilo ranjavanje, želio bi da ti svi dodu. Pa si se sukladno tome odazivao.

Boschje trebao cigaretu, trebao je vremena da promisli i trebao je neke odgovore. Um mu je bio prepun misli o Juliji i njezinom stanju, No znao je dalo nije u njegovim rukama, te daje najbolji način za držanje misli pod kontrolom da se usredotoči na nešto što još uvijek jest u njegovim rukama.

Znao je da ima malo vremena prije nego što PSP krene njegovim tragom i dođe po njega i Stokesa, Podignuo je slušalicu i nazvao ured dežurnog narednika. Javi se Mankievitz. Vjerojatno je bio posljednji policajac u stanici.

- Koje su najnovije vijesti? - upita Bosch. - Kako je ona?

- Ne znam. Čujem daje lose. Gdje si?

- U stanici. Imam tipa ovdje.

- Harrv, šio radiš? PSP je sve preuzeo. Trebao bi biti na prizorištu. Obojica biste trebali.

Slušaj, javi mi čim čuješ nešto o Juliji, dobro!' -Dogovoreno.

Bosch je namjeravao poklopiti slušalicu kada se nečega sjetio,

- I Mank, slušaj. Tvoj Čovjek, Edgevood, pokušao jc ubiti boga u optuženome. On je tada bio vezan lisičinama i na tlu. Vjerojatno ima četiri ili pet slomljenih rebara.

Boschje čekao. Mankievvitz nije ništa rekao.

- Ti odluči. Mogu to prijaviti ili ti mogu prepustili da to riješiš na svoj način.

- Riješit ću lo.

- U redu. I zapamti, javi mi Sto saznaš.

Spustio je slušalicu i pogledao u Edgara, koji mu ki manjem glave pokaže da odobrava kako je sredio problem s Edseunndum,

- Što ćemo sa Stoksom? - reče Edgar. - Harrij. šio se dovraga dogodilo u toj garaži?

-Nisam siguran, Slušaj, ući ću tamo i porazgovarali s njim o Ar-thuru Delacroixu, vidjeti Sto mogu izvući prije nego šio upadne PSP i odvede ga. Kada stignu ovamo, vidi možeš li ih zavlačiti.

- Baš, a ove subote namjeravam isprašili Tigera Woodsa" na Rivijeri.

- Da, znam.

Bosch pode u stražnji hodnik i upravo je kanio ući u sobu 3 kada shvati da još nije dobio natrag svoj magnetofon od detektivke Bradlcu iz OUP-a. Želio je snimiti svoj razgovor sa Stokesom. Prošao jc pored vrata sobe 3 i ušao u susjednu prostoriju za snimanje. Uključio je kameru u sobi 3 i pomoćni magnetofon, a zatim se vratio u sobu 3,

Bosch sjedne nasuprot Stokesu. Iz očiju mlađeg muškarca kao da je nestalo života. Manje od sat vremena ranije laštio je BMW. zarađivao pokoji dolar. Sada se suočavao s povratkom u zatvor - ako bude te sreće. Znao je da polieajkina krv u vodi priziva plave morske pse. Bilo jc mnogo osumnjičenika ustrijeljenih dok su pokušavali pobjeći ili su se neobjašnjivo objesili u prostoriji baš poput ove. Ili se lo tako objašnjavalo izvjestiteljima.

Bosch i Edgar otpratili su Stokesa kroz detektivsku prostoriju i dalje niz kratak hodnik koji je vodio do prostorija za ispitivanje. Odveli su ga u sobu 3 i zavezali ga lisičinama za čelični prsten na sredini stola.

- Vratit ćemo se - reče Bosch,

- Hej. Čovječe, ne ostavljaj me ovdje - započne Stokes. - Ući će ovamo, čovječe.

-Nitkoneće ući osimmene-reče Bosch. Samo ostani na mjeslzašli su

iz sobe i zaključali jc. Bosch pođe do stola za ubojstva. Detektivska jc prostorija bila potpuno prazna. Kad bi bilo koji policajac iz stanice bio ranjen, svi bi se odazvali. To je bio dio održavanja vjere u plavu religiju. Da se tebi dogodilo ranjavanje, želio bi da ti svi dođu. Pa si se sukladno tome odazivao,

Boschje trebao cigaretu, trebao je vremena da promisli i trebao je neke odgovore. Um muje bio prepun misli o Juliji i njezinom stanju. No znaoje da to nije u njegovim rukama, te daje najbolji način za držanje misli pod kontrolom da se usredotoči na nešto što još uvijek jest u njegovim rukama.

Znao jeda ima malo vremena prije nego Sto PSPkrene njegovim tragom i dođe po njega i Stokesa. Podignuoje slušalicu i nazvao ured dežurnog narednika. Javi se Mankievvitz. Vjerojatno je bio posljednji policajac u stanici.

- Koje su najnovije vijesti? - upita Bosch. - Kako je ona? Nc znam. Čujem da je loše. Odje si"

- U stanici. Imam tipa ovdje.

-Harry, što radiš? PSPje sve preuzeo. Trebaobi biti na pri?orišlu, Obojica biste trebali.

- Pa recimo samo da sam se brinuo da se situacija ne pogorša. Slušaj, javi mi Čim čuješ nešto o Juliji, dobro?

Boschje namjeravao poklopiti slušalicu kada sc nečega sjetio.

- I Mank, slušaj. Tvoj čovjek. Edgevwood, pokušao je ubiti boga u optuženome. On je tada bio vezan lisičinama i na tlu. Vjerojatno ima četiri ili pet slomljenih rebara.

Bosch je čekao. Mankievvitz nije ništa rekao.

- Ti odluči. Mogu to prijaviti ili ti mogu prepustiti da to riješiš na svoj način.

-Riješit ću to.

- U redu. I zapamti, javi mi Što saznaš.

Spustio je slušalicu i pogledao u Edgara, koji mu kimanjem glave pokaže da odobrava kako je sredio problem s Edgcwoodom.

- Što ćemo sa Stokesom? - reče Edgar Harry, što se dovraga dogodilo u toj garaži?

-Nisam siguran. Slušaj, ući ću tamo i porazgovarati snjim o Ar-thuru Delacroixu, vidjeti Što mogu izvući prije nego što upadne PSP i odvede ga. Kada stignu ovamo, vidi možeš li ih zavlačili.

- BaS, a ove subote namjeravam isprašiti Tigera VVoodsa"1 na Bosch pođe u stražnji hodnik i upravo jc kanio ući u sobu 3 kada shvati da još nije dobio na nag svoj magnetofon od detektivke Bradlev iz OUP-a. Želio je snimiti svoj razgovor sa Stokesom. Prošao je pored vrata sobe 3 i ušao u susjednu prostoriju za snimanje. Uključio je kameru u sobi 3 i pomoćni magnetofon, a zatim se vratio u sobu 3.

Bosch sjedne nasuprot Stokesu, Iz očiju mlađeg muškarca kao da je nestalo života. Manje od sat vremena ranije laštio je BMW, zarađivao pokoji dolar. Sada se suočavao s povratkom u zatvor - ako bude te sreće. Znao je da polieajkina krv u vodi priziva plave morske pse. Bilo je mnogo osumnjičenika ustrijeljenih dok su pokušavali pobjeći ili su se neobjašnjivo objesili u prostoriji baš poput ove. Ili se to tako objašnjavalo izvjestiteljima.

Bosch kimne. Ljudi koji su odlazili sli sproveda prolazili su s obje njihove strane. Hinojosova mu priđe korak bliže kako je nitko ne bi načuo.

- Ovo nije ni mjesto ni vrijeme, ali Harrv. želim s tobom razgovarati o njoj.

- O čemu se ima razgovarati?

- Želim znati što se dogodilo, I zašto, -Bila je nezgoda. Razgovarajte s Irvingum.

- Jesam, i nisam zadovoljna. Sumnjam da si i ti.

- Slušajte, doktorice, ona je mrtva, u redu? Ne namjeravam... - Odobrila sam joj upis. Moj joj je potpis donio tu značku. Ako nam je nešto promaknulo - ako je meni nešto promaknulo - želim to znati. Ako je bilo znakova, trebali smo ih uočiti. Bosch kimne i spusti pogled na travu među njima.

- Ne brinite, bilo je znakova koje sam trebao uočiti. No niti ja ih nisam povezo.

Približila mu se za još jedan korak. Sada Bosch nije mogao pogledati nigdje drugdje osim ravno u nju.

- Onda sam u pravu. Ima još nečega u tome. Kimnuo je.

- N i Sta uočljivo. Samo to Stoj je živjela na rubu. Riskirala je, stajala pred cijevi pištolja. Nešto je pokušavala dokazati. Mislim da Čak i nije bila sigurna želi li biti policajka.

- Dokazati nešto kome?

- Ne znam. Možda sebi. možda nekom drugom.

- Harrv, poznajem te kao čovjeka S izuzetnim instinktom. Što još?

Bosch slegne ramenima.

-To su samo stvari koje je učinila ili rekla... Imam ožiljak od metka na ramenu. Ispitivala me je o njoj. Pred neku noć. Upitala me kako sam ustrijeljen, i rekao sam joj kako sam imao sreće što me pogodio baš na to mjesto jer se radilo samo o kosti. Zatim... Imao gdje se nastrijelila, to je isto mjesto. Samo što se kod nje... metak je odskočio. To nije očekivala.

Hinojsova kimne, Čekajući.

- Ono o čemu sam razmišljao ne mogu podnijeti, razumijete Sto

- Reci mi, Harrv.

- Nprestano to vrtim u glavi. Ono Sto sam vidio i ono što znam. Uperila je pištolj u njega. I mislim kako bi ga, da nisam bio tamo i viknuo, možda bila upucala. Kad bi pao, obavila bi njegove ruke oko pištolja i ispalila metak u strop ili možda u auto. Ili možda u njega. Ne bi bilo važno dokle god bi on završio mrtav s parafinom na rukama i dokle god bi ona mogla tvrditi da je pokušao preoteti pištolj.

- Što naslućuješ, da se ustrijelila kako bi ga mogla ubiti i prikazali se junakinjom?

- Ne znam. Govorila je o tome kako svijetu trebaju junaci. Pogotovo sada. Rekla je kako se nada da će joj se jednom pružiti prilika da postane junakinja. Ali mislim da je u svemu tome bilo još nešto. Kao da je željela ožiljak, iskustvo njegova stjecanja.

-I bila je spremna ubiti za to?

-Ne znam. Ne znam ni imam li pravo u bilo čemu od ovoga. Sve što znam je da možda jest bila novakinja, ali je već bila dosegnu i a mjesto na kojemu postoji granica između nas i njih, gdje je svatko bez značke probisvijet. Vidjela je kako joj se to događa. Možda je samo tražila izlaz...

Bosch odmahne glavom i skrene pogled u stranu. Groblje je sada bilo gotovo prazno.

-Ne znam. Kada izgovorim to naglas, zvuči... Ne znam. Ovo je Odmaknuo se za korak od Hinojsove,

- Bit će da nikada doista ne poznaješ nekoga, zar ne? - upita. - Možeš misliti da poznaješ. Možeš s nekim biti dovoljno blizak da s

tom osobom spavaš, ali nikada nećeš znati što se u njoj zbiva.

- Ne. nećeš. Svatko ima tajne. Bosch kimne. kaneći se udaljiti.

- Pričekaj. Harrv.

Podignula je svoju torbicu i otvorila je. Počela je kopati po njoj.

- 1 dalje želim razgovarati o tome - reče, vadeći posjetnicu i pružajući muje. Želim da me nazoveš. Posve neslužbeno, povjerljivo. Za dobrobit policijske uprave.

Bosch se gotovo nasmijao.

-Policijska uprava ne mari za to. Ona mari z-aimidž.nezaislinu. A kada istina ugrozi imidž, onda jebe i istinu.

- Pa, meni je stalo. Ham. 1 lebi je.

Bosch pogleda posjetnicu, kimne i spremi je u džep.

- U redu, nazvat ću vas.

- Tamo je moj broj mobitela. Nosim ga sa sobom čitavo vri-Bosch kimne. Ona mu priđe i ispruži ruku. Uhvati mu ruku i

- Čula sam da si joj bio blizak. I da si bio lamo. Bio si svjedok. Bosch kimne. Ljudi koji su odlazili sa sprovoda prolazili su s obje njihove strane. Hinojosova mu priđe korak bliže kako je nitko ne bi našuo.

- Ovo nije ni mjesto ni vrijeme, ali Harrv. želim s tobom razgovarati o njoj.

- O čemu se ima razgovarati?

- Želim znati što se dogodilo. 1 zaSto.

- Bila je nezgoda. Razgovarajte a Irvingom.

- Jesam, i nisam zadovoljna. Sumnjam da si i ti.

- SluSajte, doktorice, ona je mrtva, uredu? Ne namjeravam...

- Odobrila sam joj upis. Moj joj je potpis donio tu značku. Ako nam je nešto promaknulo - ako jc meni nešto promaknulo-želim lo znati. Ako je bilo znakova, trebali smo ih uočiti.

Bosch kimne i spusti pogled na travu među njima. -Ne brinite, bilo je znakova koje sam trebao uočiti. No niti ja ih nisam povezao.

Približila mu se zajošjedan korak. Sada Bosch nije mogao pogledati nigdje drugdje osim ravno u nju.

-Onda sam u pravu. Ima još nečega u tome. Kimnuo je,

- Ništa uočljivo. Samo to što je živjela na rubu. Riskirala je, stajala pred cijevi pištolja. Nešto je pokušavala dokazati. Mislim da čak i nije bila sigurna želi li biti policajka.

- Dokazali nešto kome?

Ne znam. Možda sebi, možda nekom drugom.

- Harrv, poznajem le kao čovjeka s izuzetnim instinktom. Šio JOŠ?
Bosch slegne ramenima.

-To su samo stvari koje je učinila ili rekla... Imam ožiljak od metka na ramenu. Ispitivala me je o njoj. Pred neku noć. Upitala me kako sam ustrijeljen, i rekao sam joj kako sam imao sreće šio me pogodio basna to mjesto jer se radilo samo o kosti. Zatim... tamo gdje se ustrijelila, to je isto mjesto. Samo Sto se kod nje... metak je odskočio. To nije očekivala.

Hinojsova kimne. Čekajući. Ono o čemu sam razmišljao ne mogu podnijeti, razumijete Sto

- Reci mi. Harrv.

- Nепrestano to vrtim u glavi. Ono što sam vidio i ono što znam. Uperila je pištolj u njega. I mislim kako bi ga, da nisam bio tamo i viknuo, možda bila upucala. Kad bi pao, obavila bi njegove ruke oko pištolja i ispalila metak u strop ili možda u auto. Ili možda u njega. Ne bi bilo važno dokle god bi on završio mrtav s parafinom na rukama i dokle god bi ona mogla tvrditi daje pokušao preoteti pištolj.

- Što naslućuješ, da se ustrijelila kako bi ga mogla ubiti i prikazati se junakinjom?

- Ne znam. Govorila je o tome kako svijetu trebaju junaci. Pogotovo sada. Rekla je kako se nada da će joj se jednom pružiti prilika da postane junakinja. Ali mislim da je u svemu tome bilo još nešto. Kao daje Željela ožiljak, iskustvo njegova stjecanja.

-1 bila je spremna ubiti za to?

-Ne znam. Ne znam ni imam li pravo ubilo čemu od ovoga. Sve što znam je da možda jesi bila novakinja, ali je već bila dosegнула mjesio na kojemu postoji granica između nas i njih, gdje je svatko bez značke probisvijet. Vidjela je kako joj se lo događa. Možda je samo tražila izlaz...

Bosch odmahne glavom i skrene pogled u stranu. Groblje je sada bilo gotovo prazno.

-Ne znam. Kada izgovorim to naglas, zvuči... Ne znam. Ovo je lud svijet.

Odmaknuo se za korak od Hinojsove.

- Bit će da nikada doista ne poznaješ nekoga, zar ne? - upita. -

Možeš misliti da poznaješ. Možeš s nekim biti dovoljno blizak da s tom osobom spavaš, ali nikada nećeš znati što se u njoj zbiva.

- Ne. nećeš. Svatko ima tajne. Bosch kimne, kaneći se udaljiti.

- Pričekaj. Ham1. Podignuta je svoju torbicu i ot

- I dalje želim razgovarati o pružajući muje. Želim da me nazt vo. Za dobrobit policijske uprave.

Bosch se gotovo nasmijao. -Policijska uprava ne mari za to. Ona mat A kada istina ugrozi imidž, onda jebeš istinu.

- Pa. meni je slalo. Harry. I tebi je. Bosch pogleda posjetnicu, kimne i spremi jc u džep.

i je. Počela je kopati po njoj. ! - reče, vadeći posjetnicu i Posve neslužbeno, povjerlji- Tamo jc moj broj mobitela. No^ Bosch kimne, Ona mu priđe i ispruži ruku. Uhv sobom či

-Čula sam da si joj bio blizak. 1 da si bi< Bosch kimne. Ljudi koji su odlazili sa . obje njihove sirane. Hinojosova mu priđe k< le bi ni

- Ovo nije ni mjesio ni vrijeme, a varati o njoj.

- O Čemu se ima razgovarati?

- Želim znati što se dogodilo. I zašto,

- Bila je nezgoda. Razgovarajte s Irvingom.

- Jesam, i nisam zadovoljna. Sumnjam da si i li.

- SluSajte, doktorice, ona je mrtva, u redu? Ne namjeravam...

- Odobrila sam joj upis. Moj joj je potpis donio lu značku. Ako nam je nešto promaknulo-ako je meni ncSlo promaknulo - želim lo znali. Ako je bilo znakova, trebali smo ih uočiti.

Bosch kimne i spusti pogled na Iravu među njima. -Ne brinite, bilo je znakova koje sam trebao uočiti. No niti ja ih nisam povezao.

Približila mu se zajošjedan korak. SaduBoseh nije mogao pogledati nigdje drugdje osim ravno u nju.

- Onda sam u pravu. Ima još nečega u lome. Kimnuo je.

- Ništa uočljivo. Samo lo Stojе živjela na rubu. Riskirala je. stajala pred cijevi pištolja. Nešto je pokušavala dokazati. Mislim da Čak i nije bila sigurna želi li biti policajka.

Dokazati nešto kome?

- Ne znam. Možda sebi. možda nekom drugom.

- Harry, poznajem te kao čovjeka s izuzetnim instinktom. Sto

Bosch slegne ramenima.

- To su samo stvari koje je učinila ili rekla... Imam ožiljak od metka na ramenu. Ispitivala me je njoj. Pred neku noć. Upitala me kako sam ustrijeljen, i rekao sam joj kako sam imao sreće što me pogodio baš na to mjesto jer se radilo samo o kosti. Zatim... tamo gdje se nas-
lrijelila, loje isto mjesto. Samo Sto se kod nje... metak jc odskočio. To nije očekivala.

Hinojosova kimne, čekajući.

- Ono o čemu sam razmišljao ne mogu podnijeti, razumijete šio viknuo, možda bila upucala. Kad bi pao. obavila bi njegove ruke oko pištolja i ispalila melak u strop ili možda u aulo. Ih možda u njega. Nc hi bilo važno dokle god bi on završiu mrtav s parafinom na rukama t dokle god bi ona mogla tvrditi daje pokušao preoleti pištolj.

- Šio naslućuješ, da se ustrijelila kako bi ga mogla ubiti i prikazati se junakinjom?

- Ne znam. Govorila je o lome kako svijetu trebaj u junaci. Pogotovo sada. Rekla je kako se nada da će joj se jednom pružiti prilika da postane junakinja. Ali mislim daje u svemu tome bilo još nešto. Kao daje željela ožiljak, iskustvo njegova stjecanja.

- 1 bila je spremna ubiti za to?

- Ne znam. Ne znam ni imam li pravo u bilo čemu od ovoga Suito znam je da možda jest bila novakinja, ali je već bila dosegнула mjesto na kojemu posloji granica između nas i njih. gdje je svatko bez značke probisvijet. Vidjela je kako joj se to događa. Možda je samo tražila izlaz...

Bosch odmahne glavom i skrene pogled u stranu. Groblje je sada bilo gotovo prazno.

- Ne znam, Kada izgovorim to naglas, zvuči,,. Ne znam. Ovojlc lud svijet.

Odmaknuo se za korak od Hinojosove.

- Bit će da nikada doista ne poznaje* nekoga, zar ne? - upita. Možeš misliti da poznaješ. Možeš s nekim bili dovoljno blizak da s tom osobom spavaš, ali nikada nećeš znali što sc u njoj zbiva.

- Nc, nećeš. Svatko ima tajne. Bosch kimne. kaneći sc udaljiti.

- Pričekaj, Harrv.

Podignula je svoju torbicu i otvorila jc. Počela je kopali po njoj

- I dalje Želim razgovarati o tome - reče, vadeći posjetnicu i pružajući

muje. Želim da me nazoveš, Posve neslužbeno, povjerljivo. Za dobrobit policijske uprave.

Bosch se golovo nasmijao.

- Policijska uprava ne mari za to. Ona mari za imidž. ne za istinu. A kada istina ugrozi imidž, onda jebeš istinu.

- Pa, meni je slalo, Harrv. I tebi je.

Bosch pogleda posjetnicu, kimne i spremi je u džep.

- lamo je moj broj mobitela. Nosim ga sa sobom čitavo vnOna n

Uhvati

-Pa,o

le izgut

. i šio mi j

razmišljati o mirovini, dobro mi je. Hinojosova se namrSti.

- Drži se, Hany.

Bosch kimne. razmišljajući kako jc iste le riječi na kraju uputio Juliji.

Hinojosova ode i Bosch nastavi svoj put pretna grobu. Mislio je kako je sada sam. Zagrabio jc šaku zemlje s humka, prišao bliže i pogledao dolje. Cilav buket i nekoliko cvjetova bilo je ispušteno na vrti lijesa. Bosch pomisli kako jc držao Juliju u svojoj postelji prije samo dvije noći. Poželio je daje mogao znati što se sprema. Poželio je da je mogao dokučiti nagovještaje i složili ih u jasnu sliku onoga što je radila i kamo je išla.

Polako jc ispružio ruku i pustio da mu zemlja klizne između prstiju.

- Grad kostiju - proSaptao je.

Promatrao je kako zemlja pada u grob poput snova koji nestaju.

- Pretpostavljam da ste je poznavali.

Bosch se brzo okrene, Bio je to njezin otac. Tužno se smiješio. Jedino su njih dvojica ostala na groblju. Bosch kimne. -Tek odnedavno. Počeo sam je upoznavati. Moja sućut.

Frederick Brasher. Ispružio je ruku. Boschje htjede primili, ali onda zastane.

-Ruka

je prljav

- Ne brinite. 1 moja jc.

ne usred rukovanja kada je prepoznao

Zastao jc. Nije znao šio bi rekao.

|- Siguran sam da jeste. Mora daje bilo grozno bili tamo.

Bosch kimne. Val krivnje zapljusne ga poput rendgenske zračenja koja mu je osvjetljavala kosti. Ostavio ju je tamo, misleći kako će biti dobro. Nekako ga je to boljelo gotovo podjednako kao i činje da je umrla.

- Ono što ne razumijem je kako se to dogodilo - reče Bras - Pogreška poput te, kako ju je mogla ubiti? A onda Ured držav

- A ti, Harry? Jesi li dobro?

- Pa, osim što sam je izgubio i što mi je Irving rekao da počnem razmišljati o mirovini, dobro mi je.

Hinojsova se namršti.

- Drži se, Harry.

Bosch kimne, razmišljajući kako je islele riječi na kraju uputio Juliji. Hinojsova ode i Bosch nastavi svoj put prema grobu. Mislio je kako je sada sam. Zagrabilo je šaku zemlje s humka, prišao bliže i pogledao dolje. Čitav buket i nekoliko cvjetova bilo je ispušteno na viti lijesa. Bosch pomisli kako je držao Juliju u svojoj postelji prije samo dvije noći. Poželio je da je mogao znati što se sprema. Poželio je da je mogao dokučiti nagovještaje i složiti ih u jasnu sliku onoga što je radila i kamo je išla.

Polako je ispružio ruku i pustio da mu zemlja klizne između prstiju koji nestaju.

Grad kostiju - prošetao je. Imatrao je kako zemlja pada u grob pa pretpostavljam da ste je poznavali, Bosch se brzo okrene. Bio je to njezin olat. Tužno se smiješio. ;dino su njih dvojica ostala na groblju. Bosch kimne.

Tek odnedavno. Počeo sam je upoznavati. Moja sućut.

- Frederick Brasher.

Ispružio je ruku. Bosch je htjede primiti, ali onda zastane. Ruka mu je prljava,

- Ne brinite. I moja je.

nc usred rukovanja kada je prepoznao

! Da. Pokušao sam... učinio sam nem. Ja...

Zaslao je. Nije znao što bi rekao.

- Siguran sam da jeste. Mora da je bilo grozno biti tamo. Bosch kimne. Val krivnje zapljusne ga poput rendgenske zrake koja mu je osvjetljavala kosti. Ostavio ju je tamo, misleći kako će sve biti dobro. Nekako ga je to boljelo gotovo podjednako kao i činjenica da je umrla.

- Ono što ne razumijem je kako se to dogodilo - reče Brasher. Pogreška poput te, kako ju je mogla ubiti? A onda Ured državnog tu. Odvjetnik sam, ali jednostav

Bosch prouči starijeg muškarca i ugleda patnju u njegovim očima.

- Žao mi je, gospodine. Želio bih da vam mogu reći. Imam ista pitanja kao i vi.

Brasher kimne i pogleda u grob.

- Sada ću poći - reče nakon dugog trenutka - Hvala vam što ste došli, detektive Bosch.

Bosch kimne. Ponovno su se rukovali i Brasher se počne udal- Gospodine? - upita Bosch. Brasher se okrene.

- Znale li kada će netko iz obitelji poći njezinoj kući?

- Pa zapravo, danas su mi dali njezine ključeve. Kanio sam poći sada. Pogledali stvari. Pokušati je osjetiti, valjda. Posljednjih godiNije dovršio. Bosch mu se primakne.

-Ima nešto Stojice imala. Uokvirena fotografija. Ako nije... ako se slažete, volio bih je zadržati. Brasher kimne,

-ZaStone dođete sada? Nudimo se tamo, Pokažite mi tu sliku, Bosch pogleda na sat. Poručnica Billets ugovorila je sastanak u jedan i pol kako bi raspravili o stanju slučaja. Vjerojatno je imao upravo dovoljno vremena da stigne u Venice i nalrag u stanicu, Neće imati vremena za ručak, ali ionako nije mogao ništa jesti.

- U redu, hoću.

Rastali su se i pošli prema svojim automobilima. Putem je Bosch zaslao na travi gdje jc bio ispaljen plotun. PročeŠljavajući travu stopalom, tražio je sve dok nije ugledao odsjaj bronce te se sagnuo da pokupi jednu od odbačenih čahura iz puške. Držao ju je na dlanu i nekoliko jc trenutaka gledao, a zatim sklopio Šaku iispusliojeudžep ^svoje jakne. Pokupio bi čahuru sa svakog sprovoda policajcu kojem bi prisustvovao. Imao ihje punu staklenku. Okrenuo se i izašao s groblja. :užilelja danas kaže da taj Stokes uopće neće biti optužen za pucnjavu. Odvjetnik sam, ali jednostavno ne razumijem. Puštaju ga na sloju oodu.

< Bosch prouči starijeg muškarca i ugleda patnju u njegovim očima.

- Žao mi je, gospodine. Želio bih da vam mogu reći. Imam ista pitanja kao i vi.

Brasher kimne i pogleda u grob.

- Sada ću poći - reče nakon dugog trenutka. - Hvala vam što ste došli, detektive Bosch.

Bosch kimne. Ponovno su se rukovali i Brasher se počne udal-
Gospodine? - upita Bosch. Brasher se okrene.

-Znate li kada će netko iz obitelji poći njezinoj kući?

- Pa zapravo, danas su mi dali njezine ključeve. Kanio sam poći sada. Pogledati stvari. Pokušati je osjetili, valjda, Posljednjih godiNije dovršio Bosch mu se primakne.

! Ima nešto stoje imala. Uokvirena fotografija. Ako nije... ako se slažete, volio bih je zadržati. Brasher kimne.

- Zašto ne dođete sada? Nađimo se tamo. Pokažite mi tu sliku. Bosch pogleda na sat. Poručnica Billets ugovorila je sastanak u jedan i pol kako bi raspravili o stanju slučaja. Vjerojatno je imao upravo dovoljno vremena da stigne u Venice i natrag u stanicu. Neće imali vremena za ručak, ali ionako nije mogao ništa jesti.

- U redu, hoću.

Rastali su se i pošli prema svojim automobilima. Putem je Bosch zaslao na travi gdje je bio ispaljen plotun. Pročešljavajući travu stopalom, tražio je sve dok nije ugledao odsjaj bronce le se sagnuo da pokupi jednu od odbačenih čahura iz puške. Držao ju je na dlanu i nekoliko je trenutaka gledao, a zatim sklopio šaku i ispustio je u džep svoje jakne. Pokupio bi čahuru sa svakog sprovoda policajcu kojem bi prisustvovao. Imao ih je punu staklenku.

Okrenuo se i izašao s groblja.

- A li, Harrv? Jesi li dobro?

Pa, osim što sam je izgubio i što mi je Irving rekao da počnem razmišljati o mirovini, dobro mi je. Hinojosova se namrSti.

- Drži se, Harrv.

Bosch kimne, razmišljajući kako je iste te riječi na kraju upuHinojosova ode i Bosch nastavi svoj put prema grobu. Mislio je kako je sada sam. Zagrabio je šaku zemlje s humka, prišao bliže i pogledao dolje. Čitav buket i nekoliko cvjetova bilo je ispušteno na vrh lijesa. Bosch pomisli kako je držao Juliju u svojoj postelji prije samo dvije noći. Poželio je daje mogao znali što se sprema. Poželio je da je mogao dokučili nagovještaje i složiti ih u jasnu sliku onoga stoje radila i kamo je iSla.

Polako je ispružio ruku i pustio da mu zemlja klizne između prsl-

Grad kostiju - proSaptao je.

Promatrao je kako zemlja pada u grob poput snova koji nestaju.

- Pretpostavjam da ste je poznavali.

Bosch se brzo okrene. Bio je to njezin otac. Tužno se smiješio.

Jedino su njih dvojica ostala na groblju, Bosch kimne.

- Tek odnedavno. Počeo sam je upoznavati. Moja sućut. -Frederick Brasher,

Ispružio je ruku, Bosch je htjede primiti, ali onda zastane.

- Ruka mi je prljava.

- Ne brinite. 1 moja jc.

Zastao jc. Nije znao Sto bi rekao.

- Siguran sam da jeste. Mora da je bilo grozno bili lamo.

Bosch kimne. Val krivnje zapljusne ga poput rendgenske zrs oj a mu je osvjetljavala kosti. Ostavio ju je tamo. misleći kako će < iti dobro.

Nekako gajeto boljelo gotovo podjednako kao i činjen

tužitelja danas kaže da taj Stokes uopće neće biti optužen za

pucnjavu. Odvjetnik sam, ali jednostavno ne razumijem. Puštaju ga

na sloBosch prouči starijeg muškarca i ugleda patnju u njegovim očima.

- Žao mi je, gospodine. Želio bih da vam mogu reći. Imam ista pitanja kao i vi.

Brasher kimne i pogleda u grob.

- Sada ću poći - reče nakon dugog trenutka. - Hvala vam Slo ste došli, detektive Bosch.

Bosch kimne. Ponovno su se rukovali i Brasher sc počne udal-
Gospodine? - upita Bosch. Brasher se okrene.

- Znale li kada će netko iz obitelji poći njezinoj kući?

- Pa zapravo, danas su mi dali njezine ključeve. Kanio sada. Pogledati stvari. Pokušati je osjetiti, valjda. Posljednjih godi

Nije dovršio. Bosch mu se primakne.

-Ima nešto Stoje imala. Uokvirena fotografija. Ako nije... ako se slažete, volio bih je zadržali. Brasher kimne.

- Zašto ne dođete sada? Nađimo se tamo. Pokažite mi lu sliku.

Bosch pogleda na sat Poručnica Billets ugovorila je sastanak u

jedan i pol kako bi raspravili o stanju slučaja. Vjerojatno je imao

upravo dovoljno vremena da stigne u Venice i natrag u stanicu. Neće

imati vremena za ručak, ali ionako nije mogao ništa jesti.

- U redu, hoću.

Rastali su se i pošli prema svojim automobilima. Putem jc Bosch zastao na travi gdje je bio ispaljen plotun. Pročešljavajući travu stopalom, tražio je sve dok nije ugledao odsjaj bronce te se sagnuo da pokupi jednu od odbačenih čahura iz puške. Držao ju jc na dlanu i nekoliko je trenutaka gledao, a zatim sklopio šaku i ispustio je u džep svoje jakne. Pokupio bi čahuru sa svakog sprovoda policajcu kojem bi prisustvovao. Imao ih je punu staklenku.

Okrenuo sc i izašao s groblja.

Jerrv Edgar imao je način kucanja s nalogom koji nije zvučao nalik ijednom dragom Sto ga je Bosch ikada čuo. Poput nadarenog sportaša koji može usmjeriti snagu čitavog tijela u zamah palicom ili u zakucavanje košarkaškom loptom, Edgar je mogao Čitavu svoju težinu i gotovo dvometrasku građu unijeti u svoje kucanje. Kao da je mogao prizvati i upraviti svu moć i sav pravednički bijes u Šaku svoje krupne lijeve ruke. Čvrsto bi ukopao stopala i stao po strani vrata. Podignuo bi lijevu ruku, savio lakat za manje od trideset stupnjeva i udario po vratima mesnatom stranom Sake. Bio je to udarac hrptom rake, ali mogao je ispaliti ventile svog mišićnog sklopa tako brzo daje to zvučalo nalik na odsječno Štektanje strojnice. Zvučalo je poput sudnjeg dana,

Aluminijem obložena prikolica Samucla Delacroixa doimala se kao da čitava podrhtava kad je Edgar lupio šakom po njenim vratima u 15.30 u četvrtak poslije podne. Edgar je pričekao nekoliko sekundi a zatim ponovno zalupao, ovog puta najavivši "POLICIJA!", a zatim je odstupio s trijema koji se sastojao od hrpe nepovezanih betonskih blokova.

Čekali su. Niti jedan od njih dvojice nije izvukao oružje, no Bosch je držao raku ispod jakne i stiskao pištolj u svojoj futrolji. Toje bila njegova standardna procedura prilikom uručivanja naloga osobi za koju je procijenio da nije opasna.

Boschje osluškivao ne bi li čuo pokrete iznutra, ali buka s obližnjeg autoputa bila jc preglasna. Provjerio je prozore: niti jedna od navučениh zavjesa nije se pomicala.

! Znaš - proSupće Bosch - počinjeni mislili da nastupi olakšanje kada poslije onog kucanja vikneš da su samo policajci. Tada barem znaju da nije zemljotres.

Edgar nije odgovorio. Vjerojatno je znao da ga Bosch tek nervozno zadirkuje. Nije bio zabrinut zbog kucanja Bosch je očekivao da će s Delacroixom biti sasvim lako. Bio je zabrinut jer je znao da se cijeli slučaj svodi na idućih nekoliko sati s Delacroixom. Pretražit će prikolicu, a zatim će morati donijeti odluku, oko koje će se u velikoj mjeri sporazumijeti u parnerskim šiframa, da li da uhite Delacroixa zbog sinovljeva ubojstva. Negdje usred tog procesa morat će pronaći dokaz ili izvući priznanje, što bi izmijenilo slučaj uglavnom izgrađen na teoriji u slučaj izgrađen na čvrstim činjenicama koje ni odvjetnici neće moći poljuljati.

Dakle, u Boschevim očima brzo su se primicali trenutku istine, a to ga je uvijek činilo nervoznim.

Ranije, na sastanku s poručnicom Billets o statusu slučaja, odlučeno je kako je vrijeme da se porazgovara sa Samom Delacroixom, On je bio žrtvin otac, glavni sumnjivac. Ono malo dokaza što su imali još uvijek je upućivalo na njega. Sljedećih sat vremena proveli su tipkajući nalog za pretres Delacroixove prikolice, te noseći ga u zgradu kaznenog suda u središtu grada sucu koji je inače bio mećak je i log suca trebalo uvjeravati. Problem je bio u tome što se radilo o starom slučaju i šio su dokazi koji su izravno voditi do osumnjičenog bili slabi, a mjesto koje su Bosch i Edgar željeli pretražiti nije bilo ono na kome se ubojstvo moglo dogoditi, te u vrijeme kada je nastupila smrt osumnjičenik čak u njemu nije ni Ono što su detektivi imali u svoju korist bio je emocionalan učinak koji je proizlazio iz popisa u nalogu, sa svim ozljedama na dječakovim koslima koje su ukazivale da ih je pretrpio tijekom svog kratkog života. Na kraju su upravo sve te frakture pridobile suca i on je potpisao nalog.

Najprije su otišli na golf-teren, no ondje su im priopćili da je za taj dan Delacroix završio s vožnjom traktora.

- Pokucaj mu još jednom -reče Bosch Edgaru ispred prikolice.

- Mislim da ga čujem kako dolazi.

Nije me briga. Želim da bude nervozan. Edgar se ponovno uspite na trijem i zabubnja po vratima. Betonski se blokovi zaklimate i on nije čvrsto ukopao stopala. Kucanje

Jeny Edgar imao je način kucanja s nalogom koji nije zvučao nalik ijednom drugom što ga je Bosch ikada čuo. Poput nadarenog

sportaša koji može usmjeriti snagu čitavog tijela u zamah palicom ili u zakucavanje košarkaškom loptom, Edgar je mogao čitavu svoju težinu i gotovo dvometrasku gradnju unijeti u svoje kucanje. Kao da je mogao prizvati i upravititi svu moć i sav pravednički bijes u šaku svoje krupne lijeve ruke. Čvrsto bi ukopao stopala i stao po strani vrata. Podignuo bi lijevu ruku, savio lakat za manje od trideset stupnjeva i udario po vratima mesnatom stranom šake. Bio je to udarac hrptom ruke, ali mogao je ispaliti ventile svog mišićnog sklopa tako brzo da je lo zvučalo nalik na odsječnu štektnicu strojnice. Zvučalo je poput sudnjeg dana.

Aluminijem obložena prikolica Samuela Delacroixa doimala se kao da čitava podrhtava kad je Edgar lupio šakom po njenim vratima u 15.30 u četvrtak poslije podne. Edgar je pričekao nekoliko sekundi a zatim ponovno zalupao, ovog puta najavivši "POLICIJA!", a zatim je odstupio s trijema koji se sastojao od hipe nepovezanih betonskih blokova.

Čekali su. Niti jedan od njih dvojice nije izvukao oružje, no Bosch je držao ruku ispod jakne i stiskao pištolj u svojoj futroli. To je bila njegova standardna procedura prilikom uručivanja naloga osobi za koju je procijenio da nije opasna.

Bosch je osluškivao ne bi li čuo pokrete iznutra, ali buka s obližnjeg autoputa bila je preglasna. Provjerio je prozore; niti jedna od navučenih zavjesa nije se pomicala.

- Znaš - prošapće Bosch -počinjem misliti da nastupi olakšanje kada poslije onog kucanja vikneš da su samo policajci. Tada barem znaju da nije zemljotres.

Edgar nije odgovorio. Vjerojatno je znao da ga Bosch tek nervozno zadirkuje. Nije bio zabrinut zbog kucanja - Bosch je očekivao da će s Delacroixom biti sasvim lako. Bio je zabrinut jer je znao da se cijeli slučaj svodi na idućih nekoliko sati s Delacroixom. Pretražit će prikolicu, a zatim će morati donijeti odluku, oko koje će se u velikoj mjeri sporazumijeti u partnerskim šiframa, da li da uhite Delacroixa zbog sinovljeva ubojstva. Negdje usred tog procesa morat će pronaći dokaz ili izvući priznanje, što bi izmijenilo slučaj uglavnom izgrađen na teoriji u slučaj izgrađen na čvrstim činjenicama koje ni odvjetnici neće moći poljuljati.

Dakle, u Boschevim očima brzo su se primicali trenutku istine, a to

ga jc uvijek činilo nervoznim.

Ranije, na sastanku s poručnicom Billets o statusu slučaja, odlučeno je kako je vrijeme da se porazgovara sa Samom Delacroixom. On je bio žrtvin otac, glavni sumnjivac. Ono malo dokaza Sto su imali još uvijek je upućivalo na njega. Sljedećih sat vremena proveli su tipkajući nalog za pretres Delacroixove prikolice, te noseći ga u zgradu kaznenog suda u središtu grada sucu koji je inače bio meNo čak jc i tog suca trebalo uvjeravati. Problem je bio u tome što se radilo o starom slučaju i Što su dokazi koji su izravno vodili do osumnjičenog bili slabi, a mjesio koje su Bosch i Edgar željeli pretražiti nije bilo ono na kome se ubojstvo moglo dogoditi, te u vrijeme kada je nastupila smrt osumnjičenik Čak u njemu nije ni Ono što su detektivi imah u svoju korist bioje emocionalan učinak koji je proizlazio iz popisa u nalogu, sa svim ozljedama na dječakovim kostima koje su ukazivale da ih je pretrpio rijekom svog kratkog života. Na kraju su upravo sve le frakture pridobile suca i on je potpisao nalog.

Najprije su olišli na golf-teren, no ondje su im priopćili da jeza taj dan Delacroi* završio s vožnjom traktora.

-Pokucaj mu još jednom-reče Bosch Edgaru ispred prikolice.

- Mislim da ga čujem kako dolazi.

- Nije me briga. Želim da bude nervozan.

Edgar se ponovno uspne na trijem i zabubnja po vratima. Betonski se blokovi zaklimaSe i on nije čvrsto ukopao stopala. Kucanje Jerrv Edgar imao je način kucanja s nalogom koji nije zvučao nalik ijednom drugom Što ga je Bosch ikada čuo. Popul nadarenog sportaša koji može usmjeriti snagu čitavog tijela u zamah palicom ili u zakucavanje košarkaškom loptom, Edgar je mogao čitavu svoju ležinu i gotovo dvometrasku građu unijeti u svoje kucanje. Kao da jc mogao prizvati i upraviti svu moć i sav pravednički bijes u Šaku svoje krupne lijeve ruke. Čvrsto bi ukopao stopala i stao po strani vrata. Podignuo bi lijevu ruku, savio lakat za manje od trideset stupnjeva i udario po vratima mesnatom stranom Šake, Bioje to udarac lirptom ruke, ali mogao je ispaliti ventile svog mišićnog sklopa tako brzo daje to zvučalo nalik na odsječno štektanje strojnice. Zvučalo je poput sudnjeg dana.

Aluminijem obložena prikolica Samuela Delacroixa doimala se kao

da čitava podrhtava kad je Edgar lupio šakom po njenim vratima u 15.30 u četvrtak poslije podne. Edgar je pričekao nekoliko sekundi a zatim ponovno zalupao, ovog puta najavivši "POLICIJA!", a zatim je odstupio s trijema koji se sastojao od hrpe nepovezanih betonskih blokova.

Čekali su. Niti jedan od njih dvojice nije izvukao oružje, no Bosch je držao ruku ispod jakne i stiskao pištolj u svojoj futroli. To je bila njegova standardna procedura prilikom uručivanja naloga osobi za koju je procijenio da nije opasna.

Bosch je osluškivao ne bi li čuo pokrete iznutra, ali buka s obližnjeg autoputa bila je preglasna. Provjerio je prozore; niti jedna od navučenih zavjesa nije se pomicala.

- Znaš - prošapće Bos kada poslije onog kucanj? znaju da nije zemljotres.

Edgar nije odgovorio. Vjerojatno je znao da ga Bosch tek nervozno zadirkuje. Nije bio zabrinut zbog kucanja-Boschje očekivao da će s Delacroixom biti sasvim lako, Bio je zabrinut jer je znao da se cijeli slučaj svodi na idućih nekoliko sati s Delacroixom. Pretražit će prikolicu, a zatim će morati donijeti odluku, oko koje će se u velikoj mjeri sporazumijeti u partnerskim sitnima, da li da uhite Dela-croixa zbog sinovljeva ubojstva. Negdje usred log procesa moral te pronaći dokaz ili izvući priznanje, što bi izmijenilo slučaj uglavnom izgrađen na teoriji u slučaj izgrađen na čvrstim činjenicama koje ni odvjetnici neće moći poljuljati.

Dakle, u Boschevim očima brzo su se primicali trenutku istine, a to ga je uvijek Činilo nervoznim.

Ranije, na sastanku s poručnicom Billets o statusu slučaja, odlučeno je kako je vrijeme da se porazgovara sa Samom Delacroisom. On je bio žrtvin otac, glavni sumnjivac. Ono malo dokaza što su imali još uvijek je upućivalo na njega. Sljedećih sat vremena proveli su tipkajući nalog za pretres Delacroixove prikolice, te noseći ga u zgradu kaznenog suda u središtu grada suda koji je inače bio meNo čak je i tog suca trebalo uvjeravati. Problem je bio u tome što se radilo o starom slučaju i što su dokazi koji su izravno vodili do osumnjičenog bili slabi, a mjesto koje su Bosch i Edgar željeli pretražiti nije bilo ono na kome se ubojstvo moglo dogoditi, te u vrijeme kada je nastupila smrt osumnjičenik čak u njemu nije ni

stanovao.

Ono što su detektivi imali u svoju korist bio je emocionalan učinak koji je proizlazio iz popisa u nalogu, sa svim ozljedama na dječakovim kostima koje su ukazivale da ih je pretrpio tijekom svog kratkog života. Na kraju su upravo sve te frakture pridobile suca i on je potpisao nalog.

Najprije su otišli na golf-teren, no ondje su im priopćili da je za taj dan Delacroix završio s vožnjom traktora.

-Pokucaj mu još jednom - reče Bosch Edgaru ispred prikolice.

- Mislim da ga čujem kako dolazi.

- Nije me briga. Želim da bude nervozan.

Edgar se ponovno uspne na irijem i zabubnja po vratima. Betonski se blokovi zaklimate i on nije čvrsto ukopao stopala. Kucanje Bio sam glumac, znate. Jednom sam glumi zatvorenika u epizodi Bjege. Prve serije, s Davidom Janssenom. Bila je to samo mala uloga. Sjedio sam na klupi pokraj Janssenovog. Samo sam to radio. Mislim da sam trebao biti drogirani.

Bosch ne reče ništa. Blago je gurnuo Delacroixa prema uskim vratima prikolice.

- Ne znam zašto sam se upravo sjetio loga - reče Delacroix

- U redu je - reče Edgar. - Ljudi se prisjete najčudnijih stvari u

- Samo budite pažljivi na ovim stubama - nit Bosch. Izveli su ga, Edgar spijeda, a Bosch iza njega

- imate li ključ? - upita Bosch.

-Tamo na kuhinjskom pultu - reče Delacroix.

Bosch se vrati unutra i pronađe ključeve. Zatim počne otvarati ormariće u majuškoj kuhinji sve dok nije pronašao kutiju mačje hrane. Otvorio ju je i ispraznio na papirnatu tanjur ispod stola. Nije bilo baš mnogo hrane. Bosch je znao da će kasnije nešto motati poduzeti oko Životinje.

Kada je Bosch izašao iz prikolice. Edgar je već bio smjestio Delacroixa na stražnje sjedalo kicosa. Vidio je kako susjed promatraš otvorenih prednjih vrata obližnje prikolice. Okrenuo se i zaključao Delacroixova vrata.

Bosch proviri u ured poručnice Billets. Bila je okrenuta postrance od svog stola i radila je na računalu na pomoćnom stolu. Njezin je radni stol bio prazan. Spremala se završiti radni dan i otići kući.

- Da?-reče ona ne pogledavši lkoje.

- Izgleda da nam se posrećilo - reče Bosch. Okrenula se od računala i vidjela daje to Bosch.

- Daj da pogodim. Delacroix vas je pozvao unutra, samo sjeo i priznao.

Bosch kimne.

- Skoro pa tako.

Oči joj se raširiše od iznenađenju

- Zafrkavaš me.

- Kaže da je to učinio. Motali smo ga ušutkati da ga možemo dovesti ovamo i snimili. Bilo je kao da je čekao da se pojavimo.

Billetsova je postavilajoš nekoliko pitanja i Bosch na kraju sažme čitav posjet prikolici, uključujući i problem s kojim su se suočili, budući da nisu imali upotrebljiv magnetofon kojim bi snimili Delacroixovo priznanje. Billetsova se zabrinuli i ozlovoljila. podjednako na Boscha i Edgara jer nisu bili spremni, kao i na Bradlevenu iz OUP-a jer nije vratila Boschev magnetofon

- Sve što mogu reći je da nam ovo bolje ne pokvari uspjeh. Harrv - reče ona, ukazujući na mogućnost pravnog izazova za bilo kakvo priznanje budući da prvome Delaeroinove nječi nisu bile snimljene. - Ako izguhima avaj slučaj zbog našeg propusta...

Nije dovršila, no nije ni trebala.

- Bio sam glumac, znate. Jednom sam glumio zatvore odu u epizodi Bjegunca. Prve serije, s Davidom Janssenom. Bila je to samo mala uloga. Sjedio sam na klupi pokraj Janssena. Samo sam to radio. Mislim da sam trebao biti drogiran.

Bosch ne reče ništa. Blago je gurnuo Delacroina prema uskim vratima prikolice.

- Ne znam zašto sam se upravo sjetio toga - reče Delacroix.

- U reduje-reče Edgar. - Ljudi se prisjete najčudnijih stvari u ovakvim trenucima.

- Samo budite pažljivi na ovim stubama - rečp Bosch. Izveli su ga, Edgar sprijeda, a Bosch iza njega.

- Imate li ključ? - upita Bosch.

- Tamo na kuhinjskom pultu - reče Delscroin.

Bosch se vrati unutra i pronađe ključeve. Zatim počne otvarali ormariće u majušnoj kuhinji sve dok nije pronašao tuliju mačje hrane.

Otvorio ju je i ispraznio na papirnati lanjur ispod stol a. Nije bilo baš mnogo hrane. Bosch je znao da će kasnije morati poduzeti oko životinje.

Kada je Bosch izašao iz prikolice, Edgat je već bio smjesuo Delacroita na stražnje sjedalo Icoš Vidio je kako susjed promatra s otvorenih prednjih vrata obližnje prikolice. Okrenuo se i zaključao Delaeroittova vrata.

Bosch proviri u ured poručnice Billets. Bila je okrenula postrance od svog stola i radila je na računalu na pomoćnom stolu. Njezin je radni sto! bio prazan Spremala se završili radni dan i otići kući

- Da? - reče ona ne pogledavši tko je.

- Izgleda da nam se posrećilo - reče Bosch. Okrenula se od računala i vidjela da je to Bosch

- Daj da pogodim. Delacroix vas je pozvao unutra, samu sjeo i priznao.

Bosch kimne.

- Skoro pa tako.

Oči joj se raširiše od iznenađenja.

- Zafrkavaš me.

- Kaže daje to učinio. Morah smo ga ušutkati da ga možemo dovesti ovamo i snimiti. Bilojc kao da je čekao da se pojavimo.

Billetsova je postavila još nekoliko pitanja i Bosch na kraju sažme čitav posjet prikolici, uključujući i problem s kojim su se suočili, budući da nisu imali upotrebljiv magnetofon kojim bi snimili Delacromovo priznanje. Biletsova se zabrinula i ozlovoljila, podjednako na Boscha i Edgara jer nisu bili spremni, kao i na Bradlevenu iz OUP-a jer nije vratila Boschev magnetofon.

- sve što mogu reći je da nam ovo bolje ne pokvari uspjeh. Harry - reče ona, ukazujući na mogućnoii pravnog izazova za bilo kakvo priznanje budući da prvotne Delacroixovc riječi nisu bile snimljene.- Ako izgubimo ovaj slučaj zbog našeg propusta...

Nije dovršila, no nije ni trebala.

- Bio sam glumac, znale Jednom sam glumio zatvoren ikn u epizodi Bjejunca Prve serije, s Davidom Janssenom. Bil.' jc lo samo maia uloga. Sjedio sam na klupi pokraj Janssena. Santo sam io udio. Miilim da sam trebao hiti drogiran.

Bosch ne reče ništa. Blago je gurnuo Delacrona picma uskim

- Ne znam zašto sam se upravo sjetio toga - reče Dckumi\

- U redu je - reče Edgar. - Ljudi se prisjele najčudnijih >iv.in u ovakvim trenucima.

- Samo budite pažljivi na ovim stubama - reče Bosch Izveli su ga, Edgar sprijeda, a Bosch iza njega.

- Imate li ključ? - upita Bosch.

- Tamo na kuhinjskom pultu - reče Delacroix.

Bosch se vrati unutra i pronađe ključeve. Zanimljivo počne otvarati ormariće u majuškoj kuhinji sve dok nije pronašao kutiju mačje hrane. Otvorio ju je i ispraznio na papirnati tanjur ispod slola. Nije bilo baš mnogo hrane. Bosch je znao da će kasnije nešto morali poduzeti oko Životinje.

Kada je Bosch izašao iz prikolice, Edgar je već bio smjestio Delacroixa na stražnje sjedalo kicoša. Vidio je kako susjed promatra s otvorenih prednjih vrata obližnje prikolice. Okrenuo se i zaključao Delacroixova vrata.

Bosch proviri u ured poručnice Billets. Bilo je okrenuta postrance od svog stola i radila je na računalu na pomoćnom stolu. Njezin je radni stol bio prazan. Spremala se završiti radni dan i otići kući.

- Da? - reče ona ne pogledavši iza sebe.

- Izgleda da nam se posrećilo - reče Bosch. Okrenula se od računala i vidjela da je to Bosch.

- Daj da pogodim. Delacroix vas je pozvao unutra, samo sjeo i priznao.

Bosch kimne.

- Skoro pa lako

Oči joj se raširiše od iznenađenja, -Zafrkavaš me.

- Kaže da je to učinio. Morali smo ga ušikati da ga možemo dovesti ovamo i snimiti. Bilo je kao da je čekao da se pojavimo.

Billetsova je postavila lajoš nekoliko pila na njega i Bosch na kraju sažme čitav posjet prikolici, uključujući i problem s kojim su se suočili, budući da nisu imali upotrebljiv magnetofon kojim bi snimili Delacroixovo priznanje. Biletsova se zabrinula i ozlovoljila, podjednako na Boscha i Edgara jer nisu bili spremni, kao i na Bradleevu iz OUP-a jer nije vratila Boschev magnetofon

- Sve što mogu reći je da nam ovo bolje ne pokvari uspjeh. Harry - reče ona, ukazujući na mogućno« pravnog izazova za bilo kak-™

priznanje budući da prvome Delacroixove riječi n
ljene. - Ako izgubirr

. . aj slučaj zbog našeg propusti Nije dovršila, no nije ni trebala.

Gledaj, mislim da će sve biti uredu. Edgar jc zapisao sve šloje rekao, od riječi do riječi. Stali smo čim smo imali dovoljno da ga upecamo, a sada ćemo sve to zabilježili audiovizualno. Billetsova se doimala neznatno umirena.

A Slo je s Mirandom? Siguran si da nećemo imali situaciju poput one s Mirandom - reče ona tako da posljednji dio nije predstavljao pitanje već naredbu.

- Ne vidim to tako. Počeo je deklamirati prije nego što smo dobili priliku da ga savjetujemo. Zatim je i kasnije nastavio govoriti, Ponekad to tako ide. Spreman si ići spravom za probijanje zidova, a oni ti jednostavno otvore vrata. Onaj koga dobije za odvjetnika mogao bi dobiti srčani udar i početi vriskali zbog toga, ali iz toga neće proizaći ništa. Mi smo čisti, poručnice.

Billetsova kimne, znak da ju je Bosch uvjerio.

- Kad bi barem sa svima njima bilo ovako jednostavno - reče ona. - Stoje s Uredom državnog odvjetnika?

- Njih ću sljedeće nazvati.

-Uredu, koja soba ako poželim bacili pogled? -Trica,

- Dobro, Harry, odi i upakiraj ga.

Okrenula se natrag svome računalu. Bosch joj salutira i tek što se nije iskrao kroz vrata, kadli zastane. Ona osjeti da nije otišao i ponovno se okrene prema njemu.

- Stoje?

Bosch slegne ramenima.

- Ne znam. Čitavim putem do stanice razmišljao sam što se sve moglo izbjeći da smo samo olišli k njemu umjesto što smo se poigravali oko njega, skupljajući podatke.

- Harry, znam što misliš, i nema nikakvog načina na koji si mogao znati da ovaj tip, nakon dvadeset i nešto godina, samo čeka da mu pokucaš na vrata. Riješio si to na pravi način, i da to moraš ponoviti opcl bi učinio isto. Kružiš oko lovine. Ono što se dogodilo policajki Brasher nije imalo nišla s lime kako si vodio ovaj slučaj.

Boschje na tren pogleda, a zatim kimne. Ono Stoje rekla pomoći će mu da si olakša savjest.

- Kao :

uh, idi ga upakirati, i stolu za ubojstva kako bi nazva ijestio ih daje došlo do uhićenja i 7. Razgovarao je s nadzornicom f on ili njegov partner do kraja da

optužnicu. O'Brienova. koja je bila upoznala sa slučajem samo puiem vijesti iz medija, rekla je da Želi poslali tužitelja u slanicu radi nadgledanja davanja priznanja i daljnjeg razvoja slučaja na ovom stupnju

Bosch je znao da će uz prometnu gužvu iz gradskog središta tužitelju trebati barem četrdeset pet minuta da stigne ustanicu. Rekao je O'Brienovpj da je tužitelj dobrodošao, ali da neće nikoga čekati prije nego što uzme priznanje. O'Brienova ga upozori da bi trebao.

- (Jiedaite. ovat tip 2eii govoriti - reče Bosch. - Za četrdeset nei minuta m za ledan sat priča 01 mogla biti sasvim arugačua. Ne možemo cesaii. Recue svom cOvieKU ua pokuca na vrata sobe broj

- Bradlev

1? Hak

i.ivuic sam iniain vas magnetofon ovdje. -Zašiošte Eauzeii' Renao sam vam da poslušā le kaselu. Nisam renao oa uzmete moi aparat, da ga više nc trebam.

uijcia sam ga pregieoau 1 dali kaselu na provjeru, uvjeriti se da jc u neprekinutom slijedu.

- Onda je otvorite i izvadile traku. Ne uzimajte aparat. -Detektive, ponekad je za dokazivanje autentičnosii trake potreban original magnetofona.

Bosch frustrirano odmahne glavom.

- Isuse, zašto ovo radite? Znete tko je odavao informacije, zašto gubite vrijeme?

Ponovno je nastala stanka prije nego što je odgovorila.

- Morala sam biti temeljila. Detektive, moram voditi svoju istragu onako kako smatram daje prikladno.

Sada je Boseh na trenutak zastao, pitajući seje li mu štogod promaklo, je li sc nešto drugo događalo. Konačno je odlučio da se ne može brinuti zbog toga. Morao je držati pogled na svom zgoditku.

-Gledaj, mislim da će sve bili u redu. Edgar je zapisao sve Slojc rekao, od riječi do riječi. Stali smo čim smo imali dovoljno da ga

upecamo, a sada ćemo sve to zabilježiti audiovizualno.

Billetsova se doimala neznatno umirena.

-A što je s Mirandom? Siguran si da nećemo imati situaciju poput one s Mirandom - reče ona lako da posljednji dio nije predstavljao pitanje već naredbu.

- Ne vidim to tako. Počeo je deklamirati prije nego što smo dobili priliku da ga savjetujemo. Zatim je i kasnije nastavio govoriti. Ponekad lo tako ide. Spreman si ići spravom za probijanje zidova, a oni ti jednostavno otvore vrata. Onaj koga dobije za odvjetnika mogao bi dobiti srčani udar i počeli vriskati zbog toga, ali iz toga neće proizaći ništa. Mi smo čisti, poručnice.

Billetsova kimne, znak da ju je Bosch uvjetno.

- Kad bi barem sa svima njima bilo ovako jednostavno reče ona. Što je s Uredom državnog odvjetnika?

- Njih ću sljedeće nazvati.

- U redu, koja soba ako poželim baciti pogled?

- Trica.

- Dobro, Harry, odi i upakiraj ga.

Okrenula se natrag svome računalu. Bosehjoj salutira i tek što se nije iskrao kroz vrata, kadli zastane. Ona osjeti da nije otišao 1 ponovno se okrene prema njemu. Stoje? Boseh slegne ramenima. Ne znam. Čitavim putem do stanice razmišljao sam što se sve moglo izbjeći da smo samo otišli k njemu umjesto što smo se poigrali oko njega, skupljajući podatke.

- Harry/, znam što misliš, i nema nikakvog načina na koji si mogao znati da ovaj tip, nakon dvadeset i nešto godina, samo čeka da mu pokucaš na vrata. Riješio si to napravi način, i da to moraš ponoviti opet bi učinio isto. Kružiš oko lovine. Ono što se dogodilo policajki Brasher nije imalo ništa s time kako si vodio ovaj slučaj.

Boschje na tren pogleda, a zatim kimne. Ono što je rekla pomoći će mu da si olakša savjest.

Billetsova se vrati svome računalu.

- Kao što rekoh, idi ga upakirati.

Bosch se vrati stolu za ubojstva kako bi nazvao Ured državnog odvjetnika i obavijestio ih daje došlo do uhićenja u slučaju ubojstva i da uzimaju iskaz. Razgovarao je s nadzornicom po imenu O'Brien i rekao joj da će on ili njegov partner do kraja dana doći podnijeti

optužnicu. O'Brienova, koja je bila upoznata sa slučajem samo putem vijesti iz medija, rekla je da želi poslati tužitelja u stanicu radi nadgledanja davanja priznanja i daljnjeg razvoja slučaja na ovom stupnju.

Bosch je znao da će uz prometnu gužvu iz gradskog središta tužitelju trebati barem četrdeset pet minuta da stigne u stanicu. Rekao je O'Brienovoj daje tužitelj dobrodošao, ali da neće nikoga čekati prije nego Sto uzme priznanje. O'Brienova ga upozori da bi trebao.

- Gledajte, ovaj lip želi govoriti - reče Bosch. - Za Četrdeset pet minuta ili za jedan sat priča bi mogla biti sasvim drugačija. Ne možemo čekati. Recite svom čovjeku da pokuca na vrata sobe broj tri kada stigne ovamo. Uvest ćemo ga čim prije.

U savršenom bi svijetu tužitelj bio na ispitivanju, ali budući daje godinama radio na slučajevima, Bosch je znao danečisla savjest ne ostaje uvijek nečista. Kada ti netko kaže da želi priznati ubojstvo, ne čekaš. Uključiš magnetofon i kažeš: - Reci mi sve o tome.

O'Brienova se nevoljko složi, navodeći vlastita iskustva, te okončaše razgovor. Bosch smjesta ponovno podigne slušalicu i nazove Unutarnje poslove, (e zatraži Carol Bradlev. Prespojili su ga.

-Ovdje Bosch iz hollywoodske ispostave, gdje je 11101 vražji magnetofon?

Umjesto odgovora zavlada je tišina.

- Bradlevjca.' Halo? Jeste li...

- Ovdje sam. Imam vaš magnetofon ovdje.

-Zašto ste ga uzeli? Rekao sam vam da poslušate kasetu. Nisam rekao da uzmete moj aparat, da ga više ne trebam

-Htjela sam ga pregledati i dati kasetu na provjeru, uvjerali sada je u neprekinutom slijedu.

- Onda je otvorite i izvadite traku. Ne uzimajte aparal.

- Detektive, ponekad je za dokazivanje autentičnosti trake potreban original magnetofona.

Bosch frustrirano odmahne glavom.

- Isuse, zašto ovo radile? Znae tko jc odavao informacije, zašto Ponovno je nastala stanka prije nego Stojce odgovorila.

- Morala sam biti temeljita. Detektive, moram vodili svoju istragu onako kako smatram da jc prikladno.

Sada je Bosch na trenutak zaslaio, pitajući se je li mu štogod

promaklo, je li se nešto drugo događalo. Konačno je odlučio da se ne može brinuti zbog toga. Morao je držati pogled na svom zgoditku.

- Gledaj, mislim da će sve biti u redu. Edgar je zapisao sve stoje rekao, od riječi do riječi. Stali smo čim smo imali dovoljno da ga upecamo, a sada ćemo sve to zabilježiti audiovizualno.

Billetsova se doimala neznatno umirena.

-A Stoje s Mirandom? Siguran si da ćemo imati situaciju poput one s Mirandom - reče ona tako da posljednji dio nije predstavljao pitanje već naredbu.

- Ne vidim to tako. Počeo je deklamirati prije nego što smo dobili priliku da ga savjetujemo. Zatim je i kasnije naslavio govorili. Ponekad to rako ide. Spreman si ići spravom za probijanje zidova, a oni ti jednostavno otvore vrata. Onaj koga dobije za odvjetnika mogao bi dobiti srčani udar i početi vriskati zbog loga, ali iz loga neće proizaći ništa. Mi smo čisti, poručnice.

Billetsova kimne, znak da ju je Bosch uvjerio.

- Kad bi barem sa svima njima bilo ovako jednostavno reče ona. - Što je s Uredom državnog odvjetnika?

- Njih ću sljedeće nazvati.

- U redu. koja soba ako poželim baciti pogled?

- Dobro, Harry, odi i upakiraj ga.

Okrenula se natrag svome računalu. Bosch joj salutira i tek što se nije iskrao kroz vrata, kadli zastane. Ona osjeti da nije otišao i ponovno se okrene prema njemu.

Bosch slegne r

- Ne znam. Čitavim putem do stanice razmišljao sam što se sve moglo izbjeći da smo samo otišli k njemu umjesto što smo se poigravali oko njega, skupljajući podatke.

- Harry, znam što misliš, i nema nikakvog načina na koji si mogao znati da ovaj tip, nakon dvadeset i nešto godina, samo čeka da mu pokucaš na vrata. Riješio si to na pravi način, i da lo moraš ponoviti opet bi učinio isto. Kružiš oko lovine. Ono što se dogodilo policajki Brasher nije imalo ništa s time kako si vodio ovaj slučaj.

Bosch je na tren pogleda, a zatim kimne. Ono što je rekla pomoći će mu da si olakša savjest

Billetsova se vrati svome računalu.

- Kao što rekoh, idi ga upakirati.

Bosch se vratio stolu za ubojstva kako bi nazvao Ured državnog odvjetnika i obavijestio ih daje došlo do uhićenja u slučaju ubojstva i da uzimaju iskaz. Razgovarao je s nadzornicom po imenu O'Brien i rekao joj da će on ili njegov partner do kraja dana doći podnijeti optužnicu. O'Brienova, koja je bila upoznata sa slučajem samo putem vijesti iz medija, rekla je da želi poslati tužitelja u Stanicu radi nadgledanja davanja priznanja i daljnjeg razvoja slučaja na ovom stupnju.

Bosch je znao da će uz prometnu gužvu iz gradskog središta tužitelju trebati barem četrdeset pet minuta da sligne u stanicu. Rekao je O'Brienovoj da je tužitelj dobrodošao, ali da neće nikoga čekati prije nego što uzme priznanje, O'Brienova ga upozori da bi trebao.

- Gledajte, ovaj tip želi govoriti - reče Bosch. - Za četrdeset pet minuta ili za jedan sat priča bi mogla biti sasvim drugačija. Ne možemo čekati. Recite svom čovjeku da pokuca na vrata sobe broj tri kada stigne ovamo. Uvest ćemo ga čim prije.

U savršenom bi svijetu tužitelj bio na ispitivanju, ali budući daje godinama radio na slučajevima, Bosch je znao da nečista savjest ne ostaje uvijek nečista. Kada ti netko kaže da želi priznati ubojstvo, ne čekaš. Uključiš magnetofon i kažeš: - Reci mi sve o tome.

O'Brienova se nevoljko složi, navodeći vlastita iskustva, te okončaše razgovor. Bosch smjesta ponovno podigne slušalicu i nazove Unutarnje poslove, te zatraži Carol Bradlev, Prespojili su ga.

- Ovdje Bosch iz hollywoodske ispostave, gdjejemoj vražji magnetofon?

Umjesto odgovora zavlada je tišina.

- Bradlejeva? Halo? Jeste li...

- Ovdje sam. Imam vaš magnetofon ovdje.

- Zašto ste ga uzeli? Rekao sam vam da poslušate kasetu. Nisam rekao da uzmete moj aparat, da ga više ne trebam.

- Htjela sam ga pregledati i dati kasetu na provjeru, uvjerali ste me da je u neprekinutom slijedu,

- Onda je otvorite i izvadite traku. Ne uzimajte aparat.

- Detektive, ponekad je za dokazivanje autentičnosti trake polje original magnetofona.

Bosch je otrirano odmahne glavom.

- Isuse, zašto ovo radite? Znate tko je odavao informacije, /išm gubite vrijeme?

Ponovno je nastala slanka prije nego Stojce odgovorila.

- Morala sam biti temeljita. Detektive, moram voditi svoju istragu onako kako smatram da je prikladno.

Sada je Bosch na trenutak zaslaao, pitajući se je li mu što god promaklo, je li se nešto drugo događalo. Konačno je odlučio da se ne može brinuti zbog loga. Morao je držati pogled na svom zgoditku Svom slučaju.

U 19 sati Bosch i Edgar odvezli su Samuela Delacroka u gradsko središte da ga pritvore u Parkerovu centru pod optužbom da je ubio svog sina, S Portugalom kojije u sobi za ispitivanje sudjelovao u saslušavanju, postavljali SU pitanja Dclacroixu još skoro jedan sat, skupivši samo još nekoliko novih detalja o ubojstvu. Očevo sjećanje na ubojstvo svog sina i njegovu ulogu u tome nagrizlo je dvadeset godina krivnje i viskija,

Portugal je napustio prostoriju i dalje vjerujući kako je slučaj pun pogodak. S druge strane, Bosch nije bio toliko siguran. Nikada nije s veseljem dočekivao dobrovoljna priznanja kao drugi detekivi i tužitelji. Vjerovao je da je iskreno kajanje rijetko u svijetu. Prilazio je neočekivanim priznanjima s iznimnim oprezom, u riječima uvijek tražeći podvalu. Za njega je svaki slučaj bio poput kuće koja se gradi. Kada u igru uđe priznanje, ono postaje betonska ploča na kojoj se gradi kuća. Ako jc ploča bila pogrešno zamiješana ili izlivena, kuća neće izdržati trešnju prvog potresa. Dok je vozio Delacroixa prema Parkerovu centru, Bosch nije mogao a da ne pomisli kako u temelju ove kuće postoje nevidljive pukotine, te da stiže potres.

Boscheve misli prekine zvonjava njegova mobitela. Zvala je po- Vi ste dečki Šmugnuli odavde prije ni

- Odvodimo ga u centar da ga pritvorim, Zvučiš zadovoljno zbog toga.

- Pa... zapravo ne mogu razgovarati,

10 ugrabili priliZvali su me Irving i Ured za odnose s |..vn,išl u Pielpostavljam da se već pročulo iz Ureda okružnoj- lužildia da pristižu optužnice. Kako želiš da to riješim?

Bosch pogleda na svoj sat. Procijenio jc da bi nakon što predaju

Delacroix mogli stići do kuće Sheile Delacroix do 20 sati. Problem je bio u tome što bi objava medijima mogla značiti da će izvjestitelji stići do nje prije toga.

- Znači, želimo prvi stići do kćeri. Možete li otići u Ured okružnog tužitelja i vidjeti mogu li zadržati podatak do devet sati. Isto vrijedi i za Odnose s javnošću.

- Nema problema. I gledaj, nakon što ostaviš tipa, nazovi me kada budeš mogao razgovarati. Kod kuće. Ako posloji kakav problem, želim znati za njega.

-Može.

Sklopio je mobitel i pogledao prema Edgaru.

-Prva stvar koju Portugal mora da je učinio bila je da na/ove svoj ured za odnose s javnošću.

-I mislio sam. Vjerojatno mu je to prvi važan slučaj. Izmusti će iz njega sve što može.

-Da.

Nekoliko su se minuta vozili u tišini. Bosch je razmišljao o onome što je insinuirao Billetsovoj. Nije mogao u potpunosti razlučiti koji mu je razlog za nelagodu. Slučaj se sada premještao iz područja policijske istrage u područje sudskog sustava. Još je uvijek trebalo napraviti mnogo istražiteljskog posla, no svi su se slučajevi mijenjali. Čim bi se osumnjičenika optužilo i pritvorilo, le čim bi počeo sudski postupak. U većini slučajeva Bosch je osjećao olakšanje i ispunjenost onog trenutka kada bi ubojicu vodio u zatvor. Osjećao se kao gradski kraljević, kao da je na neki način nešto promijenio. Ali ne i ovog puta, a nije bio siguran zašto.

Konačno je otpustio svoje osjećaje o vlastitim pogreškama i nekontrolirajućem razvijanju slučaja. Odlučio je da ne može slavni niti se imalo osjećati kao kraljević kada ga je slučaj toliko mnogo stajao. Da, u autu su sa sobom imali ubojicu djeteta kojije priznao, i vodili su ga u zatvor. No Nicholas Trent i Julia Brasher bili su mrtvi. Kuća koju je izgradio na slučaju uvijek će imati sobe s njihovim duhovima. Uvijek će ga progoniti.

U 19 sati Bosch i Edgar odvezli su Samuela Delacroixa u gradsko središte da ga pritvore u Parkerovu centru pod optužbom da je ubio svog sina. S Portugalom kojije u sobi za ispitivanje sudjelovao u saslušavanju, postavljali su pitanja Delacroixu još skoro jedan sat.

skupivši samo još nekoliko novih detalja o ubojstvu. Očevo sjećanje na ubojstvo svog sina i njegovu ulogu u lome nagrizlo je dvadeset godina krivnje i viskija.

Portugal je napustio prostoriju i dalje vjerujući kako je slučaj pun pogodak. S druge strane, Boseh nije bio toliko siguran. Nikada nije s veseljem dočekivao dobrovoljna priznanja kao drugi detekivi i tužitelji. Vjerovao je daje iskreno kajanje rijetko u svijetu [i i l.i'iu je neočekivanim priznanjima s iznimnim oprezom, u riječni, , 1. tražeći podvalu. Za njega je svaki slučaj bio poput kuće koj | ij di. Kadaiguudepriznanje.onopostajebetonskaploča na , | i a gradi kuća. Ako je ploča bila pogrešno zamiješana ili izlivL i i neće izdržati trešnju prvog potresa. Dok je vozio Dclacrot- 11 Parkerovu centru, Bosch nije mogao a da ne pomisli kake , ove kuće postoje nevidljive pukotine, le da sliže potres.

Boscheve misli prekine zvonjava njegova mobitela. Zv al. t poručnica Billets.

Vi ste dečki šmugnuli odavde prije no Slo smo ugrabili priliku za razgovor.

- Odvodimo ga u centar da ga pritvorimo.
- Zvučiš zadovoljno zbog toga. Pa... zapravo ne mogu razgovarali.
- Je li ozbiljno ili samo glumiš majku kvočku? -Još ne znam.
- Zvali su me Irving i Ured za odnose S javnošću. Pretpostavljam da se već pročulo iz Ureda okružnog tužitelja da pristižu optužnice. Kako želiš da to riješim?

Bosch pogleda na svoj sat. Procijenio je da bi nakon što predaju Delacroixa mogli stići do kuće Sheile Delacroix do 20 sati. Problem je bio u tome što bi objava medijima mogla značiti da će izvjestitelji stići do nje prije toga.

- Znae što, želimo prvi slici do kćeri, Možete li otići u Ured okružnog tužitelja i vidjeli mogu li zadržati podatak do devet sati. Isto vrijedi i za Odnose s javnošću.
- Nema problema. 1 gledaj, nakon što ostaviš tipa, nazovi me kada budeš mogao razgovarali. Kod kuće. Ako postoji kakav problem, Želim znati za njega.

-Može.

Sklopio je mobitel i pogledao prema Edgaru. -Prva stvar koju Portugal mora daje učinio bila je da nazove svoj ured za odnose s

javnošću.

- I mislio sam. Vjerojatno mu je lo prvi važan slučaj. Izmusli će iz njega sve što može.

-Da.

Nekoliko su se minula vozili u tišmi. Bosch je razmišljao o onome Stoje insinuirao Billetsovoj. Nije mogao u potpunosti razlučiti koji mu je razlog za nelagodu. Slučaj se sada premještao iz područja policijske istrage u područje sudskog sustava, Još je uvijek trebalo napraviti mnogo istražiteljskog posla, no svi su se slučajevi mijenjali čim bi se osumnjičenika optužilo i pritvorilo, te čim bi počeo sudski postupak. U većini slučajeva Bosch je osjećao olakšanje i ispunjenost onog trenutka kada bi ubojicu vodio u zatvor. Osjećao se kao gradski kraljević, kao daje na neki način nešto promijenio. Ali ne i ovog puta, a nije bio siguran zašto.

Konačno je otpustio svoje osjećaje o vlastitim pogreškama i nekontrolirajućem razvijanju slučaja. Odlučio je da ne može slaviti niti se imalo osjećati kao kraljević kada ga je slučaj toliko mnogo stajao. Da, u autu su sa sobom imali ubojicu djetela koji je priznao, i vodili su ga u zatvor. No Nicholas Trent i Julia Brasher bili su mrtvi. Kuća koju je izgradio na slučaju uvijek će imati sobe s njihovim duhovima. Uvijek će ga progoniti.

U 19 sati Bosch i Edgar odvezli su Samuela Delacroixa u gradsko središte da ga pritvore u Parkerovu centru pod optužbom da je ubio svog sina, S Portugalom koji je u sobi za ispitivanje sudjelovao u saslušavanju, postavljali su pitanja Delacroisu još skoro jedan sat, skupivši samo još nekoliko novih detalja o ubojstvu. Očevo sjecanje na ubojstvo svog sina i njegovu ulogu u tome nagrizlo je dvadeset godina krivnje i viskija.

Portugal je napustio prostoriju i dalje vjerujući kako je slučaj pun pogodak. S druge strane, Bosch nije bio toliko siguran. Nikada nije s veseljem dočekivao dobrovoljna priznanja kao drugi detekivi i tužitelji. Vjerovao je da je iskreno kajanje rijetko u svijetu. Prilazio je neočekivanim priznanjima s iznimnim oprezom, u riječima uvijek tražeći podvalu. Za njega je svaki slučaj bio poput kuće koja se gradi. Kada u igru uđe priznanje, ono postaje betonska ploča na kojoj se gradi kuća. Ako je ploča bila pogrešno zamiješana ili izlivena, kuća neće izdržati trešnju prvog potresa. Dok je vozio

Delacroix prema Parkerovu centru, Bosch nije mogao a da ne pomisli kako u temelju ove kuće postoje nevidljive pukotine, te da sliže potres.

Boscheve misli prekine zvonjava njegova mobitela. Zvala je poručnica Billets.

- Vi ste dečki šmugnuli odavde prije no što smo ugrabili prili-
Odvodimo ga u centar da ga prilvorimo.

- Zvučiš zadovoljno zbog loga. -Pa... zapravo ne mogu ra?govaiaii

Je l

biljno ili sa

o glun

lajku kvočku?

-Zvali su me Irving i Ured za odnose sjavnoSču. Pretpostavljam da se već pročulo iz Ureda okružnog tužitelja da pristižu optužnice Kako želiš da to riješim?

Bosch pogleda na svoj sat. Procijenio je da bi nakon što predaju Delacroixa mogli stići do kuće Sheile Delacroix do 20 sati. Problem je bio u lome šio bi objava medijima mogla značili da će izvjestitelji stići do nje prije toga.

- Znate što, želimo prvi stići do kćeri. Možete li olići u Ured okružnog tužitelja i vidjeti mogu li zadržali podatak do devet sati. Isto vrijedi i za Odnose s javnošću.

- Nema problema, l gledaj, nakon Sto osiaviS lipa, nazovi me kada budeš mogao razgovarati. Kod kuće. Ako postoji kakav problem, želim znati za njega.

Sklopio je mobitel i pogledao prema Edgaru.

- Prva si var koju Pomi ga l mora daje učinio bilajc da nazove svoj

- l mislio sam. Vjerojatno muje to prvi važan slučaj. Izmusti će

iz njegov

!!e što m

Da.

vozili u tišini. Boschje razmišljao o on-tsovoj. Nije mogao u potpunosti razlučiti koji muje razlog za nelagodu. Slučaj se sada premještao iz područja policijske istrage u područje sudskog sustava. Još je uvijek trebalo napraviti mnogo istražiteljskog posla, no svi su se slučajevi mijenjali Čim bi se osumnjičenika optužilo i pritvorilo, le čim bi počeo sudski postupak. U većini slučajeva Bosch

je osjećao olakšanje i ispunjenost onog trenutka kada bi ubojicu vodio u zatvor. Osjećao se kao gradski kraljević, kao da je na neki način nešto promijenio. Ali ne i ovog puta, a nije bio siguran zašto. Konačno je otpustio svoje osjećaje o vlastitim pogreškama i nekomolirajućem razvijanju slučaja. Odlučiojedane može slaviti niti se imalo osjećati kao kraljević kada gaje slučaj toliko mnogo stajao. Da, u autu su sa sobom imali ubojicu djeteta kojije priznao, i vodili SU ga U zatvor. No Nicholas Trent i Julia Brasher bili su mrtvi. Kuća koju je izgradio na ^lu.'iju uvijek će imati sobe s njihovim duhoviOdmahnula jc glavom.

- Ništa više od laganog udana po slm/ujil: kjda je bio iilucn i ponašao se kao derište. To je sve.

Boseh pogleda Kdgara, a zatim natrag u ženu. koja se ponovno nagnula naprijed, gledajući u pod pokraj svojih stopala.

- Sheila, znam da ovdje govorimo o vaSem ocu. Ali također govorimo ovaSem bratu. Nije baš imao prilike živjeti, zar ne?

(" ekaoje, i nakon dugog trenutka odmahнула je glavom a da nije podignula pogled.

- Imamo priznanje vašeg oca i imamo dokaze. Arthurove kosli pripovijedaju nam priču, Sheila. Postoje ozljede. Mnogo njih. Iz njegova čitavog života.

Kimnula je.

-Ono što nam je potrebno još je jedan glas. Netko tko nam može reći kako je Arthurubilo odrastati u ovoj kući.

- Pokušati odrasti - doda Edgar.

Sheila se uspravi i dlanovima razmaze suze po obrazima.

- Sve Što vam mogu reći je da ga nikad nisam vidjela kako udara mog brata. Niti jednom.

Obrisala je još suza. Lice joj je postajalo sjajno i izobličeno,

-Ovo je nevjerovatno- reče. - Sve Što sam učinila... sve što sam željela bilo je da vidim je li ono gore bio Arthur. A sada... nikada vas nisam trebala nazvati. Trebala sam...

Nije dovršila, Stisnula je vrh nosa pokušavajući zaustaviti suze.

-Sheila-reče Edgar. - Ako to vaš otac nije učinio, zašto bi nam onda rekao da jest?

Oštro je odmahнула glavom i doimala se uznemireno.

- Zašto bi nam rekao da vam prenesemo njegovu poruku kako

-Nezr
jeglun

i. Bolestan je. Pije. Možda želi pažnju, ni

Bosch privuče kutiju s fotografijama preko slola i prstom prođe preko jednog od redova. Ugledao je fotografiju Arthura na kojoj je možda imao pet godina. Izvukao ju je i proučio. Na fotografiji ništa nije nagovještalo na to da je dječak osuđen na propast, da su kosti ispod tkiva već oštećene.

Gurnuo je fotografiju natrag na nje/ino mjesto i podignuo pogled prema ženi. Gledali su jedno u drugo.

- Sheila, hoćete li nam pomoći? Odvratila je pogled od njega.

- Ne mogu.

Boseh zaustavi automobil ispred cijevi za odvođenje vode i brzo ugasi motor. Nije želio privući pozornost stanara Avenije Wonderland. U kicošuje bio izložen. No nadao se daje dovoljno kasno da preko svib prozora budu navučene zavjese.

Boschje bio sam u automobilu budući daje njegov partner otišao provesti noć kod kuće. Spustio je ruku i pritisnuo dugme za otvaranje prtljažnika. Nagnuo se na prozor i pogledao uvis u tamu obronka. Mogao je vidjeti da je jedinica Posebnih poslova već bila vani te uklonila mrežu rampa i stuba koje su vodile do mjesta zločina. Bosch je upravo to i želio. Želio je da bude što je moguće sličnije onome kada je Samuel Delacroix odvukao tijelo svog sina na obronak u gluho doba noći.

Upali se svjetiljka i u prvi tren iznenadi Boscha. Nije shvatio da mu je palac na dugmetu. Ugasio ju je i pogledao prema utihnutim kućama na okretištu. Bosch je slijedio svoje instinkte, vraćajući se na mjesto gdje je sve počelo. U pritvoru je imao tipa zbog ubojstva starog više od dvadeset godina, no njemu se to nije činilo u redu. Nešto nije bilo kako treba i on će započeti ovdje.

Posegnuo je uvis i isključio svjetlo u kabini automobila. Tiho je otvorio vrata i izašao sa svjetiljkom.

Kod stražnjeg dijela automobila još se jednom ogledao te podignuo poklopac. U prtljažniku je ležala lutka za testiranje koju je posudio od Jespera iz ZIO-ovog laboratorija. Lutke su sc koristile prilikom rekonstruiranja zločina, pogotovo prilikom sumnjivih skokova samoubojica i bježanja vozača s mjesta prometne nesreće. ZIO je

Odmahnula je glavom.

- Ništa više od laganog udarca po stražnjici kada je bio malen i ponašao se kao derište. To je sve.

Bosch pogleda Edgara, a zatim natrag u ženu koja se ponovno nagnula naprijed, gledajući u pod pokraj svojih stopala.

- Sheila, znam da ovdje govorimo o vašem ocu. Ali također govorimo o vašem bratu. Nije baš imao prilike živjeti, zar ne?

Čekao je, i nakon dugog trenutka odmahнула je glavom a da nije podignula pogled.

- Imamo priznanje vašeg oca i imamo dokaze. Arthurove kosti pripovijedaju nam priču, Sheila. Postoje ozljede. Mnogo njih. Iz njegova čitavog života.

Kimnula je.

- Ono što nam je potrebno još je jedan glas Netko tko nam može reći kako je Arthuru bilo odrastati u ovoj kući.

- Pokušali odrasli - doda Edgar.

Sheila se uspravi i dlanovima razmaze su/e po obrazima.

- Sve što vam mogu reći je da ga nikad nisam vidjela kako udara mog brata. Niti jednom.

Obrisala je još suza. Lice joj je postajalo sjajno i izobličeno.

- Ovo je nevjerojatno - reče. - Sve što sam učinila... sve što sam željela bilo je da vidim je li ono gore bio Arthur A sada... nikada vas nisam trebala nazvati. Trebala sam...

Nije dovršila. Stisnula je vrh nosa pokušavajući zaustaviti suze.

- Sheila - reče Edgar. - Ako lo vaš otac nije učinio, zašto bi nam onda rekao da jest?

Oštro je odmahнула glavom i doimala se uznemireno.

- Zašto bi nam rekao da vam prenesemo njegovu poruku kako mu je žao?

- Ne znam. Bolestan je. Pije. Možda želi pažnju, ne znam. Bio je glumac, znate.

Bosch privuče kutiju s fotografijama preko stola i prstom prođe preko jednog od redova. Ugledao je fotografiju Arthura na kojoj je možda imao pet godina. Izvukao ju je i proučio. Na fotografiji ništa nije nagovještalo na to daje dječak osuđen na propast, da su kosti ispod tkiva već oštećene.

Gurnuo je fotografiju natrag na njezino mjesto i podignuo pogled

prema ženi, Gledali su jedno u drugo.

- Sheila, hoćete li nam pomoći? Odvratila je pogled od njega.

Bosch zaustavi automobil ispred cijevi za odvođenje vode i brzo ugasi motor. Nije želio privući pozornost stanara Avenije Wonderland, U kicoSuje bio izložen. No nadao se daje dovoljno kasno da preko svih prozora budu navučene zavjese,

Bosch je bio sam u automobilu budući daje njegov partner otišao provesti noć kod kuće. Spustio je ruku i pritisnuo dugme za otvaranje prtljažnika. Nagnuo se na prozor i pogledao uvis u tamu obronka. Mogao je vidjeti da je jedinica Posebnih poslova već bila vani te uklonila mrežu rampa i stuba koje su vodile do mjesta zločina. Bosch je upravo to i želio. Želio jc da bude šio je moguće sličnije onome kada je Samuel Delacrois odvuкао tijelo svog sina na obronak u gluho doba noći.

Upali se svjetiljka i u prvi tren iznenadi Boscha. Nije shvatio da mu je palac na dugmetu, Ugasio ju je i pogledao prema utihnulim kućama na okretištu. Bosch jc slijedio svoje instinkte, vraćajući se na mjesio gdje je sve počelo. U pritvoru je imao tipa zbog ubojstva starog više od dvadeset godina, no njemu se to nije činilo u redu. Nešto nije bilo kako treba i on će započeti ovdje.

Posegnuo je uvis i isključio svjetlo u kabini automobila. Tiho jc Kod stražnjeg dijela automobila još se jednom ogledao te podignuo poklopac. U prtljažniku je ležala lutka za testiranje koju je posudio od Jespera iz ZIO-ovog laboratorija. Lutke su se koristile prilikom rekonstruiranja zločina, pogotovo prilikom sumnjivih skokova samoubojica i bježanja vozača s mjesta prometne nesreće. ZIO je Odmahnula je glavom.

- Ništa više od laganog udarca po stražnjici kada je bio malen i ponašao se kao derište. Toje sve.

Bosch pogleda Edgara, a zatim natrag u ženu. koja se ponovno nagnula naprijed, gledajući u pod pokraj Svojih stopala.

- Sheila, znam da ovdje govorimo o vašem ocu. Ali također govorimo o vašem bratu. Nije baš imao prilike živjeti, zar ne?

Čekao je, i nakon dugog trenutka odmahnulla je glavom a da nije podignula pogled.

- Imamo priznanje vašeg oca i imamo dokaze. Arthurove kosti pripovijedaju nam priču, Sheila. Postoje ozljede. Mnogo njih. Iz

njegova čitavog života.

Kimnula je,

-Ono što nam je potrebno oš je jedan glas. Netko tko nam može reći kako je Arthuru bilo odrastati u ovoj kući.

- Pokušati odrasti - doda Edgar.

Sheila se uspravi i dlanovima razmaze suze po obrazima.

- Sve što vam mogu reći je da ga nikad nisam vidjela kako udara mog brata. Niti jednom.

Obrisala je još suza. Lice joj je postajalo sjajno i izobličeno.

- Ovo je nevjerojatno - reče. - Sve što sam učinila... sve što sam željela bilo je da vidim je li ono gore bio Arthur. A sada... nikada vas nisam trebala nazvati. Trebala sam...

Nije dovršila. Stisnula je vrh nosa pokušavajući zaustaviti suze.

- Sheila-reče Edgar.-Ako to vaš otac nije učinio, zašto bi nam onda rekao da jest?

OŠtroje odmahнула glavom i doimala se uznemireno.

- Zašto bi nam rekao da vam prenesemo njegovu poruku kako

- Ne znam. Bolestan je. Pije. Možda želi pažnju, ne znam. Bio je glumac, znale.

Bosch privuče kutiju s fotografijama preko slola i prstom prođe preko jednog od redova. Ugledao je fotografiju Arthura na kojoj je možda imao pet godina. Izvukao ju je i proučio. Na fotografiji ništa nije nagovještalo na to daje dječak osuđen na propast, da su kosti ispod tkiva već oštećene.

Gurnuo je fotografiju natrag na njezino mjesto i podignuo pogled prema ženi. Gledali su jedno u drugo.

- Sheila, hoćete li nam pomoći? Odvratila je pogled od njega.

- Ne mogu.

Bosch zaustavi automobil ispred cijevi za odvođenje vode i brzo ugasi motor. Nije želio privući pozornost stanara Avenije Wonderland. U kicošu je bio izložen. No nadao se daje dovoljno kasno da preko svih prozora budu navučene zavjese.

Boschje bio sam u automobilu budući daje njegov partner otišao provesti noć kod kuće. Spustio je ruku i pritisnuo dugme za otvaranje prtljažnika. Nagnuo se na prozor i pogledao uvis u lamu obronka. Mogao je vidjeti da je jedinica Posebnih poslova već bila vani te uklonila mrežu rampa i stuba koje su vodile do mjesta zločina. Bosch

je upravo to i želio, Želio je da bude Stoje moguće sličnije onome kada je Samuel Delacrois odvuкао tijelo svog sina na obronak u gluho doba noći.

Upali se svjetiljka i u prvi tren iznenadi Boscha. Nije shvatio da mu je palac na dugmetu. Ugasio ju je i pogledao prema utihnulim kućama na okretištu. Bosch je slijedio svoje instinkte, vraćajući se na mjesto gdje je sve počelo. U pritvoru je imao tipa zbog ubojstva starog više od dvadeset godina, no njemu se to nije činilo u redu. Nešto nije bilo kako treba i on će započeti ovdje.

Posegnuo je uvis i isključio svjetlo u kabini automobila. Tiho je otvorio vrata i izašao sa svjetiljkom.

Kod stražnjeg dijela automobila još se jednom ogledao te podignuo poklopac. U prtljažniku je ležala lulka za testiranje koju je posudio od Jespera iz ZIO-ovog laboratorija. Lulke su se koristile prilikom rekonstruiranja zločina, pogotovo prilikom sumnjivih skokova samoubojica i bježanja vozača s mjesta prometne nesreće. ZIO je napokon Boscha nadvlada nestrpljenje.

- Jebeš ga. Idem stubama. Vidimo se tamo dolje.

Napustio je nišu i pošao do stuba za izlaz za nuždu.

Bosch i Edgar izašli su do niše za dizalo i stajali u tišini nakon stoji Edgar pritisnuo dugme za spuštanje.

Bosch je gledao u svoj nejasan odraz koji se zrcalio u nehrđaj učim čeličnim vratima dizala. Pogledao je u Edgarov odraz, a zatim ravno u svog partnera.

- Dakle - reče. - Koliko si ljut?

- Negdje između jako i ne previše ljut. Bosch kimne.

- Stvarno si me posrao tamo, Harry.

- Znam. Žao mi je, Hoćeš da jednostavno odemo stubama?

- Strpljenja, Harry. Što se dogodilo s tvojim mobitelom prošle noći? Jesi li ga razbio ili što?

Bosch odmahne glavom.

-Ne, samo sam htio,, Nisam siguran što sam mislio, tako da sam najprije sam želio provjeriti stvari. Osim loga, znao sam da četvrtkom uvečer imaš svog sina. Onda sam naletio na Sheilu u prikolici, loje bilo nenadano.

- A što kad si počeo pretraživati mjesto? Mogao si nazvati. Do tada mi je mali već bio natrag kod kuće i spavao je,

- Da, znam. Trebao sam, Jed. Edgar kimne i to je bio kraj rasprave.
- Znaš da nas ta tvoja teorija sada vraća na sam početak - reče.
- Da, sam početak. Morat ćemo početi ispočetka, sve ponovno pregledati.

- Radit ćeš na tome ovaj vikend?

|- Da, vjerojatno.

- Onda me nazovi. -Hoću.

Napokon Boscha nadvlada nestrpljenje.

- Jebeš ga. Idem stubama. Vidimo se tamo dolje. Napustio jc nišu i pošao do stuba za izlaz za nuždu.

Bosch i Edgar izašli su do niše za dizalo i stajali u tišini nakon stoje Edgar pritisnuo dugme za spuštanje.

Boschje gledao u svoj nejasan odraz koj i se zrcalio u nehrđajućim čeličnim vratima dizala, Pogledao je u Edgarov odraz, a zatim ravno u svog partnera.

- Dakle - reče. - Koliko si ljut? -Negdje između jako i ne previše ljut. Bosch kimne.

- Stvarno si me posrao tamo, Harrv.

- Znam. Žao mi je. Hoćeš da jednostavno odemo stubama?

- Strpljenja, Harrv. Što sc dogodilo s tvojim mobitelom prošle noći? Jesi li ga razbio ili što?

Bosch odmahne glavom.

-Ne, samo sam htio... Nisam siguran što sam mislio, tako da sam najprije sam Želio provjeriti stvari. Osim toga, znao sam da četvrtkom uvečer imaš svog sina. Onda sam naletio na Sheilu u prikolici, toje bilo nenadano.

- A Što kad si počeo pretraživati mjesto? Mogao si nazvati. Do tada mi je mali već bio natrag kod kuće i spavao je.

- Da, znam. Trebao sam, Jed. Edgar kimne i loje bio kraj rasprave.

- Znaš da nas ta tvoja teorija sada vraća na sam početak - reče.

- Da, sam početak. Morat ćemo početi ispočetka, sve ponovno pregledati.

- Radit ćeš na tome ovaj vikend?

- Da, vjerojatno. -Onda me nazovi. -Hoću.

Napokon Boscha nadvlada nestrpljenje.

- Jebeš ga. Idem stubama. Vidimo se tamo dolje. Napustio je nišu i pošao do stuba za izlaz za nuždu.

Bosch i Edgar izašli su do niše za dizalo i stajali u tišini nakon što je Edgar pritisnuo dugme za spuštanje.

Bosch je gledao u svoj nejasan odraz koji se zrcalio u nehidajućun čeličnim vratima dizala. Pogledao je u Edgarov odraz, a zatim ravno u svog partnera.

- Dakle - reče. - Koliko si ljut?

- Negdje između jako i ne previše ljut, Bosch kimne.

- Stvarno si me posrao lamo, Harrv.

-Znam. Žao mi je. Hoćeš da jednostavno odemo stubama?

- Strpljenja, Harrv što se dogodilo s tvojim mobitelom prošle noći? Jesi li ga razbio ili Slo?

Bosch odmahne glavom.

-Ne, samo sam htio... Nisam siguran što sam mislio, lako da sam najprije sam želio provjeriti stvari. Osim toga, znao sam da četvrtkom uvečer imaš svog sina. Onda sam naletio na Sheilu u prikolici, toje bilo nenadano.

- A što kad si počeo pretraživati mjesto? Mogao si nazvali. Do tada mi je mali već bio natrag kod kuće i spavao jc.

- Da, znam. Trebao sam, Jed. Edgar kinine i toje bio kraj rasprave.

- Znaš da nas ta tvoja teorija sada vraća na sam početak - reče.

- Da, sam početak, Morat ćemo početi ispočetka, sve ponovno :c dobi]

Bosch i Edgar saznali su od asistentice u uredu Sheile Delacroixdaona radi izvan privremenog produkcijskog ureda naWestsideu, gdje je birala glumačku ekipu za probnu televizijsku emisiju nazBoschi Edgar park i ral i su automobil na rezerviranom parkiralištu prepunoni/đguara i BAflP-a, te pošli u skladište od opeka koje je bilo podijeljeno u dvije razine ureda. Na zidu su se nalazile zalijepljene upute na papirima na kojima je pisalo AUDICIJA te strelice koje su pokazivale smjer. Krenuli su dugačkim hodnikom, a zatim sc uspeli stražnjim stubištem.

Kada su dospjeli na prvi kat, ušli su u joS jedan dugačak hodnik u kojem su se poredali muškarci u tamnim odijelima, raščupani i neuredni. Neki od muškaraca nosili su kišne mantile i šešire. Neki su koračali, gestikulirali i tiho razgovarali sami sa sobom.

Boschi Edgar slijedilisustreliceiizaJliu veliku prostoriju spore-danim stolicama na kojima je sjedilo još muškaraca u lošim odijelima. Svi

su oni zurili dok su partneri prilazili stolu na kraju prostorije gdje je sjedila mlada žena, proučavajući imena ne podlozi za pisanje. Na stolu su bile hrpice fotografija dimenzija R x 10 cm te stranice scenarija. S druge strane zatvorenih vrata iza žene Boschje mogao čuli prigušene zvukove napetih glasova.

Čekali su dok žena nije dignula pogled sa svoje podloge zapisan-
Moramo vidjeti Sheilu Delacroix - reče Bosch

Bosch i Edgar saznali su od asistentice u uredu Sheile Delacroix* da ona radi izvan privremenog produkcijskog ureda na Westsideu, gdje je birala glumačku ekipu za probnu televizijsku emisiju nazvanu Maheri.

Bosch i Edgar parkirali su automobil na rezerviranom parkiralištu preponom jaguara i BMW- &, te pošli u skladište od opeka koje je bilo podijeljeno u dvije razine ureda. Na zidu su se nalazile zalijepljene upute na papirima na kojima je pisalo AUDICIJA te strelice koje su pokazivale smjer. Krenuli su dugačkim hodnikom, a zatim se uspeli stražnjim stubištem.

Kada su dospjeli na prvi kat, ušli su u još jedan dugačak hodnik u kojem su se poredali muškarci u tamnim odijelima, raščupani i neuredni. Neki od muškaraca nosili su kišne mantile i šešire. Neki su koračali, gestikulirali i tiho razgovarali sami sa sobom.

Bosch i Edgar slijedili su strelice i izašli u veliku prostoriju s poredanim sulicama na kojima je sjedilo još muškaraca u loSim odijelima. Svi su oni zurili dok su partneri prilazili stolu na kraju prostorije gdje je sjedila mlada žena, proučavajući imena na podlozi za pisanje. Na stolu su bile hrpice fotografija dimenzija 8 x 10 cm te stranice scenarija. S druge strane zatvorenih vrata iza žene Bosch je mogao čuti prigušene zvukove napetih glasova.

Čekali sudok žena nije dignulapogled sa svoje podloge za pisan-
Moramo vidjeti Sheilu Del;

le Bosch.

ia Boseh

- Molim'.1

- Stranice. I gdje su vam fotografije lica? Bosch shvati.

-Nismo glumci. Pravi smo policajci. Hoćete

ijojm

Žena se nastavi smješhati.

- Je li to pravo, ta posjekotina na tvom obrazu? - reče. Izgleda pravo. Bosch pogleda u Edgara i kimne prema vratima. Istovremeno su zaobišli njezin stol s obje strane i približili se vratima.

- Hej! Ona je na čitanju teksta! Ne možete...

Bosch otvori vrata i zakorači u sobicu u kojoj je Sheila Delacroix sjedila za stolom i promatrala muškarca koji je sjedio na sklopivoj stolici nasred prostorije. Čitao je sa stranice scenarija. Mlada žena nalazila se u kutu za videokamerom na tronožnoj postolju. U drugom su kutu sjedila dva muškarca na sklopivim stolicama i promatrala čitanje.

Muškarac koji je čitao scenarij nije zastao kada su ušli Bosch i

- Dokaz je u tvom pudingu, budalo! - reče. - Ostavio si svoj DNK posvuda po mjestu zločina. Sada ustani i stani uza...

- U redu. u redu - reče Delacroixova. - Stani na tom dijelu, Frank.

Podignula je pogled prema Boschu i Edgaru. -Stoje ovo?

Žena koja je sjedila za stolom grubo se progurala pored Boscha

- Žao mi je, Sheila, ovi su se tipovi samo ugurali unutra kao da su pravi policajci ili što već.

- Moramo razgovarati s vama, Sheila-reče Bosch. - Odmah.

- Usred sam čitanja. Zar ne vidite da...

- Mi smo usred istrage ubojstva. Sjećate se?

Bacila je kemijsku na svoj stolipročarukama kroz kosu. Okrenula se ženi na videokameri, koja se sada preusmjerila na Boscha i Edgara.

- Svi vi, trebam nekoliko

- Dobri ste - reče. - Jeste li već dobili stranice?

- Molim?

- Stranice. I gdje su vam fotografije lica? Bosch shvati.

-Nismo glumci. Pravi smo policajci. Hoćete li joj molim vas reći da je odmah trebamo?

Žena se nastavi smješhati.

- Je li to pravo, ta posjekotina na tvom obrazu? - reče. - Izgleda pravo.

Bosch pogleda u Edgara i kimne prema vratima. Istovremeno su zaobišli njezin stol s obje strane i približili se vratima.

- Hej! Ona je na čitanju teksta! Ne možete...

Bosch otvori vrata i zakorači u sobicu u kojoj je Sheila Delacroix sjedila za stolom i promatrala muškarca koji je sjedio na sklopivoj

stolici nasred prostorije. Čitao je sa stranice scenarija. Mlada Žena nalazila se u kutu za videokamerom na tronožnom postolju. U drugom su kutu sjedila dva muškarca na sklopivim stolicama i promatrala čitanje.

Muškarac koji je čitao scenarij nije zastao kada su ušli Boseh i

-Dokaz je u tvom pudingu, budalo!-reče.-Ostavio si svoj DNK posvuda po mjestu zločina. Sada ustani i slani uza...

- U redu, u redu reče Delacroixova. - Stani na lom dijelu.

Podignula je pogled prema Boschu i Edgaru. -Što je ovo?

Žena koja je sjedila za stolom grubo se progurala pored Boscha

- Žao mi je, Sheila, ovi su se tipovi samo ugurali unutra kao da su pravi policajci ili sto već.

- Moramo razgovarati s vama, Sheila - reče Bosch. - Odmah.

- Usred sam čitanja. Žarne vidite da...

- Mi smo usred istrage ubojstva. Sjećale se?

Baci laje kemijsku na svoj sto! i prošla rukama kroz kosu. Okrenula se ženi na videokameri, koja se sada preusmjerila na Boscha i Edgara.

djeli

Bosch i Edgar saznali su od asistentice u uredu Sheile Delacroix da ona radi izvan privremenog produkcijskog ureda na Westsideu, gdje je birala glumačku ekipu za probnu televizijsku emisiju nazvanu Maheri.

Bosch i Edgar parkirah su automobil na rezerviranom parkiralištu prepunom jaguara i BMW-a, te pošli uskladište od opeka koje je bilo podijeljeno u dvije razine ureda. Na zidu su se nalazile zalijepljene upute na papirima na kojima je pisalo AUDICIJA te strelice koje su pokazivale smjer. Krenuli su dugačkim hodnikom, a zatim se uspeli stražnjim stubištem.

Kada su dospjeli na prvi kat, ušli su u još jedan dugačak hodnik u kojem su se poredali muškarci u tamnim odijelima, raščupani i neuredni. Neki od muškaraca nosili su kišne mantile i šešire. Neki su koračali, gestikulirali i tiho razgovarali sami sa sobom.

Bosch i Edgar slijedili su streliceiizašliu veliku prostoriju spore-danim stolicama na kojima je sjedilo još muškaraca u lošim odijelima. Svi su oni zurili dok su partneri prilazili stolu na kraju prostorije gdje je sjedila mlada Žena, proučavajući imena na podlozi za pisanje. Na

stolu su bile hrpice fotografija dimenzija 8 x 10 cm te stranice scenarija. S druge strane zatvorenih vrata iza žene Bosch je mogao čuti prigušene zvukove napetih glasova.

Čekali su dok žena nije dignula pogled sa svoje podloge za pisanje

- Moramo vidjeti Sheilu Delaeroix - reče Bosch.

-! Dobri ste - reče. - Jeste li već dobili stranice?

- Molim?

- Stranice. I gdje su vam fotografije lica?

Bosch shvati.

-Nismo glumci. Pravi smo policajci. Hoćete li joj molim vas reći da je odmah trebamo?

Žena se nastavi smješkat.

- Je li to pravo, ta posjekotina na tvom obrazu? - reče. - Izgleda Bosch pogleda u Edgara i kimne prema vratima. Istovremeno su zaobišli njezin stol s obje strane i približili se vratima.

- Hej! Ona je na čitanju teksta! Ne možete...

Bosch otvori vrata i zakorači u sobicu u kojoj je Sheila Dela-croix sjedila za stolom i promatrala muškarca koji je sjedio na sklopivoj stolici nasred prostorije. Čitao je sa stranice scenarija. Mlada žena nalazila se u kutu za videokamerom na tronožnom postolju. U drugom su kutu sjedila dva muškarca na sklopivim stolicama i promatrala čitanje.

Muškarac koji je čitao scenarij nije zastao kada su ušli Bosch i

-Dokazjeu tvom puding, budalo! -reče.-Ostavio si svoj DNK posvuda po mjestu zločina. Sada ustani i stani uza...

- U redu, u redu - reče Delacroisova. - Slani na lom dijelu.

Podignula je pogled prema Boschu i Edgaru.

-Stoje Žena koja je

stolom grubo se progurala pored Boseh

-Žao mi je, Sheila, ovi su se tipovi samo ugurali unutra kao da >u pravi policajci ili Šio već.

- Moramo razgovarati s vama, Sheila - reče Bosch. - Odmah.

- Usred sam čitanja. Zar ne vidite da..

- Mi smo usred istrage ubojstva. Sjećale se?

Bacila je kemijsku na svoj stol i prošla rukama kroz kosu Okrcnu-a se ženi na videokameri, koja se sada preusmjerila na Boscha i Ed- Svi vi, trebam nekoliko

a kružno okrela. Na kraju predstavljala je staklena kuglica na dnu termometra. S ulice su bile povučene linije naznačavajući pojedine domove. Od tih su se linija pružala imena ispisana zelenim, plavim i crnim markerom. Crveni znak X označavao je mjesto gdje su bile pronađene kosti.

Bosch je stajao i zurio u ulični dijagram ne postavljajući pitanja. Ovo smo trebali napraviti na početku - reče Edgar.

- Kako funkcionira?

- Zelena imena su stanovnici iz 1980. koji su se nešto kasnije odselili. Plava imena su svi koji su došli nakon osamdesete ali su već odselili. Crna imena su sadašnji stanovnici. Gdje god vidiš samo crno ime, poput Guvota baš ovdje, to znači da su bili tamo čitavo vrijeme. Dobro - reče Bosch, iako nije znao koja će sada bila korist od

- Što je u kutiji? - upi ta Edgar. Skejt. Jesper je nešto otkrio, Bosch spusti kutiju na svoj stol i skine poklopac. Rekao je Edgaru o urezanoj godini i inicijalima, le mu ih pokazao.

- Ponovno moramo početi proučavati Trenta. Možda razmisliti o onoj tvojoj teoriji da se doselio u kvart baš zato što je tamo gore pokopao klinca.

- Isuse, Harry. napola sam se šalio o tome.

- Pa, više nije šala. Moramo se vratiti unatrag, sastaviti potpuni profil o Trentu koji seže sve do devetsto osamdesete, najmanje.

- A u međuvremenu ćemo dohvatiti idući slučaj. To je stvarno slatko.

- Čuo sam na radiju da bi ovog vikenda trebala padati kiša. Ako budemo te sreće, to bi trebalo sve ljude zadržati unutra i umiriti ih.

- Harry, unutra se događa većina ubojstava, Bosch pogleda preko detektivske prostorije i ugleda poručnicu Billets kako stoji u svom uredu. Mahnula mu je da dođe unutra. Zaboravio je da mu je Edgar rekao da ga je tražila. Uperio je prst u Edgara a onda i u sebe, pitajući želi li ih vidjeti obojicu, Billetsova odmahne glavom i uperi prst samo u Boscha. Znao je o čemu se radi.

- Moram otići vidjeti Bulletsicu.

Edgar podigne pogled prema njemu. I on je znao o čemu se radi.

- Da, partneru. Ako je loš uvijek tako

Prešao je prostoriju prema poručničinom uredu. Sada je sjedila za svojim stolom. Nije gledala u njega kada je progovorila.

- Harry, imaš poruku iz KU-a. Odmah nazovi poručnika Bollcn-bacha.

To je naredba.

Bosch kimne.

- Jesi li ga pitala kamo idem?

- Ne. Harrv-. Previše sam bijesna zbog toga. Bojala sam se da e, ako upitam, porječkati s njim. a to nema ništa s njim. Bollenbach je samo glasnik.

Bosch se nasmiješi. -Bijesna si?

- Tako jc. Ne želim te izgubiti. Pogotovo zbog neke kretenske zamjerke koju netko tamo gore ima protiv tebe.

On kimne i slegne ramenima.

-Hvala, poručnice. Zašto gane nazoveš natelelbn i staviš narazglas? RazrijeŠit ćemo ovo.

Sada je podignula pogled prema njemu.

-Jesi siguran? Mogla bih otići po kavu tako da možeš imati ured samo za sebe ako želiš.

-U redu je. Samo naprijed, nazovi.

Slavila jc telefon na razglas i nazvala Bollenbachov ured. On se odmah javio.

- Poručnice, ovdje poručnica Billets. Imam detektiva Boscha u

- Vrlo dobro, poručnice. Dozvolite mi samo da pronađem naredbu ovdje.

Začuo se zvuk šuškanja papira, a zatim Bollenbach pročisti grlo.

- Detektive High... Hieronym...je lito...

- Hieronvmus - reče Bosch. - Rimuje se s anonymous.

- Dakle, Hieronvmus. Detektive Hieronymuse Bosch, naređeno vam je da se javite na dužnost u Odjel za pljačke i ubojstva u osam sati petnaestog siječnja. To je sve. Jesu li vam ove zapovijedi jasne.'

Bosch se prenerazio. OPUje bio unapređenje. Prije više od deset godina degradirali su ga iz OPU-a u Hol lywood. Pogledao jc u liillet-sovu, koja je također na licu imala izraz sumnjičavog iznenađenja.

- Jeste li rekli OPU?

- Da, detektive, Odjel za pljačke i ubojstva. Jesu li vam ove naredbe jasne?

što je izgledalo poput termometra. Radilo se o Aveniji VVonderland, a kružno okretište na kraju predstavljala je staklena kuglica na dnu termometra. S ulice su bile povučene linije naznačavajući pojedine domove. Od tih su se linija pružala imena ispisana zelenim, plavim i

cmim markerom. Crveni znak X označavao je mjesto gdje su bile pronađene kosti.

Bosch je stajao i zurio u ulični dijagram ne postavljajući pitanje - Ovo smo trebali napraviti na početku - reče Edgar.

- Kako funkcionira?

- Zelena imena su stanovnici iz 1980. koji su se nešto kasnije odselili. Plava imena su svi koji su došli nakon osamdesete ali su već odselili. Crna imena su sadašnji stanovnici. Gdje god vidiš samo crno ime, poput Guvota baš ovdje, to znači da su bili tamo čitavo vrijeme Bosch kimne. Samo su dva imena bila crna. Doktor Guyot i netko tko se zvao Al Hutter, tko je živio na kraju ulice najudaljenije od mjesta zločina.

- Dobro - reče Bosch, iako nije znao koja će sada bila konst od karte.

- Stoje u kutiji? - upita Edgar,

- Skejt. Jesper je nešto otkrio.

Bosch spusti kutiju na svoj slol i skine poklopac. Rekao je Edgaru o urezanoj godini i inicijalima, te mu ih pokazao.

- Ponovno moramo početi proučavati Trenta. Možda razmisliti o onoj tvojoj teoriji da se doselio u kvart baizato Stoje tamo gore pokopao klinca.

- Isuse, Hany, napola sam se šalio o tome.

- Pa, više nije Sala. Moramo se vratiti unatrag, sastaviti potpuni profil o Trentu koji seže sve do devetsto osamdesete, najmanje.

- A u međuvremenu ćemo dohvatiti idući slučaj. To je stvarno

- Čuo sam na radiju da bi ovog vikenda trebala padati kiša. Ako budemo te sreće, to bi trebalo sve ljude zadržati unutra i umiriti ih.

- Harv, unutra se događa većina ubojstava.

Bosch pogleda preko detektivske prostorije i ugleda poručnicu Billets kako stoji u svom uredu. Mahnula mu je da dode unutra. Zaboravio je da mu je Edgar rekao da je tražila. Uperio je prst u Edgara a onda i u sebe, pitajući želi li ih vidjeti obojicu. Billetsova odmahne glavom i uperi prst samo u Boscha. Znao je o čemu se radi.

- Moram otići vidjeti Bulletsicu.

Što je izgledalo poput termometra. Radilo se o Aveniji VVonderland, a kružno okretište na kraju predstavljala je staklena kuglica na dnu termometra. S ulice su bile povučene linije naznačavajući pojedine domove. Od tih su se linija pružala imena ispisana zelenim, plavim i

crnim markerom. Crveni znak X označavao je mjesto gdje su bile pronađene kosli.

Bosch je stajao i zurio u ulični dijagram ne postavljajući pitanje - Ovo smo trebali napraviti na početku - reče Edgar.

- Kako funkcionira?

- Zelena imena su stanovnici iz 1980. koji su se nešto kasnije odselili. Plava imena su svi koji su došli nakon osamdesete ali su već odselili. Crna imena su sadašnji stanovnici. Gdje god vidiš samo crno ime, poput Guvota baš ovdje, to znači da su bili tamo čitavo vrijeme Bosch kimne. Samo su dva imena bila crna. Doktor Guyot i netko tko se zvao Al Hutter, iko je živio na kraju ulice najudaljenije od mjesta zločina.

- Dobro - reče Bosch, iako nije znao koja će sada bila korist od

- Što je u kutiji? - upita Edgar.

- Skejt. Jesper je nešto otkrio.

Bosch spusti kutiju na svoj stol i skine poklopac. Rekao je Edgaru o urezanoj godini i inicijalima, te mu ih pokazao,

- Ponovno moramo početi proučavati Trenta. Možda razmisliti o onoj tvojoj teoriji da se doselio u kvart baš zato što je tamo gore pokopao klinca.

- Isuse, Harry, napola sam se šalio o tome.

- Pa, više nije šala. Moramo se vratiti unatrag, sastaviti potpuni profil o Trentu koji seže sve do devetsto osamdesete, najmanje.

- A u međuvremenu ćemo dohvatiti idući slučaj. To je stvarno slatko.

- Čuo sam na radiju da bi ovog vikenda trebala padati kiša. Ako budemo te sreće, to bi trebalo sve ljude zadržati unutra i umiriti ih.

- Harry, unutra se događa većina ubojstava.

Bosch pogleda preko detektivske prostorije i ugleda poručnicu Billets kako stoji u svom uredu. Mahnula mu je da dođe unutra. Zaboravio je da mu je Edgar rekao da ga je tražila. Uperio je prstu Edgara a onda i u sebe, pitajući želi li ih vidjeti obojicu. Billetsova odmahne glavom i uperi prst samo u Boscha. Znao je o čemu se radi

-Moram otići vidjeti Bulletsicu.

Edgar podigne pogled prema njemu. On je znao o čemu se radi.

- Sretno, partneru.

- Da, partneru. Ako je to još uvijek lako.

Prešao je prostoriju prema poručničinom uredu. Sada je sjedila /a

svojim stolom. Nije gledala u njega kada je progovorila.

-Harry, imaš poruku iz KU-a. Odmah nazovi poručnika Bollen-bache. Toje naredba.

Bosch kimne.

- Jesi li ga pitala kamo idem?

- Ne, Harry. Previše sam bijesna zbog toga. Bojala sam sc da ću se, ako upitam, porječkati s njim, a to nema ništa s njim. Bollenbach jc samo glasnik,

Bosch se nasmiješi.

- Teko je. Ne želim te izgubiti. Pogotovo zbog neke kretenske zamjerke koju netko tamo gore ima protiv tebe.

On kimne i slegne ramenima.

- Hvala, poručnice. Zašto ga ne nazoveš na telefon i slaviš na razglas? Razriješit ćemo ovo.

Sada je podignula pogled prema njemu.

- Jesi siguran? Mogla bih otići po kavu tako da možeš imati ured samo za sebe ako želiš.

- U redu je. Samo naprijed, nazovi.

Slavila je telefon na razglas i nazvala Bollenbachov ured. On se odmah javio.

- Poručnice, ovdje poručnica Billets. Imam detektiva Boscha u -Vrlo dobro, poručnice. Dozvolite mi samo da pronađem naredZećuo se zvuk šuškanja papira, a zatim Bollenbach pročisti grlo.

- Detektive High... Heronvim... je li to...

- Hieronvmus - reče Bosch. - Rimuje se s anonymous,

- Dakle, Hieronvmus. Detektive Hieronvmuse Bosch, naređeno vam je da se javite na dužnostu Odjel za pljačke i ubojstva u osam sati petnaestog siječnja. Toje sve. Jesu li vam ove zapovijedi jasne?

Bosch se prenerazio. OPU jc bio unapređenje. Prije više od dcsel godinadegradiralisugaizOPU-auHollywood.PogledaojeuBillct-sovu, koja je također na licu imala izraz sumnjičavog iznenađenja.

- Jeste li rekli OPU?

- Da, detektive. Odjel za pljačke i ubojstva. Jesu li vam ove naredbe jasne?

Edgar podigne pogled prema njemu. I on je znao o čemu se radi.

- Sretno, partneru.

- Da, partneru, Ako je to još uvijek tako. Prešaojcprostorijuprema

poručničinom uredu. Sadaje sjedila za

svojim stolom. Nije gledala u njega kada je progovorila,

- Harry, imaš poruku iz KU-a. Odmah nazovi poručnika Bollenbacha. To je naredba.

Bosch kimne,

- Jesi li ga pitala kamo idem?

- Ne. Harrv. Previše sam bijesna zbog loga. Bojala sam se da ću se, ako upitam, porječkati s njim, a to nema ništa s njim. Bollenbach je samoglasnik.

Bosch se nasmiješi.

- Bijesna si?

- Tako je. Ne želim te izgubiti. Pogotovo zbog neke kretenske zamjerke koju netko lamo gore ima protiv tebe.

On kimne i slegne ramenima.

-Hvala, poručnice. Zašto ga ne nazoveš na telefon i slaviš na razglas? Razriješit ćemo ovo.

Sada je podignula pogled prema njemu.

-Jesi siguran? Mogla bih otići po kavu tako da možeš imati ured samo za sebe ako želiš.

- U redu je. Samo naprijed, nazovi.

Stavila je telefon na razglas i nazvala Bollenbachov ured. On se odmah javio.

- Poručnice, ovdje poručnica Billets. Imam detektiva Boscha u

- Vrlo dobro, poručnice. Dozvolite mi samo da pronađem naredbu ovdje.

Začuo se zvuk šuškanja papira, a zatim Bollenbach pročisti grlo.

- Detektive High... Heronvim... je li to...

- Hieronvmus - reče Bosch. - Rimuje se s anonymous.

- Dakle. Hieronvmus. Detektive Hieronvmuse Bosch. naređeno vara je da se javite na dužnost u Odjel za pljačke i ubojstva u osam sati petnaestog siječnja. To je sve. Jesu li vam ove zapovijedi jasne?

Bosch se prenerazio. OPU je bio unapređenje. Prije više od deset godinadegradiralisugaizOPU-auHol]ywood. Pogledao je u Billetsovu, koja je također na licu imala izraz sumnjičavog iznenađenja.

- Jeste li rekli OPU?

- Da, detektive, Odjel za pljačke i ubojstva. Jesu li vam ove naredbe jasne?

-Kojaj
mojfli

- Ne. mislim slo ću radili u OPU-u? Koji jc moj posao lamo?

- To ćele morali saznati od svog novog zapovjednika petnaestoga
ujutro. Toje sve Što imam za vas, detektive Bosch. Primili ste svoje
naredbe. Želim vam ugodan vikend.

Prekinuo je vezu i s razglasa odjekne zvuk slobodne linije. Bosch
pogleda u Biletsovu.

- Što misliš? Je li ovo neka vrsta Sale? -Ako jest, onda je dobra.
Čestitam.

- Ali prije tri dana Irving mi je rekao da dam otkaz. Zatim se
predomislio i poslao me u gradsko srediste?

- Pa, možda je to zato da lemože bolje imati na oku. Ne naziva-j u
Parkerov centar staklenom kućom bez razloga, Harry. Radije budi
oprezan.

Bosch kimne.

S druge strane reće ona - oboje znamo da ti jc mjesto tamo dolje.
Prije svega, nikada te nisu ni trebali poslati odande. Možda se samo
zatvara krug. Što god bilo, nedostajat ćeš nam. Meni ćeš nedostajati,
Harry. Radiš dobar posao,

Bosch kimne u znak zahvale. Krene kao da će otići, ali tada podigne
pogled prema njoj i nasmiješi se.

- NećeS ovo vjerovati, pogotovo s obzirom na ovo što se upravo
dogodilo, ali ponovno istražujemo Trenta. Skejt. ZIO je na njemu
otkrio poveznicu s dječakom.

Biletsova zabaci glavu unatrag i glasno se nasmije, dovoljno glasno
da privuće pozornost svih u detektivskoj prostoriji.

- Dakle - reče - kada Irving ovo čuje. definitivno će zamijenili OPU za
Jugozapadni odjel, sto pošlo.

Njezin se osvrt odnosio na okrug prepun bandi na samom kraju
grada. Premještaj koji bi bio Čisti primjer terapije autoputom.

- Bez ikakve dvojbe - reče Bosch.

Biletsova se ostavi smijeha i uozbilji se. Upitala je Boscha o
posljednjem obratu u slučaju i pažljivo slušala dok je on sažimao
plan sastavljanja onoga Stoje u osnovi bio puni profil mrtvog deko-
Reći ću ti što ćemo - reče kada je on završio. Povuci ću vas iz
rotacije. Nema smisla da izvućete novi slučaj ako odlaziš u OPU.

Također ću odobriti prekovremeni rad vikendom. Dakle, radi na Trentu ibaci se svojski na posao, pa mi javi. Imaš Četiri dana, Harry. Nemoj ovaj slučaj ostaviti na stolu kada odeš.

Boseh kimne i izađe iz ureda. Na putu do svog mjesta znao je da ga prate sve oči u detektivskoj prostoriji. Ništa nije odao. Sjedeći na svoje mjesto i držao spušten pogled

- Onda? - na koncu prošapće Edgar. Što si dobio?

- OPU. -OPUS

Praktički je to viknuo. Sada ćelo znali svi u prostoriji, Bosch mu se lice crveni. Znao je da ga svi gledaju.

- Isuse Kriste - reče Edgar. - Najprije Kiz, a sada i li. Što sat ja. druga violina?

- Koja je moja dužnost?

Upravo sam vam rekao. Javile se u...

Ne, mislim Što ću raditi u OPU-u? Koji je moj posao tamo?

- To ćete morati saznati od svog novog zapovjednika petnaestoga ujutro. To je sve što imam za vas. detektive Bosch. Primili ste svoje naredbe. Želim vam ugodan vikend.

Prekinuo je vezu i s razglasa odjekne zvuk slobodne linije

Bosch pogleda u Billetsovu.

- Što misliš? Je li ovo neka vrsta Šale? -Ako jest, onda je dobra. Čestitam.

Ali prije tri dana Irving nije rekao da dam otkaz. Zatim se predomislio i poslao me u gradsko središte?

- Pa, možda je to zlo da te može bolje imati na oku. Ne nazivaju Parkerov centar staklenom kućom bez razloga, Harry. Radije budi oprezan.

Bosch kimne.

- S druge strane - reče ona - oboje znamo da ti je mjesto tamo dolje. Prije svega, nikada le nisu ni trebali poslati odande. Možda se samo zatvara krug. Što god bilo, nedostajat ćeš nam. Meni ćeš nedostajati, Harry. Radiš dobar posao.

Bosch kimne u znak zahvale. Kreće kao da će otići, ali tada podigne pogled prema njoj i nasmiješi se.

- Nećeš ovo vjerovati, pogotovo s obzirom na ovo što se upravo dogodilo, ari ponovno istražujemo Trenta. Skejt. ZIO je na njemu otkrio poveznicu s dječakom,

Billetsova zabaci glavu unatrag i glasno se nasmije, dovoljno glasno da privuče pozornost svih u detektivskoj prostoriji.

- Dakle - reče - kada Irving ovo čuje, definitivno će zamijeniti OPU za Jugozapadni odjel, sto posto.

Njezin se osvrt odnosio na okrug prepun bandi na samom kraju grada. Premještaj koji bi bio čisti primjer terapije autoputom.

- Bez ikakve dvojbe - reče Bosch,

Billetsova se ostavi smijeha i uozbilji se. Upitala je Boscha o posljednjem obratu u slučaju i pažljivo slušala dok je on sažimao plan sastavljanja onoga Sto je u osnovi bio puni profil mrtvog dekoratera pozornice.

- Reći ću ti što ćemo - reče kada je on završio. Povuci ću vas iz rotacije. Nema smisla da izvučete novi slučaj ako odlaziš u OPU. Također ću odobriti prekovremeni rad vikendom. Dakle, radi na Trentu i baci se svojski na posao, pa mi javi. Imaš četiri dana. Harry. Nemoj ovaj slučaj ostaviti na stolu kada odeš.

Koja je moja dužnost?

- Upravo sam vam rekao. Javite se u...

-Ne, mislim što ću raditi u OPU-u? Kojije moj posao tamo? To ćete morati saznati od svog novog zapovjednika petnaestoga ujutro. Toje sve što imam za vas, detektive Boseh. Primili sle svoje naredbe. Želim vam ugodan vikend.

Prekinuo je vezu i s razglasa odjekne zvuk slobodne linije.

Bosch pogleda u Billetsovu.

- Što misliš? Je li ovo neka vrsta šale?

- Ako jest, onda je dobra. Čestitam.

-Ali prije tri dana Irving mi je rekao da dam otkaz. Zatim se predomislio i poslao me u gradsko središte?

- Pa, možda je to zato da le može bolje imati na oku. Ne nazivaju Parkerov centar staklenom kućom bez razloga. Harrv. Radije budi oprezan.

Bosch kimne.

- S druge strane - reče ona - oboje znamo da ti je mjesto tamo dolje. Prije svega, nikada te nisu ni trebali poslati odande. Možda se samo zatvara krug. Što god bilo, nedostajat ćeš nam. Meni ćeš nedostajati, Hany, Radiš dobar posao.

Bosch kimne u znak zahvale, Krene kao da će otići, ali tada podigne

pogled prema njoj i nasmiješi se.

- Nećeš ovo vjerovati, pogotovo s obzirom na ovo što se upravo dogodilo, ali ponovno istražujemo Trenta, Skejt. ZIO jc na njemu otkrio poveznicu s dječakom.

Billetsova zabaci glavu unatrag i glasno se nasmije, dovoljno glasno da privuče pozornost svih u detektivskoj prostoriji.

- Dakle - reče - kada Irving ovo čuje, definitivno će zamijeniti OPU za Jugozapadni odjel, slo posto.

Njezin se osvrt odnosio na okrug prepun bandi na samom kraju grada. Premještaj koji bi bio čisti primjer terapije autoputom.

- Bez ikakve dvojbe - reče Bosch.

Billetsova se ostavi smijeha i uozbilji se. Upitala je Boscha o posljednjem obratu u slučaju i pažljivo slušala dok je on sažimao plan sastavljanja onoga što je u osnovi bio puni profil mrtvog dekoratera pozornice.

- Reći ću ti Sto ćemo - reče kada je on završio. Povuci ću vas iz rotacije. Nema smisla da izvučete novi slučaj ako odlaziš u OPU. Također ću odobriti prekovremeni rad vikendom. Dakle, radi na Trentu i baci se svojski na posao, pa mi javi. Imaš četiri dana, Larry. Nemoj ovaj slučaj ostaviti na stolu kada odeš,

Bosch kimne i izađe iz ureda. Na putu do svog mjesta znao je da ga prate sve oči u detektivskoj prostoriji. Ništa nije odao. Sjao jc na svoje mjesto i držao spušten pogled.

- Onda? - na koncu prošapće Edgar. - Što si dobio?

- OPU. -OPU!

Praktički je to viknuo. Sada će to znati svi u prostoriji. Boseh osjeti kako mu se lice crveni. Znao je da ga svi gledaju.

- Isuse Kriste reče Edgar. - Najprije Kiz, a sada i ti. Što saru ja, druga violina?

Bosch kimne i izai ga prate sve oči u detc svoje mjesto i držao sj

- Onda? - na kom -OPU.

-opw

Praktički je to vikr

- Isuse Kriste - re ja, druga violina?

!Šapće l-dgar. - Što si dobio?

.vi u prostoriji. Bosch ot i'i gledaju.

Kiz, a sada i ti. Što sai

52.

Bosch je upravo izlazio s nepouzdanog, zavojitog autoputa nazvanog Loza kada mu je zazvonio mobitel. Bio je Edgar.

- Han>, pokušao sam te nazvati. Gdje si?

Bio sam u planinama. Imam još manje od jednog sata vožnje. Sto se događa?

- imaju Stokesov položaj. Bespravno se uselio u Vratara.

Bosch promisli o tome. Vratar je bio hotel iz 30.-ih godina dvadesetog stoljeća jedan blok dalje od Hollywoodskog bulevara. Desetljećima je bio jeftino i prljavo prenoćište i središte prostitucije, sve dok ga nije susligla urbanistička obnova na bulevaru i od njega ponovno učinila vrijednu nekretninu. Prodan je, zatvoren i pripremljen za značajnu obnovu i renoviranje koji bi mu omogućili da se pridruži novom Hollywoodu kao elegantna, veličanstvena dama. No gradski urbanisti koji su davali konačno odobrenje odgodili su projekt. A u toj je odgodi ležala prilika za stanovnike noći.

Dok je hotel Vratar iščekivao ponovno rođenje, sobe na njegovih trinaest katova postale su domovi bespravnih slana koji su se proslavili preko ograda i prepreka od Šperploča ne bi li našli skloniste, U protekla je dva mjeseca Boseh dvaput bio u Vrataru tražeći osumnjičenike. Nije bilo struje ni vode, no stanari su svejedno koristili zahode i mjesto je zaudaralo popu! nepokrivene kanalizacije. Niti jedna soba nije imala vrata niti namještaja. Ljudi su u sobama upotrebljavali smotane tepihe kao krevete. Bila je noćna mora pokušati ih pretražili na siguran način. Krećeš se hodnikom, a svaki je prolaz kroz vrata

otvoren i pruža mogući zaklon naoružanoj osobi. Usmjeri pogled na oivore i možeš slati na iglu.

Bosch uključi rotirajuća svjetla na automobilu i nagazi papučicu.

- Kako znamo da je unutra? - upita.

- Od prošlog tjedna kada smo ga tražili. Neki dečki iz Narkotika tamo su nešto radili i dobili su dojavu da se bespravno uselio na trinaestom katu. Moraš se nečega bojati da odeš na sam vrh mjesta na kojem dizala ne rade.

- U redu, kakav je plan?

-Ući ćemo u velikom sastavu. Četiri ekipe pozornika, ja i dečki iz Narkotika. Počinjemo od dna i provjeravamo sve do vrha.

- Kada krećete?

- Spremam se da da odemo na prozivku i dogovorimo se, a 7a-tim idemo. Ne možemo te čekati. Harry. Moramo uhvatiti tog lipa prije nego što kidne negdje drugdje,

Bosch se na trenutak upita je li F.dgarova žurba opravdana ili tek pokušaj da se osveti Bosehu zato što ga je isključio iz nekoliko istražnih radnji na slučaju.

- Znam - napokon reče. - Hoćeš li sa sobom imali primopreda- Da, koristit ćemo drugi kanal.

- U redu, vidimo se tamo. Obuci pandrku.

Posljednji je dio napomenuo ne zato što se brinuo da je Stokes naoružan, već zato što je znao da do zuba naoružana policijska ekipa u zatvorenom i mračnom hotelskom hodniku znači opasnost.

BoschsklopimobilelijoSviše prilisne papučicu. Ubrzo je prešao sjeverni rub grada Ic stigao u San Fcmando Vallev. Subotnji je promet bio rijedak. Dvaput se prebacivao s autoputa na autoput i kroz Cahuenga Pass ukrštano u Hollywood pola sata nakon Stoje završio razgovor s Edgarom. Dok je izlazio na Highlandu mogao je vidjeti hotel Vratar kako se uzdiže nekoliko blokova prema jugu. Svi su mu prozori bili tamni, a zastori skinuti uslijed pripreme za skorašnje

Bosch sa sobom nije imao primopredajnik i bio je zaboravio pitati Edgara gdje će biti zapovjedno mjesto za pretraživanje. Nije se želio samo odvesti do hotela u svome kicošu i ugrozili čuavu operaciju. Izvadio je mobitel i nazvao ured dežurnog narednika. Javio se Mankiewitz.

- Mank, uzimaš li ikada slobodan dan?

- Ne u siječnju. Moja djeca slave BoZićiHanuku. Potrebni su mi prekovremeni. Sto ima?

52.

Bosch je upravo izlazio s nepouzdanog, zavojitog autoputa nazvanog Loza kada mu je zazvonio mobitel. Bio je Edgar.

- Harry, pokušavao sam te nazvati. Gdje si?

- Bio sam u planinama. Imam još manje od jednog sata vožnje. Šio se događa?

- Imaju Stokesov položaj. Bespravno se uselio u Vratara.

Bosch promisli o tome. Vratar je bio hotel iz 30.-ih godina

dvadesetog stoljeća jedan blok dalje od Hollywoodskog bulevara. Desetljećima je bio jeftino i prljavo prenoćište i središte prostitucije, sve dok ga nije susligla urbanistička obnova na bulevaru i od njega ponovno učinila vrijednu nekretninu. Prodan je, zatvoren i pripremljen /a značajnu obnovu i renoviranje koji bi mu omogućili da se pridruži novom Hollywoodu kao elegantna, veličanstvena dama. No gradski urbanisti koji su davali konačno odobrenje odgodili su projekt. A u toj je odgodi ležala prilika za stanovnike noći.

Dok je hotel Vralar iščekivao ponovno rođenje, sobe na njegovih trinaest katova poslale su domovi bespravnih stanara koji su se prošuljali preko ograda i prepreka od šperploča ne bi li našli sklonište. U protekla je dva mjeseca Bosch dvaput bio u Vrataru tražeći osumnjičenike. Nije bilo struje ni vode, no stanari su svejedno koristili zahode imjcslojc zaudaralo poput nepokrivene kanalizacije. Niti jedna Mjba nije imala vrata niti namještaja. Ljudi su u sobama upotrebljavali smotane lepihe kao krevete. Bila je noćna mora pokušati ih pretražiti na siguran način. Krećeš se hodnikom, a svaki je prolaz kroz vrata

otvoren i pruža mogući zaklon naoružanoj osobi. Usmjeri pogled na oivore i možeš stali na iglu.

Bosch uključi rotirajuća svjetla na automobilu i nagazi papučicu.

- Kako znamo daje unutra? - upita.

- Od proSlog tjedna kada smo ga tražili. Neki dečki iz Narkotika tamo su nešto radili i dobili su dojavu da se bespravno uselio na trinaestom katu. Moraj se nečega bojali da odeš na sam vrh mjesta na kojem dizala ne rade.

- U redu, kakav je plan?

- Ući ćemo u velikom sastavu. Četiri ekipe pozornika, ja i dečki iz Narkotika. Počinjemo od dna i provjeravamo sve do vrha.

- Kada krećete?

- Spremamo se da da odemo na prozivku i dogovorimo se, a zatim idemo. Ne možemo te čekati, Harry. Moramo uhvaliti log tipa prije nego Sto kidne negdje drugdje.

Bosch se na trenutak upita je li Edgarova žurba opravdana ili tek pokušaj da se osveti Bosehu zato Sto ga je isključio iz nekoliko istražnih radnji na slučaju.

- Znam - napokon reče. - Hoćeš li sa sobom imati primopreda- Da,

korisilil ćemo drugi kanal.

- U redu, vidimo se (amo. Obuci pancirku.

Posljednji je dio napomenuo ne zato što se brinuo da je Stokes naoružan, već zato što je znao da do zuba naoružana policijska ekipa u zatvorenom i mračnom hotelskom hodniku znači opasnost.

Bosch sklopi mobitel i još više pritisne papučicu. Ubrzo je prešao sjeverni rub grada te stigao u San Fernando Valley. Subotnji je promet bio rijedak. Dvaput se prebacivao s autoputa na autoput i kroz Cahuenga Pass ukrstario u Hollywood pola sata nakon što je završio razgovor s Edgarom. Dok je izlazio na Highlandu mogao je vidjeti hotel Vratar kako se uzdiže nekoliko blokova prema jugu. Svi su mu prozori bili tamni, a zastori skinuli uslijed pripreme za skorašnje

Bosch sa sobom nije imao primopredajnik i bio je zaboravio pitati Edgara gdje će biti zapovjedno mjesto za pretraživanje. Nije se želio samo odvesti do hotela u svome kicošu i ugroziti čitavu operaciju. Izvadio je mobitel i nazvao ured dežurnog narednika. Javio se Mankievitz.

- Mank, uzimaj li ikada slobodan dan?

-Ne u siječnju. Moja djeca slave Božić i Manuku. Potrebni sumi prekovremeni. Sto ima?

52.

Bosch je upravo izlazio s nepouzdanog, zavojitog autoputa nazvanog Loza kada mu je zazvonio mobitel. Bio je Edgar,

- Harry, pokušavao sam te nazvati. Gdje si?

- Bio sam u planinama. Imam još manje od jednog sata vožnje.

- Imaju Stokesov položaj. Bespravno se uselio u Vratara.

Bosch promisli o lome. Vratar je bio hotel iz 30.-ih godina dvadesetog stoljeća jedan blok dalje od Hollywoodskog bulevara. Desetljećima je bio jeftino i prljavo prenočište i središte prostitucije, sve dok ga nije sustigla urbanistička obnova na bulevaru i od njega ponovno učinila vrijednu nekretninu. Prodan je, zatvoren i pripremljen /a značajnu obnovu i renoviranje koji bi mu omogućili da se pridruži novom Hollywoodu kao elegantna, veličanstvena dama. No gradski urbanisti koji su davali konačno odobrenje odgodili su projekt. A u toj je odgodi ležala prilika za stanovnike noći.

Dok je hotel Vratar iščekivao ponovno rođenje, sobe na njegovih

trinaest katova poslale su domovi bespravnih stanara koji su se prebijali preko ograda i prepreka od šperploča ne bi li: na Sli sklonište. U protekla je dva mjeseca Bosch dvaput bio u Vrataru tražeći osumnjičenike. Nije bilo struje ni vode, no stanari su svejedno koristili zahode i mjesto je zaudaralo poput nepokrivene kanalizacije. Niti jedna soba nije imala vrata niti namještaja. Ljudi su u sobama upotrebljavali smotane lepihe kao krevete. Bila je noćna mora pokušali ih pretražiti mi siguran način Krećeš se hodnikom, a svaki je prolaz kroz vrata

?tvoren i pruža mogući zaklon naoružanoj osobi. Usmjeri pogled na otvore i možeš stali na iglu.

Bosch uključi rotirajuća svjetla na automobilu i nagazi papučicu.

- Kako znamo daje unutra? - upita.

-Od prošlog tjedna kada smo ga tražili. Neki dečki iz Narkotika tamo su nešto radili i dobili su dojavu da se bespravno uselio na trinaestom katu. Moraš se nečega bojati da odeš na sam vrh mjesta na kojem dizala ne rade.

- U redu, kakav je plan?

- Ući ćemo u velikom sastavu. Četiri ekipe pozorniku, ja i dečki iz Narkotika. Počinjemo od dna i provjeravamo sve do vrha.

- Kada krećete?

- Spremamo se da da odemo na prozivku i dogovorimo se, a žalim idemo. Ne možemo le čekati, Harrv. Moramo uhvaliti tog lipa prije nego što kidne negdje drugdje,

Bosch se na trenutak upita je li Edgarova žurba opravdana ili tek pokušaj da se osveti Bosehu zato što ga je isključio iz nekoliko istražnih radnji na slučaju.

- Znam - napokon reče. - Hoćeš li sa sobom imati primopredajnik?

- Da, koristit ćemo drugi kanal.

- U redu, vidimo se tamo. Obuci pancirku.

Posljednji je dio napomenuo ne zala što se brinuo da je Stokes naoružan, već zato što je znao da do zuba naoružana policijska ekipa u zatvorenom i mračnom hotelskom hodniku znači opasnost.

Bosch sklopi mobitel i još više pritisne papučicu. Ubrzo je prešao sjeverni rub grada te stigao u San Fernando Vallev. Subotnji je promet bio rijedak. Dvaput se prebacivao s autoputa na autoput i kroz Cahuenga Pass ukrstario u Hollywood pola sata nakon što je

završio razgovor s Edgarom. Dok je izlazio na Highlandu mogao je vidjeti hotel Vratar kako se uzdiže nekoliko blokova prema jugu. Svi su mu prozori bili tamni, a zastori skinuli uslijed pripreme za skorašnje radove.

Bosch sa sobom nije imao primopredajnik i bio je zaboravio piluli Edgara gdje će biti zapovjedno mjesto za pretraživanje. Nije se želio samo odvesti do hotela u svome kicošu i ugroziti Čitavu operaciju. Izvadio je mobitel i nazvao ured dežurnog narednika. Javio se Mankiewicz.

Mank, uzimaš li ikada slobodan dan?

- Ne u siječnju. Moja djeca slave Božić i Hanuku. Poirebnisu mi prekovremeni. Što ima?

Bosch hrzo prede hodnik i upravo je namjeravao ući u prostoriju kada je morao zakoračiti unatrag da propusti policajca van. Govorio je u svoj primopredajnik.

Centrala, trebamo bolničare u Highlandu 41, na trinaestom katu. Osumnjičenik ranjen vatrenim oružjem.

Ulazeći u prostoriju, Bosch se osvrne. Policajac na primopredajniku bio je Edgewood. Pogledi su im se tek nakratko susreli, a Edgewood zatim nestane u sjeni hodnika. Bosch se okrene da prouči sobu.

Stokes je sjedio u zahodu bez vrata. Naslanjao se unazad o stražnji zid. Ruke su mu bile u krilu, u jednoj je držao pištoljčić kalibra 0,25. Nosio je crne traperice i majicu bez rukava natopljenju vlastitom krvlju. Imao je ulazne rane na prsima i točno iznad lijevog oka. Oči su mu bile otvorene, ali bilo je očilo da je mrtav.

Edgar je čučnuo ispred tijela. Nije ga dodirivao. Nije bilo koristi pokušati mu opipati puls i svi su to znali, Miris opaljenog kordita ispuni mu nosnice i to mu donese dobrodošlo olakšanje od smra. Bosch se osvrne kako bi pogledom obuhvatio čitavu sobu. U skućenom prostoru bilo je previše ljudi. Ondje su se nalazila tri policajca, Edgar i muškarac u civilnoj odjeći za kojeg je Bosch pretpostavio daje iz Narkotika, Dva policajca nagurala su se kod udaljenog zida, proučavajući dvije rupe od metka u žbuci. Jedan je podignuo prst kaneći ga gurnuli u jednu od rupa.

- Ne diraj to - drekne Bosch. - Ništa ne diraj. Želim da se svi povučete odavde i čekale PSI. Tko je pucao iz oružja?

- Edge je pucao - reče čovjek iz Narkotika. - Tip nas je čekao u zahodu i mi...

- Oprosti, kako ti je ime?

- Phillips.

- Dobro, Phillipse, ne želim slušati tvoju priču. Sačuvaj to za PSI, Idi po Edgewooda pa siđi dolje i čekaj. Kada bolničari stignu ovamo reci im da se ne moraju truditi. Uštedi im uspinjanje stubama.

Policajci nevoljko napuste prostoriju, ostavljajući samo Boscha i Kdgara. Edgar ustane i priđe prozora. Bosch pode do najudaljenijeg kuta od zahoda i pogleda natrag prema tijelu. Žalim se približi tijelu i čučne na istom mjestu na kojem je ranije bio Edgar.

Proučavao je pištolj u Stokesovoj ruci. Kada mu ga maknu iz ruke, pretpostavio je da će PSI-ovi istražitelji otkriti da mu je serijski broj spaljen kiselinom.

Razmišljao je o pucnjevima koje je čuo dok je bio na odmorištu. Ova pa dva. Bilo ih je teško procijenili po sjećanju, pogotovo uzevši

Bosch bizo pređe hodnik i upravo je namjeravao ući u prostoriju kada je morao zakoračiti unatrag da propusti policajca van. Govorio je u svoj primopredajnik.

-Centrala, trebamo bolničare u Highlandu 41, na trinaestom katu. Osumnjičenik ranjen vatrenim oružjem.

Ulazeći u prostoriju, Bosch se osvrne. Policajac na primopredajniku bio je Edgcwood, Pogledi su im se tek nakratko susreli, a Edgewood zatim neslane u sjeni hodnika, Bosch se okrene da prouči sobu.

Stokesje sjedio u zahodu bez vrata, Naslanjao se unazad o stražnj i zid. Ruke su mu bile u krilu, u jednoj je držao pištoljčić kalibra 0.25. Nosio je cme traperice i majicu bez rukava natopljenu vlaslilom krvlju. Imao je ulazne rane na prsima i točno iznad lijevog oka. Oči su mu bile otvorene, ali bilo je očito da je mrtav.

Edgar je čučnuo ispred tijela. Nije ga dodirivao. Nije bilo koristi pokušavati mu opipati puls i svi su to znali. Miris opaljenog kord-ita ispuni mu nosnice i to mu donese dobrodošlo olakšanje od smraBosch se osvme kako bi pogledom obuhvatio Čitavu sobu. U skućenom prostoru bilo je previie ljudi, Ondje su se nalazila rri policajca, Edgar i muškarac u civilnoj odjeći za kojeg je Bosch pretpostavio da je iz Narkotika. Dva policajca nagurala su se kod

udaljenog zida. proučavajući dvije rupe od metka u Žbuci. Jedan je podignuo prsi kaneči ga gurnuti u jednu od rupa.

- Ne diraj to - drekne Bosch. - Ništa ne diraj. Želim da se svi povučete odavde i čekate PSI. Tko je pucao iz oružja?

- Edge je pucao - reče čovjek iz Narkotika. - Tip nas je čekao u

- Oprosti, kako ti je ime?

- Phillips.

-Dobro, Phillipse, ne želim slušati tvoju priču, Sačuvaj to za PSI. Idi po Edgewooda pa siđi dolje i čekaj. Kada bolničari stignu ovamo reci im da se ne moraju truditi. Uštedi im uspinjanje stubama.

Policajci nevoljko napuste prostoriju, ostavljajući samo Boscha i Kdgara. Edgar usisne i priđe prozoru. Bosch pode do najudaljenijeg kuta od zahoda i pogleda natrag prema tijelu. Zatim se približi tijelu i čučne na istom mjestu na kojem je ranije bio Edgar.

Proučavao je pištolj u Stokesovoj ruci. Kada mu ga maknu iz ruke, pretpostavio je da će PSI-ovi istražitelji otkriti da mu je serijski broj spaljen kiselinom.

Razmišljao je o pucnjevima koje je čuo dok jc bio na odmoriStu. Dva pa dva. Bilo ih je teško procijeniti po sjećanju, pogotovo uzevši u obzir njegov tadašnji položaj. No mislio je da su prva dva metka bila glasnija od druga dva. Ako jc bilo tako. to bi značilo daje Slokcs zapucao iz svoje pucaljke nakon što je E:dgwood zapucao iz s'log službenog oružja. To bi značilo da su kod Stokesa dva metka prošla bez posljedica nakon Sto je bio pogođen u lice i prsa. a Boscliu se činilo da su le ozljede smjesta prouzročile smrt.

- Šio misliš?

Edgar mu je prišao odostraga.

- Nije važno što ja mislim-reče Bosch. - On jc mrtav. To je sada PSI-ov slučaj.

- To je zaključen slučaj, partneru. Rekao bih da se ipak nismo morali brinuti hoće li okružni tužitelj podnijeti tužbu.

Bosch kimne. Znao je daće uslijedili zaključna istraga i papiro-logija, no slučaj je bio zaključen. Na kraju će se kategorizirati kao "zaključen drugim sredstvima", što jc značilo bez suđenja i osude, ah ga se svejedno ubrajalo u riješene slučajeve.

-Valjda nismo-reče.

Edgar ga pljesne po ramenu.

- NaS posljednji zajednički slučaj. Ham'. Odlazimo sa stilom -Da, Reci mi neSto.jesi li jutros za vrijeme sastanka u prostoriji

za prozivku spomenuo okružnog tužitelja i kako je to malohetnicki

Nakon duge stanke Edgar reče: - Da, možda sam spomenuo nešto

- Jesi li im rekao da gubimo vrijeme, onako kako si to rekao meni? Da okružni tužilac vjerojatno čak niti neće podignuti optužnicu protiv Stokesa?

- Da, možda sam to tako rekao. Zašto?

Bosch ne odgovori. Ustao je i prišao prozoru sobe. Mogao je vidjeti zgradu Capital Recordsa i još dalje od nje, gore na vrhu brežuljka, natpis Hollywood. Nekoliko blokova dalje, naslikan sa strane zgrade, nalazio se protupušački pano koji je prikazivao kauboja s ovješenom cigaretom u ustima, uz upozorenje da cigarete uzrokuju impotenciju. Okrenuo se natrag prema Edgaru.

- Osiguravat ćeš mjesto dok PSI ne dođe ovamo?

- Da, naravno. Bit će bijesni što će se morati žurno uspeti na tri' Bosch krene prema vratima.

- Kamo ideš, Harrv?

T

u obzir njegov tadašnji položaj. No mislio je da su prva dva metka bila glasnija od druga dva. Ako je bilo lako, to bi značilo daje Stokes zapucao iz svoje pucaljke nakon što je Edgewood zapucao iz svog službenog oružja. To bi značilo da su kod Stokesa dva metka prošla bez posljedica nakon stoje bio pogođen u lice i prsa, a Bosehu se Činilo da su tc ozljede smjesta prouzročile smrt.

- Što misliS?

Edgar mu je prišao odostraga.

- Nije važno što ja mislim - reče Bosch. - Onje mrtav. To je sada PSI-ov slučaj.

- To je zaključen slučaj, partneru. Rekao bih da se ipak nismo morali brinuti hoće li okružni tužitelj podnijeti tužbu.

Bosch kimne. Znao je da će uslijediti zaključna istraga i papiro-logija, no slučaj je bio zaključen. Na kraju će se kategorizirati kao "zaključen drugim sredstvima", stoje značilo bez suđenja i osudo, ali ga se svejedno ubrojalo u riješene slučajeve.

-Valjda nismo-reče.

Edgar ga pljesne po ramenu.

- Nas posljednji zajednički slučaj, Harrv, Odlazimo sa stilom.

- Da, Reci mi nešto, jesi li jutros za vrijeme sastanka u prostoriji za prozivku spomenuo okružnog tužitelja i kako je to maloljetnički

Nakon duge stanke Edgar reče: - Da, možda sam spomenuo nešto

-Jesi li im rekao da gubimo vrijeme, onako kako si to rekao meni? Da okružni tužilac vjerojatno čak niti neće podignuti optužnicu protiv Siokesa?

- Da. možda sam to tako rekao. Zašto?

Bosch ne odgovori. Ustao je i prišao prozoru sobe. Mogao je vidjeti zgradu Capital Recordsa i još dalje od nje, gore na vrhu brežuljka, natpis Hollywood. Nekoliko blokova dalje, naslikan sa strane zgrade, nalazio se protupušački pano koji je prikazivao kauboja s ovješenom cigaretom u ustima, uz upozorenje da cigarete uzrokuju impotenciju. Okrenuo se natrag prema Edgaru.

- Osiguravat ćeš mjesto dok PSI ne dođe ovamo?

- Da, naravno. Bit će bijesni što će se morati žurno uspeti na trinaesti kat.

Bosch krene prema vrat ima.

- Kamo ideš, Harrv?

Bosch brzo prede hodnik i upravo je namjeravao ući u prostoriju kada je morao zakoračiti unatrag da propusti policajca van. Govorio je u svoj primopredajnik.

-Centrala, trebamobolničareullighlandu41, na trinaestom katu. Osumnjičenik ranjen vatrenim oružjem.

Ulazeći u prostoriju, Bosch se osvme. Policajac na primopredaj-mku bio je Edgcwood. Pogledi su im se tek nakratko susreli, a Edgcwood zatim nestane u sjeni hodnika. Bosch se okrene da prouči sobu,

Stokesje sjedio u zahodu bez vrata. Naslanjao se unazad o stražnj i zid. Ruke su mu bile u krilu, ujednoj je držao pištoljčić kalibra 0.2S. Nosiojc crne traperice i majicu bez rukava natopljenu vlastitom krvlju. Imao je ulazne rane na prsima i točno iznad lijevog oka. Oči su mu bile otvorene, ali bilo je očito daje mrtav.

Edgar je čučnuo ispred tijela. Nije ga dodirivao. Nije bilo koristi pokušavati mu opipati puls i svi su to znali. Miris opaljenog kord-ia ispuni mu nosnice i to mu donese dobrodošlo olakšanje od smrada izvan sobe.

Bosch se osvrne kako bi pogledom obuhvatio čitavu sobu. U skućenom prostoru bilo je previše ljudi. Ondje su se nalazila tri policajca, Edgar i muškarac u civilnoj odjeći za kojeg je Bosch pretpostavio da je iz Narkotika. Dva policajca nagurala su se kod udaljenog zida, proučavajući dvije rupe od metka u žbuci. Jedan je podignuo prsi kaneći ga gurnuti u jednu od rupa.

Ne diraj to - drekne Bosch. - Ništa ne diraj. Želim da se svi povučete odavde i čekate PSI. Tko je pucao iz oružja?

- Edge je pucao reče čovjek iz Narkotika. - Tip nas je čekao u

- Oprosti, kako ti je ime?

- Phillips.

- Dobro, Phillipse, ne želim slušati tvojupriću. Sačuvaj to za PSI. Idi po Edgewooda pa siđi dolje i čekaj. Kada bolničari stignu ovamo reci im da se ne moraju truditi. Uštedi im uspinjanje stubama.

Policajci nevoljko napuste prostoriju, ostavljajući samo Boscha i Edgara. Edgar ustane i priđe prozoru. Bosch pođe do najudaljenijeg kuta od zahoda i pogleda natrag prema tijelu. Zatim se približi tijelu i čučne na istom mjestu na kojem je ranije bio Edgar.

Proučavao je pištolj u Stokesovoj ruci. Kada mu ga maknu iz ruke, pretpostavio je da će PSI-ovi istražitelji otkriti da mu je serijski broj spaljen kiselinom.

Razmišljao je o pucnjevima koje je čuo dok je bio na odmorištu. Dva pa dva. Bilo ih je teško procijeniti po sjećanju, pogotovo uvevši u obzir njegov tadašnji položaj. No mislio je da su prva dva metka bila glasnija od druga dva. Ako je bilo tako, to bi značilo da je Stokes zapucao iz svoje pucaljke nakon što je Edgevraod zapucao iz svog službenog oružja. To bi značilo da su kod Stokesa dva metka prošla bez posljedica nakon što je bio pogođen u lice i prsa. a Bosehu se činilo da su te ozljede smjesta prouzročile smrt.

- Što misliš?

Edgar mu je prišao odostraga.

-Nije važno štojamislim ! reče Bosch, -On je mrtav. Toje sada PSI-ov slučaj.

- To je zaključen slučaj, partneru. Rekao bih da se ipak nismo morali brinuti hoće li okružni tužitelj podnijeli tužbu.

Bosch kimne. Znao je da će uslijediti zaključna istraga i papim-logija, no slučaj je bio zaključen. Na kraju će se kategorizirati kao

"zaključen drugim sredstvima", stoje značilo bez suđenja i osude, ali ga se svejedno ubrojalo u riješene slučajeve.

- Valjda nismo - reče. Edgar ga pljesne po ramenu.

- Naš posljednji zajednički slučaj, Harrv. Odlazimo sa stilom.

- Da. Reci mi nešto, jesi li jutros za vrijeme sastanka u prostoriji za prozivku spomenuo okružnog tužitelja i kako je lo maloljetnički slučaj?

Nakon duge stanke Edgar reče: - Da, možda sam spomenuo nešto

-Jesi li im rekao da gubimo vrijeme, onakokako si to rekao meni? Da okružni tužilac vjerojatno čak niti neće podignuti optužnicu protiv Stokesa?

- Da. možda sam to lako rekao. Zašto?

Bosch ne odgovori. Uslaoje i prišao prozoru sobe. Mogao je vidjeti zgradu Capital Recordsa i još dalje od nje, gore na vrhu brežuljka, natpis Hollywood. Nekoliko blokova dalje, naslikan sa strane zgrade, nalazio se protupušački pano koji je prikazivao kauboja s ovješenom cigaretom u ustima, uz upozorenje da cigarete uzrokuju impotenciju. Okrenuo se natrag prema Edgaru.

- Osiguravat ćeš mjesto dok PSI ne dođe ovamo.'

- Da, naravno. Bit će bijesni što će se morati žurno uspeli na trinaesti kat.

Bosch krene prema vratima. Kamo ideš, Harrv?

54.

Proglas Sefa pol ičije još jednom su zanemarili. Bosch upali svjeil.i u detektivskoj prostoriji i pođe na svoje mjeslo za stolom za ubojt-va. Spustio je na njega dvije prazne kartonske kutije.

Bila je nedjelja, blizu ponoći. Bio je odlučio doći i isprazniti svoj stol i fascikle kada nitko drugi ne bude u blizini da promatra. JoS uvijek je imao jedan dan u hollywoodskom okrugu, ali nije pa želio potrošiti pakirajući kutije niti bilo s kim izmijeniti neiskrene pozdrave. Plan mu je bio da na početku dana ima čist stol te da u tri sata ruča u restoranu Musso & Frank i za kraj. Oprostit će se s onima koji sumu neSto značili, a zatim se iskrasti na stražnja vrata prije nego bilo tko shvati da je otišao. To je bio jedini način da se to učini.

Započeo je sa svojim ormarićem za dosjee, vadeći knjige ubojstva otvorenih slučajeva koji su ga nekih noći i dalje držali budnim. JoS neće odustali od njih. Namjeravao je raditi na lim slučajevima za

vrijeme odmora u OPU-u. Ili raditi na njima sam kod kuće.

S jednom punom kutijom okrenuo se prema svom stolu i počeo prazniti ladice s dosjeima. Kada je izvukao staklenku punu čahura od metaka, zastao je. Još nije stavio u staklenku čahuru koju je pokupio na pogrebu Julije Biasher. Umjesto toga, tu je čahuru slavio na policu u svojoj kući. Pokraj (biografije morskog psa koju će uvijek tamo držati kao podsjetnik na opasnosti koje vrebaju pri napuštanju zaštitnog kaveza. Njezin mu je otac dozvolio daje uzme.

Pažljivo je slavio staklenku ukut druge kutije ipobrinuo se dasig-umo sloji uz oslale sadržaje. Potom je otvorio ladicu u sredini i počeo sakupljati sve kemijske, podloSke za papir i drugi uredski materijal.

54.

Proglas Sefa policije još jednom su zanemarili. Bosch upali svjetla u detektivskoj prostoriji i pođe na svoje mjesto za stolom za ubojstva. Spustio je na njega dvije prazne kartonske kutije.

Bila je nedjelja, blizu ponoći. Bio je odlučio doći i isprazniti svoj stol i fascikle kada nitko drugi ne bude u blizini da promatra. Još uvijek je imao jedan dan u hollywoodskom okrugu, ali nije ga želio potrošiti pakirajući kutije niti bilo s kim izmijeniti neiskrene pozdrave. Plan mu je bio da na početku dana ima čist stol te da u In .sata ruča u restoranu Musso di Frank s za kraj. Oprostit će se s onima kojisumuneštoznačili.azatimse iskrasti na stražnja vrataprijenego bilo tko shvati daje otišao. To je bio jedini način da se to učini.

Započeo je sa svojim ormarićem za dosjee, vadeći knjige ubojstva otvorenih slučajeva koji su ga nekih noći i dalje držali budnim. Još neće odustati od njih. Namjeravao je raditi na tim slučajevima za vrijeme odmora u OPU-u. Ili raditi na njima sam kod kuće.

S jednom punom kutijom okrenuo se prema svom stolu i počeo prazniti ladice s dosjeima. Kada je izvukao staklenku punu čahura od metaka, zastao je. Još nije stavio u staklenku čahuru koju je pokupio na pogrebu Julije Brasher. Umjesto toga, tu jc čahuru stavio na policu u svojoj kući. Pokraj fotografije morskog psa koju će uvijek lamo držati kao podsjetnik na opasnosti koje vrebaju pri napuštanju zaštitnog kaveza. Njezin mu je otac dozvolio da je uzme.

Pažljivo je stavio staklenku u kut druge kurije i pobrinuo se da sigurno stoji uz oslale sadržaje. Potom jc otvorio ladicu u sredini i počeo sakupljati sve kemijske, podloSke za papir i drugi uredski

materijal.

Stare telefonske poruke i posjetnice ljudi koje je vidio 11.1 - dčajevima bile su razbacane posvuda po ladici. Prije no što ju odlučio hoće li ih zadržati ili ih baciti u kantu za smeće. Bosch je svaku pregledao. Nakon što mu je ostala hrpa onih koje će zadržati, obuhvatio ju je gumicom i ubacio u kutiju.

Kada je ladica bila gotovo prazna, izvukao je presavijeni list pauna i olvorio ga. Na njemu je bila poruka.

Gdje si, frajeru?

Bosch je dugo proučavao. Uskoro ga je navela na razmišljanje o svemu što se dogodilo nakon što je prije samo trinaest dana zaustavio svoj automobil na Aveniji Wonderland. Prisjetio se onoga što je radio i kamo je išao. Prisjetio se SC Trenta i Stokesa, a najviše Arthura Dela-croisa i Julije Brasher. Sjetio se onoga što je Golliver rekao dok je proučavao kosti žrtava ubojstva starih tisućama godina, Poruka ga je ponukala i da spozna odgovor na pitanje na komadiću papira.

- Nigdje -izgovori glasno.

Presavio je papir i stavio ga u kutiju. Spustio je pogled na svoje ruke, na ožiljke na zglobovima prstiju. Prstima jedne ruke prešao je preko ožiljaka na drugoj. Razmišljao je o unutarnjim ožiljcima koji su mu ostali od udaranja u sve zidove od opeka koje nije mogao vidjeti bez svog posla, svoje značke i svoje misije bio izgubljen. Tog je trenutka shvatio da bi i sa svim tim mogao biti jednako izgubljen. Štoviše, mogao bi biti izgubljen baš zbog toga. Upravo ono što je mislio da najviše treba bilo je ono čime si je navukao uzaludnost

Donio je odluku.

Posegnuo je u svoj stražnji džep i izvukao zaštitnu futrolu sa značkom. Iz plastičnog prozorčića izvadio je svoju identifikacijsku karticu, a zatim otkvačio značku. Prstima je prešao po izbočinama na kojima je pisalo detektiv. Osjećaj je bio isti kao da prolazi po ožiljcima na svojim zglobovima.

Spremio je značku i identifikacijsku karticu u ladicu stola. Zatim je izvadio pištolj iz futrole, neko ga vrijeme gledao, pa je i njega spremio u ladicu. Zatvorio je ladicu i zaključao je.

Ustao je i otišao iz detektivske sobe u Billetsčin ured. Vrata su bila

otključana. Spustio je ključeve od svoje ladice i kicoSana njezin zapisnik. Kada se ujutro ne bude pojavio, bio je siguran da će to pobu-din njezino zanimanje te će provjerili njegov stol. Tada će shvatiti da

]

Stare telefonske poruke i posjetnice ljudi koje je upoznao na slučajevima bile su razbacane posvuda po ladici. Prije no što je odlučio hoće li ih zadržati ili ih baciti u kantu za smeće, Bosch je svaku pregledao. Nakon što mu je ostala hrpa onih koje će zadržati, obuhvatio ju je gumicom i ubacio u kutiju.

Kada je ladica bila gotovo prazna, izvukao je presavijeni list papira i otvorio ga. Na njemu je bila poruka.

Gdje si, frajeru?

Bosch ju je dugo proučavao. Uskoro ga je navela na razmišljanje o svemu što se dogodilo nakon što je prije samo trinaesti dana zaustavio svoj automobil na Aveniji VVonderland. Prisjetio se onoga Stoje radio i kamo je išao. Prisjetio se Trenta i Stokesa, a najviše Arthura Dela-croixa i Julije Brasher. Sjetio se onoga Sto je Golliher rekao dok je proučavao kosti žrtava ubojstva starih tisućama godina. Poruka ga je ponukala i da spozna odgovor na pitanje na komadiću papira.

- Nigdje-izgovori glasno.

Presavio je papir i stavio ga u kutiju. Spustio je pogled na svoje ruke, na ožiljke na zglobovima prstiju. Prstima jedne ruke prešanje preko ožiljaka na drugoj. Razmišljao je o unutarnjim ožiljcima koji su mu ostali od udaranja u sve zidove od opeka koje nije mogao vidjeti.

Uvijek je znao da bi bez svog posla, svoje značke i svoje misije bio izgubljen. Tog je trenutka shvatio da bi i sa svim tim mogao biti jednako izgubljen. Štoviše, mogao bi biti izgubljen baš zbog toga. Upravo ono što je mislio da najviše treba bilo je ono čime si je navukao uzaludnost.

Donio je odluku.

Posegnuo je u svoj stražnji džep i izvukao zaštitnu futrolu sa značkom. Iz plastičnog prozorčića izvadio je svoju identifikacijsku karticu, a zatim otkvačio značku. Prstima je prešao po izbočinama na kojima je pisalo detektiv. Osjećaj je bio isti kao da prolazi po ožiljcima na svojim zglobovima.

Spremio je značku i identifikacijsku karticu u ladicu stola. Zatim je izvadio pištolj iz filtrule, neko ga vrijeme gledao, pa je i njega spremio u ladicu. Zatvorio je ladicu i zaključao je.

Ustao je i otišao iz detektivske sobe u Billetsčin ured. Vrata su bila otključana. Spustio je ključeve od svoje ladice i kicosa na njezin zapisnik. Kada se ujutro ne bude pojavio, bio je siguran da će to pobuditi njezino zanimanje te će provjeriti njegov stol. Tada će shvatiti da

54.

Proglas šefa policije još jednom su zanemarili. Bosch upali svjetla u detektivskoj prostoriji i pođe na svoje mjesto za stolom za ubojstva. Spustio je na njega dvije prazne kartonske kutije.

Bila je nedjelja, blizu ponoći, Bio je odlučio doći i isprazniti svoj stol i fascikle kada nitko drugi ne bude u blizini da promatra. Još uvijek je imao jedan dan u hollywoodskom okrugu, ali nije ga želio potrošiti pakirajući kutije niti bilo s kim izmijeniti neiskrene pozdrave. Plan mu je bio da na početku dana ima čist stol te da u tri sala ruča u restoranu Musso & Frank's na kraju. Oprost će se s onima koji su mu nešto značili, a zatim se iskrasti na stražnja vrata prije nego bilo kome shvati da je otišao. To je bio jedini način da se to učini.

Započeo je sa svojim ormarićem za dosjee, vadeći knjige ubojstva otvorenih slučajeva koji su ga nekih noći i dalje držali budnim. Još neće odustati od njih. Namjeravao je raditi na tim slučajevima za vrijeme odmora u OPU-u. Ili raditi na njima sam kod kuće.

S jednom punom kutijom okrenuo se prema svom stolu i počeo prazniti ladicu s dosjeima. Kada je izvukao staklenku punu čahura od metaka, zastao je. Još nije stavio u staklenku čahuru koju je pokupio na pogrebu Julije Brasher. Umjesto toga, tu je čahuru stavio na policu u svojoj kući. Pokraj fotografije morskog psa koju će uvijek lako držati kao podsjetnik na opasnosti koje vrebaju pri napuštanju 7aSt i tskog kaveza. Njezin mu je otac dozvolio da je uzme.

Pažljivo je slavio staklenku u kul druge kulije i pobrinuo se da sigurno stoji uz ostale sadržaje. Potom je otvorio ladicu u sredini i počeo sakupljati sve kemijske, podloske za papir i drugi uredski materijal.

Stare telefonske poruke i posjetnice ljudi koje je upoznao na slučajevima bile su razbacane posvuda po ladici. Prije no što je

odlučio hoće li ih zadržati ili ih baciti u kantu za smeće, Bosch je svaku pregledao. Nakon što mu je ostala hrpa onih koje će zadržati, obuhvatio ju je gumicom i ubacio u kutiju.

Kada je ladica bila gotovo prazna, izvukao je presavijeni list papira i otvorio ga. Na njemu je bila poruka.

Gdje SI, frajeru?

Bosch ju je dugo proučavao. Uskoro ga je navela na razmišljanje o s v crnu što se dogodilo nakon Stojke prije samo trinaest dana zaustavio svoj automobil na Aveniji Wonderland. Prisjetio se onoga Sto je radio i kamo je išao. Prisjetio se Trenta i Stokesa, a najviše Arthura Delacroixa i Julije Brasher. Sjetio se onoga Šio je Gollither rekao dok je proučavao kosti žrtava ubojstva starih tisućama godina. Poruka gaje ponukala i da spozna odgovor na pitanje na komadiću papira.

- Nigdje - izgovori glasno.

Presavio je papir i stavio ga u kutiju. Spustio je pogled na svoje ruke, na ožiljke na zglobovima prstiju. Prstima jedne ruke prešao je preko ožiljaka na drugoj. Razmišljao je o unutarnjim ožiljcima koji su mu ostali od udaranja u sve zidove od opeka koje nije mogao vidjeti.

Uvijek je znao da bi bez svog posla, svoje značke i svoje misije bio izgubljen. Tog je trenutka shvatio da bi i sa svim tim mogao biti jednako izgubljen. Štoviše, mogao bi biti izgubljen baš zbog toga. Upravo ono Sto je mislio da najviše treba bilo je ono čime si je navukao uzaludnost.

Donio je odluku.

Posegnuo je u svoj stražnji džep i izvukao zaštitnu futrolu sa značkom, iz plastičnog prozorčića izvadio je svoju identifikacijsku karticu, a žalim otkvačio značku. Prstima je prešao po izbočinama na kojima je pisalo detektiv. Osjećaj je bio isti kao da prolazi po ožiljcima na svojim zglobovima.

Spremio je značku i identifikacijsku karticu u ladicu stola. Zatim je izvadio pištolj iz futrole, neko ga vrijeme gledao, pa je i njega spremio u ladicu. Zatvorio je ladicu i zaključao je.

Ustao je i otišao iz detektivske sobe u Billetsčin ured. Vrata su bila otključana. Spustio je ključeve od svoje ladice i kicoša na njezin zapisnik. Kada se ujutro ne bude pojavio, bio je siguran da će to pobuditi njezino zanimanje te će provjerili njegov stol. Tada će shvatiti da